MAREA UNIRE DELA 1918

Ion HALMAGHI

Marea Unire pe care o aniversăm la **1 Decembrie** anul acesta, are o semnificaţie morală de curaj şi dragoste de neam şi ţară, pentru cei descurajaţi de impasurile prin care trece Ţara Românească, în momentele istorice de acum.

Această Unire s'a înfăptuit prin îngemănarea strădaniilor de generaţii care au fost călăuzite dela revoluţia lui Tudor din 1821 şi până în Decembrie 1918. Toate impedimentele vremurilor au fost înlăturate şi prima treaptă - unirea Munteniei cu Moldova - a fost realizată cu mare înţelepciune şi succes naţional.

Ideea călăuzitoare a fost acea a Unirii tuturor ţărilor cu populaţie românească cu aceeaşi etnie, limbă, aceleaşi tradiţii, cu aceeaşi viziune despre lume şi viaţă şi cu idealul Unirii, ca un vis măreţ şi imperativ al existenţei româneşti.

Originea comună, daco-romană care a fost piatra din capul unghiului şi trăirea laolaltă prin decursul veacurilor, au creat tradiţii comune, idealuri comune şi vorbirea fără întrerupere a aceleiaşi limbi. Mitul continuităţii a fost datul fundamental al fiinţării naţionale, în istorie, în veac. Şi nici o teorie avantgardistă sau suprarealistă nu va putea lichida sau destrăma această mitologie românească.

Din aceasta s'a dezvoltat şi articulat, în linii armonice şi multilaterale, conştiinţa naţională ca ferment pentru o unire închegată şi salvatoare. Şi, ea s'a realizat, în ciuda tuturor adversităţilor şi greutăţilor pentrucă era bazată pe dreptate şi pe realitate, adică era o reflecţie a realităţii ontologice şi istorice.

Generaţii întregi, dela revoluţia lui Tudor până în 1918, s'au sacrificat cu inima curată şi disponibilă, să adune sub aceeaşi cupolă toate răspândirile naţionale şi sub tăriile aceleiaşi legi, ***legea românească***, specifică şi atotcuprinzătoare, care să înlesnească creaţia unor armonii originale şi unice în viaţa socială şi spirituală, pe lângă valorificarea acelora care veneau din trecutul aristocratic al întregului neam, prin intermediul fluxului istoric al tradiţiilor.

Actul ***Unirii din 1918*** a fost certificatul de maturitate al poporului român şi rămâne în istoria românească un exemplu al virtuţilor naţionale.

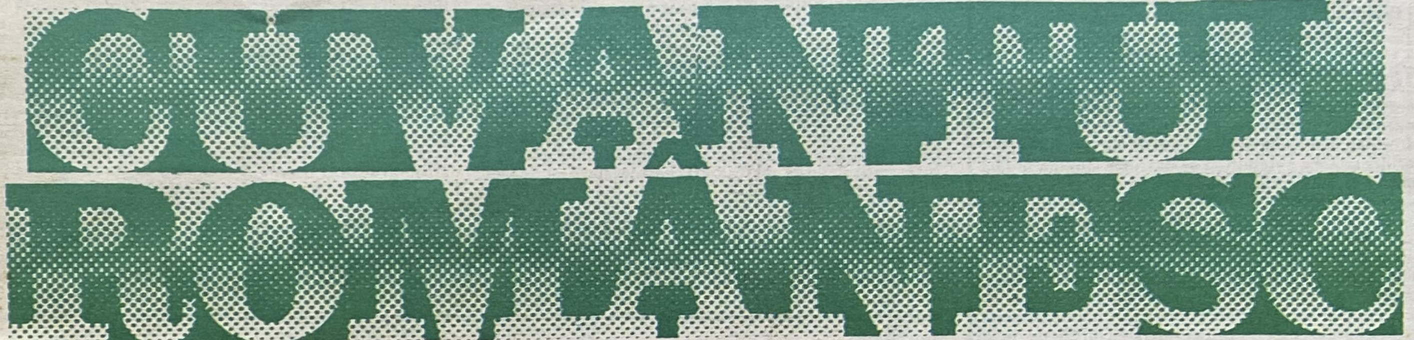
La ceasul de cumpănă al istoriei naţionale din zilele noastre, după zguduirile de care a fost încercat în perioada comunistă neamul întreg, prin genocidul naţional şi cultural, amintirea ***Marii Uniri din 1918*** poate constitui un reviriment naţional, de confruntare, de analiză a datelor de conştiinţă şi de verificare a tăriilor sufleteşti, spirituale disponibile pentru refacerea naţională şi pentru dezlănţuirea de energii creatoare, care să asigure un loc în istoria lumii şi în eternitatea unei mântuiri care este dată de Dumnezeu, fiecărui neam care se învredniceşte de darurile sale, prin ascultare, voire şi rugăciune.

Continuare în pag. 4

CITIŢI ÎN ACEST NUMĂR
articole semnate de următorii colaboratori din România:

ISSN 0705-8365

Preţul unui abonament anual 30 $ /50 DM

THE ROMANIAN VOICE

THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 24 NR.265 - DECEMBRIE 1998 | PUBLICAŢIE LUNARĂ | EDITOR: GEORGE BĂLAŞU

CIRCULATIE IN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANTA, ISRAEL, ITALIA, IUGOSLAVIA, OLANDA, ROMANIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, UNGARIA, NOUA ZEELANDA

POLITICA ŞI MORALA

Eugen BÂRSAN

Viaţa politică înseamnă prezentul şi viitorul ţării. Iar pentru a servi cu adevărat la ridicarea naţiunii, ea trebue să stea sub controlul moralei. Aceasta ca o regulă, de oricând şi mai ales de acum, când societatea românească încă nu şi-a regăsit coeziunea în *"fiinţa naţională"* pentru a-şi exprima mai hotărît agrementul sau oprobriul faţă de ce se întâmplă.

Mediul politic românesc actual este plin de paraziţi. Şi drept consecinţă, ţara este pedagogită de oameni care, din punct de vedere moral, nu ar mai avea dreptul la cuvânt în politica românească. Prin ei, asediul comunist asupra fiinţei naţionale încă n'a încetat. Asupra fiinţei care, la baza ei, dispune de comoara tradiţiei şi a spiritualităţii trecutului istoric. Într'un chip blestemat, pedagogii-paraziţi caută să reducă fiinţa naţională la un mediu în care vezi, cu consternare, cum politicienii *"învârtiţi"* îşi văd liniştiţi de învârtelile lor. Şi cu asta, parcă nimic rău nu s'ar fi întâmplat ori se întâmplă.

Ei nu vor să vadă că dincolo de durerea fizică, de foame şi de spaima zilei de mâine, există o suferinţă mai profundă, care caută un punct de sprijin în haosul politic cotidian, care să fie o soluţie pentru toate sfâşierile. Această soluţie nu poate fi decât aplicarea moralei. În fapt, ea e o soluţie în care se adună şi se sintetizează, subordonându-i-se, o mână de virtuţi printre care, în primul rând, adevărul şi dreptatea. Virtuţi care vis-à-vis de politică nu cunosc decât făcutul cu cărţile pe faţă în care să se spună lucrurilor pe nume. Într'un asemenea spus, morala nu vizează ceea ce este profitabil, ci ceea ce corespunde esenţei sale. Între multele cele vizate, luând în specială considerare deriziunea actuală în care se bălăceşte ţara, morala vizează cu deosebire majoritatea politicienilor care fac politica uitatului prin ce s'a trecut, ca, uitându-se, să fie din nou posibilă revenirea acelor vremuri. Prin politica acestor politicieni, de desconsiderare sau de minimalizare a relelor, se desconsideră propria istorie.

Politicienii postdecembrişti, în majoritatea lor, au o imagine proastă. În rândurile lor predomină clienţi ai regimului Iliescu, demagogi şi escroci. Astfel politica este alcătuită şi reprezentată, în chip greu, de oportunişti iuţi de picior. Deşi fiecare alegere a mai

Continuare în pagina 3

DE CRĂCIUN

Pr.Gh.CALCIU

Sunt vremuri care se repetă şi poate că nu este bine ca, tocmai acum, de prăznuirea Naşterii Domnului nostru Iisus Hristos, să ne aducem aminte de moarte, de suferinţă, de dureri şi de sărăcie. Dincolo de aceste mizerii ale vieţii sociale, Sărbătoarea Crăciunului rămâne visul cel mai pur al sufletului nostru, zborul nostru pe deasuprea lumii, însoţirea cu cerul, eternul nostru prezent fericit. Ceea ce nu înseamnă că putem uita de cei în suferinţă şi nedreptăţiţi, de erezii, de asuprire şi păcate, aşa cum ne amintim, de fiecare dată, şi de pruncii ucişi de Irod.

Nichifor Crainic, în poezia sa ***"Noapte de Crăciun"***, surprinde cu intuiţia inegalabilă a poetului această eternitate prezentă, dedusă din prezentul etern divin:

Slavă Ţie, Doamne, pentru-această noapte, / Somnul meu în unda lunii s'a scăldat, / Din adâncul nopţii visului i-a dat / Dezlegări de taine prin năluci de şoapte. / Slavă Ţie, Doamne, pentru-această noapte.

Când Nichifor Crainic scria această poezie, era în închisoare, trăia un coşmar care ar fi trebuit să anuleze în inima lui bucuria slavei nopţii sfinte. El vorbea de Noaptea Crăciunului, de slava nopţii în care s'a născut Iisus, de bucuria care a umplut celula şi viaţa prezentă atunci, aceeaşi cu cea care a umplut cerul şi pământul când Hristos S'a născut. Sfinţii Părinţi spun

că, în mod mistic, Hristos Se naşte, cu adevărat, că Noaptea de Crăciun, nu este o aniversare, o aducere aminte, ci atunci ***Hristos se naşte***. Acesta este sensul poeziei lui Crainic. În noaptea aceea de celulă, Hristos se năştea şi corul îngeresc i-a adus poetului deslegările de taine *"prin năluci de şoapte"*, pentrucă orice grai îngeresc este o nălucă pentru urechea pământeană.

În sensul acesta, bucuria senină a Crăciunului, taina înţelegerii neînţelese a *"Naşterii celei fără de început"* este la fel de curată şi de reală în noi, cei de atunci, ca şi în cei de acum. Undeva, într'o casă medie din America, un copil, (sau mai mulţi) primeşte câteva jucării complicate pe care le admiră o clipă, se joacă cu ele un ceas şi le pune printre celelalte zeci de jucării, primite cu diverse ocazii.

În România, în aceeaşi noapte, un copil merge cu colinda şi primeşte colaci şi covrigi şi un ban şi nu va uita noaptea aceea, nu pentru darurile primite, bucuria darurilor este de o clipă, ci pentrucă, într'un chip misterios şi deslegat *"prin năluci de şoapte"*, el a fost, fără a o înţelege deplin, mesagerul tainei Nopţii de slavă. Şi această bucurie nu se consumă niciodată. Peste nostalgia bucuriei de Crăciunul copilăriei noastre, peste idealizarea întâmplărilor prin scurgerea timpului, păstrăm în noi *"nălucile de şoapte"* care au deslegat taine neînţelese şi neexplicitate. Şi aceasta este puterea noastră spirituală.

Limbajul colindelor noastre este tot cel al eternului prezent. Hristos se naşte acum; magii vin acum să-I aducă darurile lor semnificând regalitatea pământeană şi cerească a lui Iisus Pruncul; acum Maica Sfântă plânge că nu are cu ce înfăşa Pruncul Sfânt. Nu a plâns atunci, numai atunci, ci plânge acum, plânge mereu, până în eternitate. Nu este acest lucru minunat în ochii noştri? Nichifor Crainic şi colegii lui, cei care am stat în închisoare, povesteam adesea cum era Crăciunul copilăriei noastre, dar când colindam despre Naşterea lui Iisus, nu mai era trecut, nu mai era amintire, nici comparaţie, ci trăire actuală.

Este greu să explici acest sentiment al eternităţii prezente, este greu să-l înţelegi la alţii, dacă tu nu l-ai trăit şi nu-l trăieşti. Înseamnă că-ţi lipseşte acea componentă mistică a sufletului prin care, şi numai prin ea, poţi ieşi din acum şi să te

Continuare în pag. 5

editorial

ÎNSEMNĂRI DESPRE ROMÂNIA ŞI NATO

Unul dintre subiectele mult discutate în ţară este cel legat de încadrarea noastră în NATO, această organizaţie de apărare care se dezvoltă paralel cu dezvoltarea economică. În acest context, faptul că România - care nu are o perspectivă de refacere economică imediată - nu prezintă o garanţie pentru membrii din NATO, face ca acest subiect să ia o formă obositoare.

Nu ştim dacă această condiţie de dezvoltare economică, impusă de către responsabilii din NATO, reprezintă adevăratul motiv pentru tergiversarea integrării României la această oganizaţie, sau nu. Dacă această condiţie nu reprezintă adevăratul motiv, atunci înseamnă că ne găsim într'o zonă de fals, din care nu se poate ieşi decât prin căutarea şi aflarea adevărului.

Este foarte adevărat că situaţia economică a României este sub orice critică şi că este aproape imposibil ca ea să fie refăcută azi, prin posibilităţi proprii. Dar cum de am ajuns în această situaţie dificilă? Nu este nici un secret; toată lumea cunoaşte tragediile prin care ţara noastră a trecut în ultimii 60 de ani. Încă înainte de începerea celui de-al Doilea Război Mondial, România a fost părăsită de marile puteri occidentale. Ea a trebuit să se descurce singură în faţa tuturor vicisitudinilor ce i-au stat în cale. Ca la finalul războiului, fiind un simplu pion pe tabla de şah a marilor puteri, România să fie abandonată complet, devenind o pradă a Rusiei Sovietice, în a cărei stăpânire a fost lăsată până la eliberarea ei în Decembrie 1989. Pentru eliberarea din iobăgia bolşevică, România nu a fost ajutată în nici un fel nici de Europa occidentală, nici de America. Pentrucă în planurile acestor mari puteri nici nu intra eliberarea ţărilor de după Cortina de Fier.

Rolul României de apărătoare a Europei, caracterul unic al culturii şi civilizaţiei ei, potenţialul energetic, precum şi resursele ei de bogăţii, sau nu au fost cunoscute, sau au fost ignorate de marile puteri. Pentrucă de fapt, România, în decursul istoriei ei, dela naştere şi până în 1945, a fost poarta dinspre Răsărit a Europei, graniţa limită faţă de lumea rusească şi cea asiatică. Şi cu toate acestea, România nu a fost apărată de cotropirea bolşevismului.

După 1945, URSS - în urma târguielii cu Occidentul, soldată cu căderea României în sfera de influenţă bolşevică - pe parcursul unei perioade de aproape o jumătate de secol, a avut grijă ca prin ruinare şi genocid naţional şi cultural să-i ameninţe grav însăşi existenţa ei istorică şi să-i denatureze identitatea etnică şi culturală.

Azi, tocmai aceste puteri - Europa occidentală şi America - care ne-au trimis în sclavie, au pretenţia ca România să facă sacrificii incredibile pentru a-şi reface economia, distrusă de bolşevism, cu propriile ei mijloace, pentru a putea fi integrată atât în NATO cât şi în Uniunea Europeană. Ceea ce este curios, este că aceste puteri ştiu foarte bine că României îi lipsesc tocmai mijloacele de refacere. Şi trist este că aceste mari puteri nu-şi pun probleme de răspundere morală faţă de România, pe care au lăsat-o să fie distrusă.

Miopia politică atât a Americii cât şi a Europei occidentale merge atât de departe încât nici acum nu-şi dau seama că prin pierderea ţărilor de după Cortina de Fier, ei au pierdut enorm, şi privesc cu superficialitate starea de lucruri şi poziţia geo-politică a României. Fără România, niciodată NATO nu va fi eficient ca să apere Europa în faţa ameninţării din partea Rusiei, care se va reface - tot cu ajutorul lor economic - şi va reveni pe eşichierul politicii mondiale.

În clipa însă în care Americanii şi Europa occidentală vor fi confruntaţi cu probleme dificile insurmontabile, în spaţiul din Răsăritul şi Sud-Estul european, atunci îşi vor da seama de importanţa României în acest spaţiu şi vor apela la ajutorul ei cu disperare, ca un imperativ absolut.

România n'ar trebui să ceară formal intrarea în NATO; România va fi parte obligatorie a NATO în momentul în care Europa va fi ameninţată în partea de Răsărit şi de Sud-Est.

România, ţară latină, cu o populaţie de 30 milioane de locuitori, integrată total, politic, economic şi cultural în Europa, un bastion în Răsăritul Europei, va constitui o punte de legătură a Europei cu celelalte continente.

Faptul că ţara noastră ar trebui să fie automat parte a structurilor nord-atlantice şi europene, pe de o parte, iar pe de alta că nu se poate baza pe ajutoare din afară, nu trebue să influenţeze cu nimic însă imperativul de refacere a României. Iar această refacere este o chestiune de viziune şi fermitate, de unitate şi solidaritate. România trebue scoasă din mocirla în care se găseşte astăzi. Elita politică are datoria să intre în acţiune, să facă purgaţiile necesare, să aşeze România pe făgaşul organic şi propriu al său. Cu sau fără NATO, cu sau fără Uniunea Europeană.

George BĂLAŞU

AFACEREA MEGAPOWER SAU ÎNCEPUTUL SFÂRŞITULUI LUI PETRE ROMAN

— Andrei BĂDIN —

Nici nu s'a încheiat bine afacerea *"Ţigareta 2"*, că în România a apărut un nou scandal, cu implicaţii asemănătoare. Este vorba de ceea ce presa dâmboviţeană a numit *"Afacerea Megapower"*. Dar, mai înainte, datele afacerii: pe 18 Mai anul curent, în portul Constanţa, a sosit cu nava rusească Sibirski un container expediat din Statele Unite ale Americii, de firma Megapower către societatea Kamino, cu sediul pe Şoseaua Bucureşti-Ploieşti. Containerul avea o greutate de 8.154 kilograme şi transportul a fost achitat în Statele Unite cu suma de 4.063 dolari americani şi trimis din Oakland, conţinând 170 de cutii pline cu documente şi aparatură electronică.

Despre sosirea containerului ştiau, cu cel puţin două săptămâni înainte, Serviciul Român de Informaţii şi Serviciul de Informaţii Externe. A fost aşteptat termenul legal de 150 de zile pentru ridicarea transportului, iar cum nimeni nu l-a revendicat, acesta a intrat în posesia statului român şi ca atare, a fost deschis în prezenţa vameşilor şi a poliţiştilor, în prezent SRI făcând o anchetă.

Deocamdată, Serviciul Român de Informaţii, care a preluat transportul, nu a precizat decât că îi trebue trei luni pentru a cerceta documentele, dar informaţiile provenind din diverse surse lasă să se înţeleagă că întreaga afacere i-ar viza pe doi foşti prim-miniştri, Petre Roman şi Theodor Stolojan. Roman, la propunerea lui Stolojan a dat circa 20.000 de dolari, pentru o companie mixtă, Megapower. Banii s'au dus pe apa sâmbetei, fiind păpaţi în diferite feluri, dar nimeni nu s'a sesizat în nici un fel de acest jaf faţă de statul român.

Studierea iţelor afacerii duc spre Petre Roman şi oamenii acestuia. Este vorba de prietenii lui Petre Roman din America, Cristian Lazarovici şi Robert Deutsch, ultimul părând a fi cheia legăturii cu Roman. Deutsch, născut la Bucureşti în 1934, din părinţi comunişti ilegalişti şi buni prieteni cu familia lui Walter Roman, tatăl lui Petre. El a studiat istoria la Universitatea din Kazan, iar apoi a studiat la *"Lomonosov"*, absolvind în 1957 cu lucrarea de diplomă despre participarea brigăzilor româneşti la revoluţia bolşevică din 1917, publicată apoi de Walter Roman la *Editura Politică*, condusă ani de-a rândul de tatăl lui Roman. Deutsch s'a căsătorit în 1966 cu Carmen Petrescu, fiica lui Dumitru Petrescu, ilegalist comunist încă din 1924 şi apropiat al lui Ceauşescu, care l-a reabilitat după ce a ajuns la Putere, după ce Dej îl trecuse pe linie moartă.

Acest Deutsh a fost puntea de legătură între grupul Megapower-Lazarovici şi păcălirea statului român. Deutsch era la vremea aceea, 1990-1991, un fel de lobby-ist al lui Petre Roman în America, unde încerca să-i obţină tot felul de invitaţii la universităţi, în încercarea de a-i aranja intrarea în lumea bună la Washington, la acea vreme ostilă grupului Roman-Iliescu.

Pe baza acestei relaţii foarte apropiate de prietenie, Deutsch i-a prezentat lui Roman proiectul de finanţare, pentru care Roman a aprobat pe loc 12.000 de dolari, prin Banca Română de Dezvoltare, duşi pe apa sâmbetei, ca şi ceilalţi 8.000 de dolari daţi de BANCOREX, pe vremea lui Stolojan.

Nu ştim cât e răzbunare politică sau nu, de altă natură în această afacere aşa cum invocă liderii PD şi Roman însuşi, dar faptele stau dovadă. Petre Roman, acest Machiavelli al zilelor noastre, trebuia să răspundă înainte de toate în faţa instanţei chiar dacă, până în prezent, la Parchetul General s'au oprit tone de dosare în ceea ce îl priveşte pe el şi pe apropiaţii săi, Bogdan Duvăz, Dijmărescu şi nu în ultimă instanţă impulsivul Băsescu, care şi domnia să are multe bube în cap şi câteva dosare.

De fapt, în afacerea Megapower, există un raport al unei comisii parlamentare din 1994 care scoate în evidenţă abuzurile făcute în această afacere extrem de dubioasă şi implicarea lui Petre Roman. Acest dosar, ca şi altele care au fost oprite la Parchet, sunt reanalizate acum, la ordinul procurorului general, Mircea Criste şi aşteptăm cât de curând raportul.

MOŞTENIREA COTROCENIULUI

— Roland Cătălin PENA —

La împlinirea a doi ani dela instalarea la Cotroceni, Preşedintele Constantinescu a făcut o escală de-o noapte la Timişoara, între vizita în Slovenia şi cea în Bosnia. Ajuns pe seară, Preşedintele a fost iute luat la întrebări, dela scara avionului, de către ziariştii care asistaseră peste zi, în Piaţa Operei, la cel mai mare miting antiguvernamental şi antiprezidenţial de după 1996. Ca în vremurile bune, când s'au luptat în stradă împotriva regimului Iliescu, miile de timişoreni au scandat *"Hoţii"*, *"Mincinoşii"*, *"Azi în Timişoara, mâine în toată ţara"* şi alte lozinci ce făceau să crească inima în actualul şef al statului pe când era doar preşedinte al Convenţiei, tânăra speranţă a Opoziţiei.

Poate fiindcă poanta cu *stupid-people* fusese deja fumată cu ani în urmă de meşterul Brucan, Constantinescu a încercat să implementeze sintagma *"popor orbeţi"*, spunând, cu vorbele lui, că s'au împlinit *"destul de multe"* dintre promisiunile electorale, însă *"din păcate nimeni nu a avut răbdarea şi onestitatea de a face o analiză foarte serioasă"*. Or, de preşedintele ar fi avut ochi să vadă şi minte limpede să înţeleagă ar fi putut scoate, cu onestitate, de pe lista nerăbdătorilor măcar marile cotodiene, ce s'au întrecut în a trage linie sub cei doi ani de putere CDR-PD-UDMR. Că nu au consemnat mai nimic în dreptul realizărilor, asta e altă mâncare de peşte. *ZIUA*, de exemplu, şi-a pus redactorii dela departamentele Politic şi Economic să noteze, dela 1 la 10, fiecare dintre marile probleme pe care candidatul Constantinescu îşi propusese să le rezolve. A ieşit o medie de cinci şi un pic. Pic care lasă de-un franc speranţă că jucăria s'ar putea drege din mers, numai că preşedintele declară că *"nu e momentul"* să mai facă promisiuni.

"Una dintre marile prostii" pe care şeful statului recunoaşte că le-a comis este că, imediat după câştigarea alegerilor, n'a făcut publică greaua moştenire pe care i-a lăsat-o Iliescu la Palatul Cotroceni.

Nici acum nu e prea târziu s'o restituie proprietarului de drept. Ar mai fi speranţă.

CĂTRE CITITORI

SPRE CUNOŞTINŢĂ: Ţinem să facem cunoscut că Redacţia acestui ziar nu împărtăşeşte întotdeauna ideile şi punctele de vedere ale colaboratorilor din articolele semnate.

CĂTRE CORESPONDENŢI

Rugăm pe toţi corespondenţii noştri să trimită articolele spre publicare până la data de 15 a lunii precedente editării ziarului. Redacţia ziarului nu asigură publicarea articolelor nesosite la sediu până la această dată.

ABONAŢI-VĂ LA ZIARUL CUVÂNTUL ROMÂNESC

Abonamentele şi reînnoirea lor, se pot face după cum, urmează:

• Din Canada şi U.S.A., se pot face *"Cec Poştal"* (Money Order) sau *"Cec Personal"*.

Din Europa şi alte continente, prin *"Mandat Poştal"* sau *"Cec Internaţional"* pe adresa ziarului:

CUVÂNTUL ROMÂNESC
P.O.Box 78010
Westcliffe Postal Outlet
Hamilton, Ontario, Canada L9C 7N5

Second Class Mail Registration Number 4133

REÎNNOIŢI-VĂ ABONAMENTUL

PRECIZĂRI REDACŢIONALE

- Nu garantăm apariţia articolelor mai lungi de 4 pagini dactilografiate la 2 rânduri. Redacţia nu doreşte să intervină cenzurând prin forţa împrejurărilor, textele supradimensionate.
- Manuscrisele nepublicate nu se înapoiază.

CUM ESTE POSIBIL?

Mihaela MOISIN

Ce simplu era pe vremea lui Ceauşescu! Nu trebuia să citeşti ziarele, ci doar titlurile, să numeri telegramele de felicitări adresate *"tovarăşului"* şi consoartei sale, câte vizite în pieţe şi câte în întreprinderi au fost efectuate de conducător, procentajele de strângere a recoltei raportate umflat de consiliile judeţene, super realizările in producţie etc. Mai aflai dela *Europa Liberă*, sau din presa la care aveai acces, dacă trăiai în afara ţării, despre câte un complot cu bombiţe sau asasinate şi bătăi îndreptate împotriva unor reprezentanţi ai exilului, răpiri ale unor disidenţi, numărul de tineri împuşcaţi la granita cu Iugoslavia, defectarea în Occident a unor zise personalităţi etc. A apărut apoi cartea lui Pacepa, plină de dezvăluiri, cu nume codificate însă, trucaje şi afaceri dubioase. *"Orizonturi roşii"* fiind singura informaţie la îndemâna cititorului mediu, aveai timp - un an, doi - să o rumegi, să acumulezi datele, chiar să le reţii.

Revoluţia din Decembrie 1989 a dat peste cap însă, pe lângă altele, şi simplitatea informaţiilor la care aveai acces, cu care te obişnuiseşi, începând cu dramaticele evenimente ca: fuga şi uciderea cuplului dictatorial, uciderea tinerilor revoluţionari, Piaţa Universităţii, autoalegerea lui Iliescu şi Roman, mineriada din Iunie 1990 etc. Protagoniştii erau aceiaşi, uşor de reţinut, nume ca Iliescu, Roman, Brucan, Gelu Voican Voiculescu, Stănculescu, Stolojan, Văcăroiu, revenind în informaţii zi de zi.

A început apoi o perioadă fără întâmplări, similară celei a lui Ceauşescu, în care singura dezvăluire a fost *"Caritas"*, faimoasa piramidă frauduloasă a lui Ioan Stoica. Altfel? În România nu se întâmpla nimic, aşa cum spuneau mulţi. Mai exact, nu se ştia ce se întâmplă.

Deodată însă, începând din Noembrie 1996, o avalanşă de *"afaceri"* şi *"operaţiuni"* au fost dezvăluite de presă (întordeauna în pas cu evenimentele), pe care tu, ca cititor trebue să le percepi. Şi e greu. Ţara pare azi mai degrabă o mare întreprindere a Securităţii, în care se vorbeşte codificat: *"Operaţiunea Caraman"*, *"Afacerea Ţigareta"*, *"Afacerea Containerul"*, *"Afacerea Megapower"*, *"Afacerea Aerofina"*, (probabil că am scăpat câteva) iar de ultima oră, colac peste pupăză, *"Operaţiunea Porţelanul"*. Şi toate acestea în mai puţin de doi ani, cu sute de nume şi date. Nu reuşeşti să te familiarizezi cu datele primei afaceri, că a şi fost dezvăluit alt mister. Nu mai poţi ţine pasul cu evenimentele. Te simţi depăşit de situaţie.

Dacă nu ţii neapărat să intri în miezul problemei, ci doar să cauţi nişte similarităţi şi să reţii doar numele deja cunoscute, care sunt implicate în respectiva dezvăluire, se simplifică şi acum problema.

Ceea ce au comun toate aceste *"afaceri"* şi *"operaţiuni"*, se poate sintetiza cam aşa: toate au avut loc între anii 1990 şi Noembrie 1996; toate au fost dezvăluite după Noembrie 1996; numele sonore implicate (uneori măcar prin simplul fapt că aceste evenimente au avut loc sub regimul lui... sau când era ministru cutare...), în fiecare dintre aceste *"afaceri"* sau *"operaţiuni"* sunt aceleaşi: Iliescu, Roman, Văcăroiu, Stolojan etc. De fapt, cam atâţia şi ajung.

Dacă ai ajuns la concluzia de mai sus, mai sunt importanţi colaboratorii din America, Deutsch sau Lazarovici? Sau important este că ţara a fost jefuită cu ajutorul acestora, în timpul regimului Iliescu-Roman? Este important că nu-ţi aminteşti exact numele vameşului dela Borş, pe unde au fost scoase 35 de tiruri pline cu ţigări de contrabandă, acoperite în acte ca transport de porţelanuri şi ceramică, sau că în timpul regimului Iliescu, numai Austria a fost păgubită de 43 milioane de dolari? (În acest caz, datele sunt proaspete în memorie încă, ştirea fiind aflată acum câteva ore).

Oare nu cumva masa mare a Românilor se pierde în detalii de nume de vameşi, de Români din afara ţării implicaţi, oraşe, date etc. şi pierde din vedere singurul lucru important: corupţia instalată imediat după Revolutia din Decembrie '89, jaful asupra ţării, care a dus la dezastrul economic în care astăzi se trăieşte în România.

Ce este de neînţeles pentru orice om cu bun simţ, este faptul că, dacă citeşti statisticile recente, de suport ale liderilor politici, observi că Iliescu şi partidul său de jefuitori, încă deţine peste 20 de procente din electoral? Sunt aceşti 20 de procente oameni cu mintea întreagă sau România a devenit un azil de nebuni? Cum este posibil ca orice om în depline facultăţi mintale, măcar să mai gândească la votarea vreunuia dintre toţi aceştia?

Dar dacă tot ne aglomerăm mintea cu nume şi detalii, atunci măcar ar trebui să facem o listă neagră, pe care să includem pe toţi cei implicaţi în aceste afaceri dubioase şi la alegeri, să-i tăiem de pe liste de vot. Atunci, putem spune că toate aceste dezvăluiri au avut un rol important în viaţa de zi cu zi. Altfel? Dezvăluirile de azi, vor fi doar subiecte de roman poliţist pentru mâine.

POLITICA ŞI MORALA

Urmare din pagina 1

curăţat câte puţin politicul, operaţiunea de curăţire este încă departe de aşteptări. Şi aşa politica rămâne dominată de abilitatea mârşavă în jocul de culise şi de interese. Ţara nu contează. De aceea neîncrederea generală în clasa politică conduce ţara nu înainte ci înapoi, pe linia: *"România este ţara în care se minte cel mai mult, se minte pe invers"*.

Politica ruptă'n fund, cu politicieni de sorginte nomenclaturistă, găunoşi şi sinistri - dar, chipurile, de respectat şi buni pentrucă sunt *"de-ai noştri"* -, se contrapune moralei şi destinului moral al naţiunii la scenă deschisă. Cel mai persecutat lucru din ţară este morala. Când e vorba de ea, politica, meşteşugită în exerciţii democratice *"originare"*, întotdeauna are ceva de spus împotrivă, deşi cetăţeanul a votat pentru dezideratul morală şi nicidecum pentru înflorirea industriei afaceriste. Astfel, în loc să se acţioneze în numele moralei, în numele electoratului, se acţionează doar în slujba industriei afaceriste. De morală şi de electorat nu mai are grijă aproape nimeni.

Morala rămâne un deziderat care cere ca politicianul să se identifice cu fiecare preocupare a cetăţeanului. Intr'o asemenea privinţă, nu este vorba doar de o vanitate a moraliştilor, ci de ceva esenţial mult mai mult. De faptul că morala este cea care, în ultimă instanţă, transpune în conştiinţă critică trecutul şi prezentul. Nesocotirea ei din partea clasei politice nu poate avea decât urmări dezastruoase. Căci zidul contra moralei produce haos. Cu dezorientări, degringolade şi subrezirea valorilor prin eliminarea factorului coordonator al vieţii. Numai dând morala la o parte şi înjugând-o fără milă la carul politicienilor antimoralişti şi avortoni ai activităţilor productive s'a putut ajunge la crizele în care România se zbate. Pentrucă tot ce este amoral, este dispersator de dezordine. Astfel, politica amorală este traficantă de haos.

Când politica şi morala sunt o problemă de investigaţie de conştiinţă, din păcate, perspectiva clarificărilor comportărilor politice şi morale a devenit o chestiune amânată, întocmai aşa cum în prezenta situaţie din România toate cele bune sunt amânate. Contrariându-se cu aceasta, speranţele Românilor de a dobândi o viaţă mai bună cu rădăcini morale, legate de o coaliţie guvernamentală care încă n'a putut demonstra capacitatea de a face legi care să aşeze ţara pe baze morale. Şi nu putem decât să vedem, de ce se întâmplă aşa. Se întâmplă aşa pentrucă lumea politică de sus şi de jos e o lume a aranjamentelor de toate felurile, o lume a manipulării şi a intereselor, o lume care minte, abjură şi denigrează pentru a ţine pe picioare o viaţă a bunului plac, o viaţă amorală.

Eugen BÂRSAN

ROMFEST '98, BUCUREŞTI, ROMÂNIA, DIFERIT DE PRECEDENTELE

Congresul Românilor din Exil, ROMFEST '98 dela Bucureşti, prin organizare şi tematică a fost complet deosebit de celelalte cinci ediţii.

Subliniem câteva particularităţi începând cu *"Conferinţa de presă"*, care a avut loc la Muzeul Naţional de Istorie. Deşi pregătită cu grijă şi minuţiozitate, sala s'a arătat neîncăpătoare pentru avalanşa de interes dezlănţuită, aşa încât a trebuit schimbată cu aula mare.

În aceeaşi seară a avut loc *"Recepţia de deschidere"*: Lumea elegantă, s'au servit gustări, băuturi şi o orchestră de te îndemna să-ţi rupi pingelele, iar oaspeţii au vorbit numai româneşte... După o horă şi câteva dansuri, majoritatea au preferat însă să formeze grupuri şi grupuleţe şi discuţiile s'au încins în locul horelor.

A doua zi, la ora 9 dimineaţa, au început conferinţele, multe şi de bună calitate. Ca o particularitate şi la acest punct, putem arăta faptul că numărul conferenţiarilor din ţară şi exil a fost cam egal.

Programul artistic *"susţinut de artişti români"* a fost înlocuit la această ediţie cu prezentări de cărţi noi şi filme, în marea lor majoritate având ca tematică, închisorile comuniste, lupta anticomunistă etc.

Banchetul - la un restaurant nou, modern şi de bună calitate, ne-a delectat cu prezentarea bunurilor culinare, făcând pe toţi să se simtă într'adevăr... acasă.

Putem spune, într'adevăr, că ROMFEST '98, ţinut pentru prima oară în România, şi-a realizat scopul:

În 1989, imediat după revoluţie, regimul Iliescu-Roman, a expulzat din ţară pe reprezentanţii ziarului *"Cuvântul Românesc"*, neocomuniştii considerându-i c'ar fi *"trădători, legionari... etc."* Azi aceiaşi ziarişti *"trădători, legionari etc."* reveniţi în ţară, au fost întâmpinaţi cu un mesaj de bun venit din partea Preşedintelui ţării, Dl. Emil Constantinescu, din partea Premierului Radu Vasile, de I.P.S. Corneanu, Viorel Lis, primarul Capitalei, profesori universitari, preoţi etc.

Acum revenim la răguşitele acuzări de trădători etc, şi ne punem întrebarea:

Cine sunt trădătorii adevăraţi? Cine a dat ordin să se ucidă tineretul revoluţionar după ce Ceauşescu îşi abdicase tronul? Cine a organizat mineriadele ca să terorizeze, schingiuiască şi să omoare cu bâtele pe cei care se opuneau regimului neocomunist? Şi cine a tulit-o galop la Moscova ca să pecetluiască răpirea Basarabiei, a Bucovinei de Nord şi a Ţinutului Herţa?

Cine's adevăraţii trădători şi criminali?

ROMFEST '98 a mărturisit fraţilor din ţară identitatea celor de peste hotare: Luptători pentru libertate, cinste, păstrarea tezaurului cultural şi al credinţei.

Stroe MOLDOVANU

Sărbători fericite !

REVOLUŢIA ROMÂNĂ

"O minciună mare cât secolul"

George GEORGESCU

Ecoul Revoluţiei Române din Decembrie a suscitat în presa internaţională reacţii dintre cele mai controversate. Sub titlul de mai sus, la numai câteva săptămâni dela declanşarea sângeroaselor evenimente, un ziar francez publica un comentariu ce contrasta puternic cu versiunea vehiculată de noile autorităţi instalate la Bucureşti. Articolul era însoţit de un fotomontaj, ce părea o adevărată blasfemie în momentele acelea în care trăiam încă sub impresia scenelor de coşmar. El reprezenta tricolorul românesc, căruia revoluţionarii îi smulseseră stema comunistă, prin gaura creată ieşind chipul pleşuvului Gorbaciov, ceea ce părea o insinuare grosolană şi o sfidare la adresa realităţii.

Astăzi însă, după o detaşare în timp de 9 ani dela evenimentele care au bulversat ţara, au ieşit la suprafaţă toate dedesubturile *"Aplicaţiei tactice din Decembrie '89"*, cum califică Revoluţia, după o minuţioasă documentare de câţiva ani, politologul **Călin Cernăianu**, în cartea sa intitulată ***"Diplomaţia lupilor"***, pe a cărei copertă rânjesc chipurile protagoniştilor Ion Iliescu şi Petre Roman.

Mânat de curiozitatea şi interesul profesional, dar şi al unui martor ocular al evenimentelor, am studiat cu deosebită atenţie maldăre de documente, declaraţii, interviuri şi articole, am citit aproape tot ce s'a scris despre crimele săvârşite în acele zile de aşa-zişii *"terorişti"*, mărturii ale unor participanţi activ la mişcările de masă şi ale rudelor celor răniţi, ucişi sau dispăruţi. Am analizat cartea *"Revoluţie şi Reformă"* a lui Ion Iliescu, ce prezintă un punct de vedere strict personal, pe care am pus-o în antiteză cu alte lucrări memorialistice, precum *"Revoluţia furată"* a lui Dumitru Mazilu, *"Libertatea ca datorie"* a lui Petre Roman, *"Un risc asumat"* a lui Filip Teodorescu, pe care le-am confruntat apoi cu declaraţiile oficiale ale unor membri ai Comisiilor Senatoriale abilitate să elucideze misterele genocidului din Decembrie.

Toate informaţiile culese şi trecute pe ordinator, coroborate cu secvenţele filmate de TVR în timpul aşa-zisei *"Revoluţii în direct"*, au fost analizate ca într'un laborator, unde le-am trecut prin filtrul percepţiilor personale a scenelor văzute în dimineaţa zilei de 22 Decembrie în Piaţa Universităţii. În infernul dezlănţuit acolo, admiram cu ochii plini de lacrimi, după o aşteptare de 50 de ani, curajul tinerilor romantici şi puţin inconştienţi, care se urcau pe şenilele tancurilor, oferind servanţilor prin turelă ţigări, zâmbete şi flori. Tiruri de arme automate răpăiau din toate direcţiile în timp ce TAB-urile şi tanchetele executau operaţii de învăluire a revoluţionarilor care se repliau încurajându-ne: ***"Nu vă fie frică, Ceauşescu pică!"***. Indignat de cele văzute, am întrebat atunci un subofiţer care se răzleţise de grosul trupelor: *"De ce trageţi în copiii ăştia?"* A scos din cartuşieră un pumn de gloanţe pe care mi le-a arătat spunându-mi: *"Sunt de manevră, domnule, noi nu avem azi în dotare muniţie de război"*.

Atunci cine trăsese în tinerii care zăceau pe peluza de lângă Spitalul Brâncovenesc cu creierii împrăştiaţi pe iarbă? Cine trecuse cu tancurile peste baricadele ridicate în acea noapte de groază, executând operaţii *"de manevră"* şi zdrobise cu cruzime de zidul Sălii Dalles grupul de elevi nevinovaţi, printre care o fată de 16 ani, al cărei nume a fost apoi atribuit Liceului Iulia Haşdeu? Şi cine era autorul din umbră al declanşării acelei atmosfere de apocalips, în care iadul coborîse pe pământ?

Să derulăm puţin filmul evenimentelor premergătoare Revolutiei, căutând drumul spre obârşia mişcărilor sociale ce au dus în final la răsturnarea dictatorului. La 4 Decembrie 1989 a avut loc la Moscova o întâlnire între Gorbaciov şi Ceauşescu, care venise însoţit de primul ministru C. Dăscălescu, un translator şi un stenograf. Stenograma, care reprezintă un document istoric de maximă importanţă ce se păstrează în arhiva naţională, demonstrează că dialogul s'a desfăşurat într'o atmosferă deosebit de încordată. În URSS începuse să adie un vânt de *"glasnost"* şi pleşuvul secretar general încerca să-l convingă pe cel mai îndărătnic susţinător al tezelor marxiste că sosise timpul unor reforme ale rigidei economii planificate, pentru relansarea industrială a ţărilor satelit. Folosind sloganuri răsuflate din perioada stalinistă, Ceauşescu a solicitat o întâlnire la nivel înalt a tuturor şefilor de State ale muribundului Tratat dela Varşovia. Neacceptându-i-se această propunere, întrucât Pactul nu mai era viabil, el a insistat şi a propus data de 9 Ianuarie pentru o întâlnire a primilor miniştri din ţările CAER. Continuarea discuţiei, pe care o reproducem după textul original al stenogramei din arhiva naţională, reprezintă cheia ce dezleagă misterul care pluteşte în jurul evenimentelor din Decembrie 1989.

Gorbaciov: - *"Care sunt problemele bilaterale pe care doriţi să le abordaţi?"* **Ceauşescu:** - *"În primul rând cele economice, dar primii miniştri nu au avut timp să se întâlnească"*. **Gorbaciov:** - *"Atunci să se întâlnească!"* **Râjkov:** (primministrul URSS): - *"Pe data de 9 Ianuarie ne întâlnim"*. **C. Dăscălescu:** - *"Aceasta este o întâlnire în cadrul CAER, dar noi dorim o întâlnire bilaterală."* **Gorbvaciov:** - ***"VEŢI MAI TRĂI PÂNĂ LA 9 IANUARIE?"***

Iată deci momentul şi locul unde s'a decis declanşarea sângeroaselor evenimente care au pus capăt unei epoci din istoria noastră contemporană, pecetluind soarta dictatorului detestat de toată lumea.

Crezându-se însă stăpân pe situaţie la el acasă, în megalomania lui paranoică, Ceauşescu şi-a închipuit că se poate opune curentului innoitor ce bântuia Europa de Răsărit şi a riscat o manevră care i-a fost fatală. El a aruncat o sfidare către Moscova, făcând aluzie în mod public la posibilitatea discutării în MAN a valabilităţii Pactului Molotov-Ribbentrop. Aceasta a fost picătura care a umplut paharul lui Gorbaciov, ceea ce a hotărît declanşarea acţiunilor menite să-l scoată definitiv din istorie, deoarece devenise prea incomod pentru Ruşi. Se pare că pentru realizarea acestui obiectiv şi-a dat acordul şi *"unchiul Sam"*, în celebra întâlnire dela Malta, care s'a desfăşurat pe un vapor zgâlţâit puternic de valurile învolburate ale Mediteranei.

Primul act al scenariului întocmit în acest scop a fost alcătuirea unui nucleu format din câţiva civili şi militari fideli Moscovei, dintre care unii activau de mulţi ani în slujba lor. Dovada premeditării acestui plan constă în intoxicarea psihologică a populaţiei, care era informată sistematic cu mult timp înainte, că un anume Ion Iliescu urma să preia funcţia de secretar general al pc din România.

În acest timp populaţia trăia un adevărat coşmar, deoarece demenţa lui Ceauşescu atinsese paroxismul. Din dorinţa de a plăti înainte de termen toate împrumuturile din străinătate prin exporturi masive de bunuri agro-alimentare şi produse industriale, adusese lumea la limita rezistenţei fizice şi a suportabilităţii. Ţara întreagă era un butoi cu pulbere gata să explodeze la cea mai mică scânteie, fenomen pe care nici cel mai represiv sistem poliţienesc nu-l putea stăpâni.

Scânteia s'a declanşat la Timişoara, unde populaţia oraşului a ieşit pe străzi în urma unor incidente care i-au pus faţă în faţă cu trupe înarmate cu muniţie de război, conduse de 2 generali trimişi să înnăbuşe revolta. După ce au căzut primele victime, Armata a realizat capcana în care a fost atrasă şi a fraternizat cu răsculaţii. Este meritul bravului ofiţer Viorel Oancea din garnizoană, care a refuzat să tragă în civili şi a trecut cu trupele din subordinea sa de partea populaţiei răzvrătite. Din păcate, aproape o sută de tineri au căzut răpuşi de gloanţele militarilor pe Calea Girocului şi a unor luptători specializaţi în gherila urbană, care au acţionat în Piaţa Operei în câteva puncte fixe, ca cele din colţ cu str. Lenau, sau cel din colţ cu str. Goethe. Cine erau în realitate aceşti trăgători? După intense cercetări, astăzi adevărul a ieşit la suprafaţă şi-l vom afla în cele ce ùrmează.

Revolta din oraşul de pe Bega ameninţa să ia amploare şi să se extindă în toată ţara, cum scandau miile de răsculaţi. Într'o încercare disperată de a dezamorsa situaţia explozivă, tiranul a convocat un miting uriaş la Bucureşti în ziua de 21 Decembrie, sperând să demonstreze că se bucură de sprijinul masiv al populaţiei Capitalei. Teama de o posibilă escaladare a evenimentelor, l-a facut să-şi piardă însă cunoscutul instinct de conservare datorită căruia trăia înconjurat numai de privilegiaţi ai regimului, într'o lume ruptă complet de realitate şi a crezut că prin promisiuni demagogice va putea ţine în frâu populaţia disperată.

Mitingul organizat în Piaţa Palatului s'a desfăşurat ca şi celelalte adunări, în care participanţii plictisiţi aşteptau cu nerăbdare întoarcerea la casele şi grijile lor, până în momentul în care şi-a spus cuvântul oboseala. Atunci a fost pus în aplicare punctul principal al scenariului întocmit de complotişti, prin aruncarea câtorva petarde la picioarele manifestanţilor în zona Hotelului Athenée Palace de câţiva agenţi strecuraţi în mulţime, care au provocat panică în rândul participanţilor. Femeile au început să ţipe înfricoşate iar bărbaţii să huiduie, marea masă de oameni începând a se îmbulzi, în încercarea de a ajunge în zona pe unde se putea ieşi în marele bulevard.

Secvenţele intens mediatizate care au rămas în filmotecă pentru posteritate, ni-l arată pe dictator cuprins de panică în acele momente, bâlbâindu-se înfricoşat, încercând să calmeze mulţimea care-l huiduia. Toată ura adunată timp de 50 de ani împotriva unui regim criminal, s'a revărsat în acele clipe asupra lui. După reluarea emisiunii întrerupte, s'a difuzat o secvenmţă cu aşa-zisa *"fugă"* cu elicopterul şi urmărirea cu accente melodramatice în teritoriu. După unii autori, el fusese arestat chiar la ieşirea din balconul CC, dar complotiştii au ascuns acest lucru, anunţând prinderea lui numai după ce au fost siguri că deţin toate pârghiile Puterii.

După declaraţiile crainicilor dirijaţi de Theodor Brateş, care primea instrucţiuni pe bileţele dela etajul II al televiziunii unde se aflau S. Brucan, D. Marţian şi Mihai Bujor-Sion, el ar fi fost prins după o urmărire spectaculoasă şi depus sub stare de arest la UM 01417 din Târgovişte. Acolo s'a înscenat o grosolană farsă judiciară de către un Tribunal Militar Excepţional înfiinţat din ordinul lui Iliescu. Din el făceau parte Virgil Măgureanu şi Gelu Voican-Voiculescu (probabil în calitate de observatori ai KGB), g-ral Gică Popa ca Preşedinte al Tribunalului şi cei 2 avocaţi numiţi din oficiu, C. Lucescu şi N. Teodorescu, care au încălcat codul deontologic al Justiţiei, transformându-se din

Continuare pag. 6

ÎNCOTRO PNŢCD ?

Dan BITU

În a doua parte a lunii Noembrie, o parte din liderii PNŢCD s'au întrunit într'un simpozion la Satu Mare, cu scopul de a analiza situaţia actuală a partidului. Majoritatea celor prezenţi au reprezentat grupările apropiate fostului Premier Victor Ciorbea, ale lui Nicoale Ionescu Galbeni, nu însă şi pe cel aşa-numit grup dela Poaiana Braşov, reprezentat de Premierul Radu Vasile.

Dezbaterea a fost destul de încinsă, dar nu s'a soldat cu convocarea Congresului Extraordinar al partidului pentru analizarea situaţiei PNŢCD la doi ani dela guvernare şi chiar ieşirea dela guvernare, aşa cum au propus Victor Ciorbea şi Matei Boilă.

Dincolo de argumetele pro şi contra prezentate la Satu Mare, PNŢCD se află într'un moment greu al existenţei sale şi dacă nu se face nimic pentru ieşirea din puternica criză, viitorul acestui partid poate fi compromis pentru multă vreme de acum înainte. Pentru ieşirea din această criză, trebue analizate cu foarte mare atenţie şi mai ales fără pătimire cauzele eşecului de până acum, căci de un eşec este vorba.

Sub aripa protectoare a lui Corneliu Coposu, PNŢCD nu a reuşit să-şi formeze în planul doi o echipă puternică de oameni tineri care să meargă spre viitor şi acesta este motivul pentru care în prezent criza partidului este redusă la persoane, care sunt lipsite de anvergură politică. Ne referim cam la toţi liderii tineri pe care îi are în prezent PNŢCD: Ionuţ Gherasim, Sorin Lepşa, Dudu Ionescu, Mihai Gheorghiu şi exemplele pot continua. Iar la nivelul *"bătrânilor"*, situaţia este asemănătoare. Cei care au suferit în perioada comunistă nu pot trece peste această perioadă foarte grea a existenţei lor, devenind un fel de sperietori ale trecutului, şi mult mai grav, fără o charismă şi putere de convingere a opiniei publice.

Ion Diaconescu s'a dovedit astfel un foarte slab politician, nedemn de titulatura de urmaş al lui Coposu. Acelaşi lucru este valabil şi pentru Nicolae Ionescu-Galbeni, Gabriel Ţepelea, Ion Raţiu, fiecare dorind ca la bătrâneţe să-şi vadă idealurile de tinereţe împlinite, însă numai în plan personal. Gerontocraţia a contaminat şi tinereţea, astfel ca PNŢCD este în prezent dominat de aceeaşi boală, indiferent de vârstă, şi anume impotenţa de a privi spre viitor.

Lipsa de putere politică a liderilor PNŢCD a făcut ca acest partid să piardă la scor toate negocierile cu PD, dând partidului lui Roman şansa să decidă totul în coaliţia de guvernare. PNŢCD a pierdut pe toată linia şi în relaţia cu UDMR, ceea ce a adus ca în prezent, chiar zilele trecute, extremiştii Vadim şi Funar să strângă roadele acestei politici duplicitare, fiind aclamaţi de mii de oameni la Cluj.

Partidul lui Maniu, cel care îşi trage seva şi puterea din electoratul ardelenesc, este în prezent o formaţiune politică care nu are nici un sprijin în Transilvania. PNŢCD a pierdut nu în cele din urmă totul din punct de vedere moral fiind asaltat şi împânzit, aşa cum sublinia Nicolae Galbeni, de oportunişti şi fripturişti. Iar aceştia au fost tocmai cei susţinuţi de PNŢCD pentru funcţii în stat. Cei doi ani trecuţi de când au ajuns la guvernare au arătat că scopul acestora a fost numai interesul personal, cu consecinţe extrem de negative pentru partid în faţa electoratului.

Coalizarea cu forţe ale vechiului regim este un alt punct negativ al PNŢCD. Tărăgănarea legii doasarelor, schimbări cosmetice în vechile structuri, fac ca în prezent PNŢCD să fie învinuit chiar de oamenii pe care i-a susţinut şi care nu i-au aparţinut niciodată ca idei politice.

PNŢCD trebue să se reformeze singur din interior dar din păcate nu mai există o personalitate de talia lui Corneliu Coposu, care să facă acest lucru. Uşor-uşor, dacă reforma se amână, din PNŢCD nu va rămâne decât un număr de grupuri de interese, care se vor mânca între ele până la viitoarele alegeri.

MAREA UNIRE DELA 1918

Urmare din pag.1

Prin confruntarea directă cu fenomenul măreţ şi impresionant al ***Unirii din 1918***, omul român cel adevărat, poate desprinde valoarea conceptelor fundamentale ale existenţei istorice a unui neam, şi prin aceasta îşi poate legitima propria sa existenţă în cuprinsul vastităţii naţionale, şi curajul cu care să participe la destinul neamului său. Căci fără trăirea în coordonatele unui destin de neam, nu există decât o viaţă individuală, haotică şi spasmodică, fără sens şi fără mântuire.

În acest sens, ***Marea Unire dela 1918*** are binefacerile ei spirituale, căci ne cuprinde pe toţi sub protecţia ei şi ne aminteşte de legea de viaţă a unui neam şi ne scoate din resemnarea sau poate disperarea noastră. Ne adună de pe drumuri şi ne călăuzeşte paşii spre revenirea noastră la sentimentele şi emoţiile cele bune, de disponibilitate pentru neam şi ţară.

ION HALMAGHI

TRANSPARENȚE ȘI... TENEBRE

Viorel PALTIN

Nu de mult Domnul Ion Diaconescu a deplâns faptul că nu s'a putut legifera faimosul Punct 8 al Proclamației dela Timișoara! Dar cine ar fi trebuit s'o poată face și unde a fost domnia sa în tot acest ultim timp? Ș'apoi, ce-l împiedică să propună acum adoptarea, *"in integrum"*, a prevederilor proclamației lansate în Martie 1990 care, deși oarecum tardivă (păcat de anii care au trecut !), este tot atât de actuală azi ca și mânie, precum a fost și în trecut ? Dar nu cumva Proclamația timișorenilor a devenit mai ultimativ-necesară azi ca oricând?... A zis cumva ceva Ion Diaconescu când, îndată după ultimele alegeri, Președintele Constantinescu proclama, evident în chip demagogic, și sub forma unei promisiuni perfid implicate, că Punctul 8 s'a înfăptuit prin victoria electorală a CDR ?

Proclamația dela Timișoara transcria în termeni cât se poate de categorici și direcți dorința majorității poporului român de a da de-a zvârlita din viața politică cu toate elementele regimului comunist. Punctul 8 al acesteia cerea interzicerea expresă pe durata a două mandate electorale, a accesului nomenklaturiștilor la demnități oficiale. Drept consecință a neadoptării și deci neaplicării respectivului document, România este condusă azi, în mare masură, pe față și pe... dos, de foști reprezentanți și acoliți ai regimului *"răsturnat"* în Decembrie 1989. Am pus cuvântul *"răsturnat"* între ghilimele, întrucât răsturnarea, care s'a numit impropriu revoluție, a fost nu de 180 de grade, ci de 360 de grade, ceea ce a făcut ca toți cei răsturnați să cadă bine mersi... în picioare.

Ion Diaconescu s'a simțit lezat de tonul agresiv al lui Ion Iliescu, care, aflat într'un turneu prin Moldova, a rostit cuvinte grele la adresa actualilor guvernanți, pe care i-a numit lichele și mai multe altele... Ion Diaconescu a recurs la invective la fel de grele ca nerușinare, tupeu și obrăznicie, fapt ce nu ridică tagma sa politică pe vreun plan mai înalt decât dâmbul mahalalei pe care s'a cocoțat *"indispensabilul"* Iliescu. Realitatea este că însăși prezența continuă a lui Iliescu în forurile politice ale țării este o insultă adusă istoriei naționale. Regretabil, fostul deținut politic Diaconescu se sesizează doar când își vede formațiunea politică pe care o prezidează - CDR - împroșcată cu veninul de pe limba viperei.

În realitate acest război al vorbelor este grotesc și ridicol de ineficient. Dezamăgirea este totală. Cei care au votat cu CDR, cu entuziasm și speranță, au crezut din adâncul sufletului că, din poziția pe burtă, România va începe în sfârșit să se ridice în poziție verticală. N'a fost să fie așa! S'a creat o coaliție care dela început părea a fi mai degrabă o cârdășie, întrucât, în euforia triumfului, se omiteau principiile clare, stabilirea regulilor jocului și a răspunderilor pentru încălcarea lor. Coaliția guvernamentală a devenit în sine o înaltă școală de șantaj dela om la om și dela partid la partid. Am crezut că vom beneficia de transparență, că vom scăpa de tenebrele secretivității comuniste, că vom afla toată grozăvia amplului complot bolșevic urzit și aplicat bestial și diabolic împotriva poporului nostru. Nimic, dar absolut nimic din toate acestea nu s'a îndeplinit!

Dezolarea este cu atât mai mare cu cât a fost provocată, nu de ceilalți, dela care eram siguri că nu ne putem aștepta la nimic bun, ci dela *"ai noștri"*, care au reușit să trezească atâtea nădejdi, pentru ca apoi să le năruie lamentabil. Dacă se afirmă că trăim azi într'o societate democratică ar trebui să avem răspuns la câteva întrebări: Cine sunt îmbogățiții de după 1989? Cum și-au câștigat ei averi fabuloase? Care au fost dedesubturile jocurilor de într'ajutorare de tip Caritas? Mai există beneficiari pe gratis ai fostelor gospodării de partid? Ce pensii și avantaje au foștii demnitari comuniști? Unde locuiesc ei? Ce proprietăți are Rusia în România? Cine le ocupă? Cât personal *"diplomatic"* rusesc se află la București și care este raportul față de personalul diplomatic al altor țări? Care sunt faptele și etapele *"creșterii și descreșterii"* politice din biografia unor ghicitori în ape tulburi gen Silviu Brucan? În ce proporție a fost înlocuit personalul comunist al reprezentanțelor diplomatice românești? Cum arată sediile organizațiilor foștilor deținuți politici, prin comparație cu sediile organizațiilor partidelor cripto-comuniste și cu locuințele celor care s'au acoperit de *"glorie"* în vremea lui Dej și Ceaușescu? etc., etc.

Din când în când, o parte a presei își onorează menirea, făcând publice furturi epocale, abuzuri strigătoare la cer, stări anacronice. Bunul simț, curajul și proiecția în ideal a unor solide principii morale izbesc în poarta conștiinței colective - ca să mă exprim așa - cu o forță adânc resimțită de fiecare om cinstit. Dar ce folos! Furtuna stârnită de fiecare scandal în parte, odată intrată pe porțile justiției, scade treptat în intensitate, pentru ca, apoi, înapoia ușilor capitonate, în deplin secret conspirativ, să se liniștească cu totul și să ia forma penibilă a unei anchete, în care clemența bine susținută de interese politice și bine unsă pe la osii face legea superfluă. Vorba proverbului: *"Mons ingens gemit, nascitur ridiculus mus" ("Un munte uriaș geme; se naște un șoarece ridicol").*

De transparență nici nu mai poate fi vorba. În cazuri dintre cele mai grave, care aduc prejudicii serioase însăși economiei țării și siguranței naționale, persoane cu cele mai înalte funcții în stat asistă neputincioase la simulacrul judecătoresc, invocând în mod ipocrit limitările ce le sunt impuse de Constituție și principiul separării puterilor în stat. Adică - *"nu m'amestec, nu mă bag"*... Ce aiurită percepție a ideii și practicii separării puterilor! Aș vrea să le aduc aminte celor care conduc această țară cam după ureche, că separarea puterilor nu înseamnă constituirea a trei domenii de putere - legislativă, administrativă și judecătorească - care *"se lasă în pace"* una pe cealată. Dimpotrivă! Într'o democrație autentică, cum este cea americană, să zicem, acest

Continuare în pag.7

DE CRĂCIUN

Urmare din pag. 1

proiectezi în mereu. De aceea, nemisticii, raționaliștii, mă refer la creștini - cu osebire, la protestanți - ei nu pot înțelege misterele Bisericii, ale credinței bisericilor apostolice. Pentru ei Hristos S'a născut atunci, tot restul este o aniversare și tratează Crăciunul ca pe o ocazie comercială. Pentru ei, sacrificiul Mântuitorului pe masa sfântului Altar este doar o comemorare, de aceea ei numesc Euharistia ***"Cină de amintire"***. Ei cred că vorbele Mântuitorului: ***"Acesta este trupul Meu... Acesta este sângele Meu"*** au fost numai pentru atunci, despuind pe Cel Etern de eternitatea Lui. Ei nu înțeleg că Nașterea mistică a lui Iisus este eternă și că noi suntem, în această clipă, adevărații martori ai tainei Nașterii.

Noi însă știm. Nu prin știința noastră, nu prin puterea noastră de pătrundere, ci prin Harul Mântuitorului Iisus. Plato spune, în *Mitul Peșterii* din ***Republica*** lui - Cartea a VII-a - că lumea ideilor - după el, singura realitatre - este de neconceput pentru noi, se situează dincolo de înțelegerea noastră. Dar dacă cineva din acea lume ar veni la noi și ne-ar vorbi în graiul nostru, atunci am înțelege ceva. Dar cel venit va trebui să ne vorbească, în parte, și în limbajul lui. Protestanții cred că Iisus a venit să ne vorbească numai în limbajul nostru, renunțând la orice încercare de a ne ridica deasupra condiției noastre. Firește că ei se înșeală, pentrucă vor să subordoneze rațiunea divină rațiunii umane. Dacă protestanții români *"înțeleg"* ceva din mistica neînțeleasă a colindelor românești, este pentrucă ei s'au adăpat la izvoarele Ortodoxiei, fie că au fost Ortodocși, fie că au păstrat inconștient sensibilitatea mistică ortodoxă. Pentru protestanții americani, a le vorbi despre aceste lucruri, este ca și cum cineva din lumea ideilor platonice s'ar coborî printre oameni și le-ar vorbi numai în limba lui.

Pentru aceste idei *"precreștine"* ale lui Plato, el și Socrates sunt trecuți între sfinți pe zidul exterior al Bisericii Voronețului, alături de profeți, de către pictorul popular. Trebue să recunoaștem că afirmația lui Socrates, relatată de Plato, este o adevărată profeție: trebue să vină cineva din lumea ideilor, să ne vorbească în graiul nostru despre ea, pentru ca să înțelegem ceva din această lume, dar să ne și ridice spre ea.

În noaptea de Crăciun, *"profeția"* lui Socrates s'a împlinit. La el a fost mai mult o idee, o speculație intelectuală, atingând înțelegerea umană. O profeție mai umbroasă și exprimată în termeni intelectuali și generali. Acest adevăr a fost exprimat cu claritate de Profeții Vechiului Testament, care au vorbit sub inspirație divină, mulți dintre ei, neinstruiți, dar cu viziune mult mai clară decât cea socratică: Hristos cel Unul din Treime se întrupează în noaptea aceasta, ia chipul nostru cel omenesc și vine să ne vorbească despre, până atunci, inaccesibila lume a dumnezeirii, în graiul nostru, pentru ca pe noi la chipul Său cel dumnezeiesc să ne ridice. Ideea mântuirii, la Socrates-Plato, este strict intelectuală. Cineva trebue să vină din lumea ideilor să ne vorbească despre ea numai pentru a o înțelege, numai pentru a ieși din ignoranță intelectuală. În concepția noastră creștină, Iisus vine în lume să ne mântuiască, sau, cum spune Sf. Maxim Mărturisitorul și alți părinți, Dumnezeu se face om ca pe noi să ne îndumnezeiască.

Până la moartea și Învierea lui Iisus, cerul a coborît mereu spre noi: pe parcursul Vechiului Testament prin lucrarea profetică a Sfântului Duh, iar în Noul Testament, prin venirea celei de a doua Persoane a Sfintei Treimi, ca Dumnezeu întrupat. Este neîndoios că oștile cerești au știut sensul Nașterii Domnului. De aceea îngerii au cântat Slava lui Dumnezeu, de aceea s'au deschis cerurile pentru muritori, așa cum nu s'au mai deschis niciodată înainte. Cu moartea și învierea lui Iisus și, mai ales, cu pogorîrea Sf. Duh se termină pogorîrile divine. Totul ne-a fost dat ca să urcăm noi spre Dumnezeu: puterea străduinței, atragerea noastră spre cer, cunoașterea rațională și mistică, modelul bărbatului desăvârșit care este Hristos, Harul Sfânt și tainele Bisericii, toate ducând la mântuirea noastră. Și începutul acestei mântuiri s'a pus în noaptea sfântă, prin Nașterea lui Iisus într'un staul de vite. Dar chiar așa, lumea tot a știut că ni s'a născut mântuirea. Păstorilor li s'au arătat îngerii; ei erau cei mai simpli - *fericiți cei săraci în duh* - ei puteau înțelege ceea ce era de neînțeles pentru farisei și fiecăruia i s'a făcut cunoscut începutul mântuirii, în graiul lui și în sensul ridicării fiecăruia.

Magilor li s'a vestit în graiul lor, prin apariția stelei: era graiul cel mai accesibil pentru ei. Lui Irod și puternicilor din casa lui Israel li s'a vestit prin autoritatea magilor, prinți orientali și înțelepți cu autoritate, veniți din țările în care Evreii fuseseră în Exil, suferiseră, se adăpaseră la cultura acelor popoare și chiar conduseseră până ce neamurile oprimate s'au revoltat împotriva lor. Privind acum, după 2000 de ani, mai spectaculoasă a fost Nașterea Domnului decât Învierea Lui. Nici nobilimea evreiască, nici Irod nu au putut afirma că nu au știut de nașterea Marelui Împărat. Intrarea lui Iisus în lume s'a făcut în slava cerească, prin făgăduința mântuirii noastre și prin suferința pruncilor și mamelor, mucenici inocenți ai spaimei diavolului în fața inevitabilului lui sfârșit.

Întorși la natura noastră divină prin reînfierea în Iisus Hristos, pătrunși de înțelegerea mistică a *"începutului mântuirii noastre"*, auzim cu auzul bucuriei corul îngerilor și vedem prosternarea magilor în fața *"Pruncului nou Născut"* și asemenea copiilor colindători vestim lumii și întregii creații bucuria mântuirii. Și iarăși colindele din nopțile friguroase ale Crăciunului răsună în inimile noastre și străbatem cu ochii ațintiți spre steaua care sus răsare drumul etern al vestirilor înalte, spre peștera *"unde S'a născut Hristos"*.

Undeva, în adâncul inimii, auzim glasul Rahilei care *"își plânge copiii în Rama și nu voiește să se mângâie pentrucă ei nu mai sunt"* **(Mt. 2:18)**. Undeva în lume, plânsul durerii și al pocăinței răsună ascuns ca o făgăduință a puterii noastre de a ajunge la o pace sfântă. Dar mai sus și mai înalt ne cântă'n suflet corul îngerilor: ***"Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăînvoire"*** **(Lc. 2:14)**.

Notă: *În general, toți știm despre MITUL PEȘTERII din REPUBLICA lui Plato. Analogia cu lumea divină - păstrând distincțiile - stă în următoarele: Plato imaginează niște oameni legați într'o peșteră, cu fața spre zidul opus gurii peșterii. Ei nu știu că afară există o lume reală, pentrucă nu pot întoarce capul spre lumină, dar văd cum pe zidul peșterii din fața lor se proiectează umbrele oamenilor care trec prin fața peșterii. Le aud vocile, văd umbrele lor trecând cu diverse sarcini și sunt convinși și că ceea ce văd ei pe peretele peșterii este lumea reală. Ei leagă vocile de umbre, se bucură de unele umbre, pe altele nu le simpatizează și-și fac o lume din umbrele pe care le cred reale. Numai dacă ar fi eliberați din lanțurile lor și cineva din lumea de afară ar veni să le vorbească în graiul lor, dar, ridicându-i, în același timp, la realitățile lumii, ar putea înțelege. Analogic, profeții Vechiului Testament au vorbit despre Dumnezeu, dar și ei erau în lanțurile peșterii. Când a venit Iisus, El ne-a dezvăluit tainele Dumnezeirii și ne-a ridicat din căderea noastră. Pentru Plato, lumea reală este cea a ideilor, iar ceea ce vedem noi este numai reflexul lor, umbre proiectate pe peretele peșterii în care suntem prizonieri. Pentru noi creștinii, și lumea aceasta are o realitate materială - chiar dacă este destinată sfârșitului - și Iisus a venit la noi în mod real, făcându-se asemenea nouă.*

Pr. Gheorghe CALCIU

Crucea

Roxana IORDACHE

În 1989, Papa Ioan Paul al II-lea a sfinţit o cruce, înaltă, simplă şi albă, înălţată în faţa lagărului dela Auschwitz, în memoria creştinilor martirizaţi de nazişti.

Anul acesta, Şef Rabinul Israelului şi unele comunităţi evreieşti s'au pronunţat cu vehemenţă pentru dărâmarea crucii. Motivul: crucea ar fi pentru Evrei simbolul umilinţelor prin care au trecut!

Urmarea: Zeci de Polonezi s'au dus la faţa locului şi au început să planteze, cu frenezie, tot atâtea cruci, în memoria morţilor. Motivul: nu doar Evreii, ci şi creştinii au fost martirizaţi de nazişti. Chiar în acel loc şi în multe altele.

Reacţia? Şef Rabinul Israelului şi-a reluat cu şi mai multă vehemenţă solicitarea imperativă de dărâmare a crucilor.

Contrareacţia? Creştinii au plantat noi cruci. Mici, identice, albe. Amărîte, ca martirii anonimi făcuţi scrum acolo. Pe care numai rudele îi ştiu că au fost asasinaţi în acel loc. Şi simt nevoia măcar să le pună o cruce.

Motivul: crucea e pentru creştini simbolul jertfei şi răscumpărării, al spălării păcatelor lumii. Şi orice cruce, orice jertfă, spală păcatele altora. Nu doar pe cele proprii. Chiar şi pe ale călăilor.

Dumnezeule, de ce nu ne putem înţelege noi, oamenii? La însăşi marea reuniune a tuturor religiilor lumii - *"Pacea este numele lui Dumnezeu"* - ţinută anul acesta, la Bucureşti, Şef Rabinul Israelului şi-a repetat solicitarea de scoatere a crucii din faţa lagărului dela Auschwitz.

Nu ştiu ce s'a mai întâmplat cu acest episod din războiul împotriva crucii. Era vorba să se ajungă la un compromis, adică să se scoată crucile mici şi să rămână doar cea mare, iniţială.

Îmi amintesc ce povestea părintele Calciu, că în şcolile publice din SUA şi în spaţiile deschise e interzisă crucea. În schimb Manora, pe care creştinii o invocă spre permisiune pentru Cruce, e considerată *"simbol cultural"*. Iar Crucea e stigmatizată chiar dacă invoci o întreagă cultură şi civilizaţie clădită pe ea.

Dumnezeule, de ce nu ne putem înţelege noi, oamenii ?

Poate că noi, creştinii, avem datoria să cedăm. Dar nu ca să acceptăm să se dărâme crucea. Ci s'o purtăm în spate. Oricât ar fi de grea.

Crucea e Iubire.

REVOLUŢIA ROMÂNĂ

Urmare din pag. 4

apărători în acuzatori publici. Mai erau prezenţi V. Stănculescu şi M. Florescu, probabil în calitate de reprezentanţi ai forţelor armate. După o mascaradă de aşa-zis *"proces"*, Preşedintele Tribunalului Excepţional a citit o sentinţă, după care complotiştii au decis lichidarea lor imediată.

CUM? Iată o întrebare în al cărei răspuns descoperim adevărata faţă a autorilor loviturii de Stat. Întrucât nu există absolut nici o secvenţă înregistrată a momentului execuţiei, persistă anumite dubii cu privire la ziua, locul şi modul în care au fost suprimaţi. Analizând pelicula care a făcut înconjurul lumii, criminaliştii francezi au ajuns la concluzia că soldaţii din acea unitate militară au tras de fapt într'un cadavru, întrucât Ceauşescu prezenta semne evidente că murise ceva mai înainte. Pe chipul lui se instalase deja acel *"facies cadaveric"* cu rictusul specific morţii.

O întrebare care a răscolit conştiinţa celor care au trăit evenimentele din Decembrie conectaţi la înalta tensiune a acelor momente, flutură şi azi încă pe buzele tuturor. De ce nu a fost filmat, sau nu a fost prezentat niciodată momentul execuţiei propriu-zise a dictatorului, aşa cum a fost difuzat cel al împuşcării mareşalului Antonescu? A fost o execuţie legală, sau un asasinat politic? Juriştii de pretutindeni consideră că analiza acelui simulacru de proces, cu accente pe alocuri de parodie, este fără nici un echivoc un asasinat politic, săvârşit în urma unei lovituri de Stat pentru acapararea Puterii.

Graba cu care au fost lichidaţi, refuzul de a li se acorda dreptul la recurs şi la o eventuală cerere de graţiere cu comutarea pedepsei şi chiar acuzaţia falsă de a fi provocat genocidul, îi suspectează pe complotişti de crimă cu premeditare. Cifrele oficiale date publicităţii cu numărul victimelor Revoluţiei, vorbesc dela sine: până la data de 22 Decembrie 1989, s'a înregistrat un număr de 162 persoane civile omorîte, în timp ce după preluarea Puterii de către Ion Iliescu, au fost ucişi 942 de participanţi la Revoluţie, dintre care 325 militari. Răniţii, până la data răsturnării dictatorului au fost în număr de 1.107, iar după această dată de 2.245. Dacă se poate vorbi de un adevărat genocid, în lumina cifrelor de mai sus, este limpede că lumina zilei că el a fost înfăptuit ***după data de 22 Decembrie.***

În acele zile revolta s'a extins cu repeziciune în mai toate marile oraşe ale ţării. Cluj, Sibiu, Braşov şi altele, au fost teatrul unor desfăşurări de forţe militare înarmate cu armament de război, care au ascultat la început ordinul unor comandanţi iresponsabili şi au tras în demonstranţii ce manifestau în mod paşnic, neexistând nici un pretext prevăzut în regulamentele militare pentru reprimarea lor.

Următorul act al scenariului a fost infiltrarea unor profesionişti ai crimei în rândul manifestanţilor, care au ucis cu sânge rece un mare număr din rândul lor, pentru crearea unui alibi necesar justificării smulgerii Puterii din mâna revoluţionarilor, care începuseră a se organiza sub lozinca ***"FĂRĂ COMUNIŞTI!"***

Cine erau de fapt aceşti aşa-zişi terorişti care *"trăgeau din toate poziţiile"*? Senatorul Şerban Săndulescu, membru al Comisiei Parlamentare *"Decembrie '89"*, declara pe la începutul anului 1996 că, pe baza documentelor aflate în posesia Comisiei, a ajuns la concluzia că teroriştii din timpul Revoluţiei erau cadre active DIA. Acest organism ultrasecret creat de Ceauşescu, era singurul dotat la timpul respectiv cu aparatură sofisticată precum simulatoarele de tragere în cadrul războiului radio-electonic, având pregătire pentru *"acţiuni speciale"* în luptele de gherilă urbană, în eventualitatea unor răscoale împotriva regimului comunist, care erau luate în considerație.

În cartea *"Revoluţia Română în direct"* tipărită de TVR, se menţionează ca o confirmare a acestui fapt, că sub un TAB din curtea televiziunii au fost găsiţi morţi 3 tineri, toţi 3 ***ÎMPUŞCAŢI ÎN CEAFĂ!*** Monumentul de oţel inoxidabil plasat cu faţa înspre Calea Dorobanţilor, în spatele căruia s'au adăpostit câţiva revoluţionari, este perforat de cartuşe în zeci de locuri, ***ÎN PARTEA DIN INTERIORUL TELEVIZIUNII***, în schimb în partea în care se trăgea din vilele de vis-à-vis, ***NU EXISTĂ NICI UN ORIFICIU.*** D-na Elena Băncilă, mama unui erou care a murit în spatele acelui monument, a cercetat cu degetele ei fiecare centimetru pătrat al statuii şi a ajuns la concluzia că ei fuseseră împuşcaţi pe la spate, de cei pe care veniseră să-i apere, la chemarea lui Iliescu. *(Adevărul, 22.12.97).* Aceste crime, ca şi cei 4 tineri împuşcaţi în ceafă lângă Spitalul Brâncovenesc, ca şi alţii din alte oraşe, purtau amprenta unor profesionişti de elită care au acţionat la ordin, cu sânge rece, după un plan stabilit anterior, pentru a se crea starea de confuzie şi haos necesare obţinerii unui pretext al acaparării Puterii de către echipa pregătită în acest scop.

Comandouri speciale au acţionat şi în spitalele în care fuseseră internaţi unii revoluţionari cu răni uşoare, pe care i-au ucis deoarece văzuseră adevărata faţă a teroriştilor şi trebuiau să moară. Generalul Ştefan Guşe, fostul Şef al M.St.M. al Armatei, i-a declarat Senatorului Valentin Gabrielescu care l-a audiat, că atunci când i-a cerut lui Iliescu să apară la TV pentru a cere mulţimii să se întoarcă la casele lor spre a se evita accidentele, acesta i-a răspuns în stilul lui caracteristic: *"Ar fi o mare gafă şi o mare prostie politică"*. Puţin timp după acest dialog, gen. Guşe a fost înlocuit dela comanda M.St.M., decedând în mod suspect, aşa cum aveau să moară mulţi martori-cheie ai evenimentelor din Decembrie. Vina gen. Guşe fusese însă alta. Aşa cum a declarat în faţa Comisiei Parlamentare, el se opusese cu vehemenţă cererii lui Iliescu de a se solicita intervenţia trupelor sovietice de desant, intuind consecinţele care ar fi decurs dintr'o invazie rusească pe teritoriul ţării noastre.

Astăzi nu mai este un secret că echipa care a luat Puterea după Revoluţie era alcătuită din oameni şcoliţi la Moscova, iar militarii pe care îi reactivase Iliescu fuseseră îndepărtaţi din Armată datorită activităţii lor în slujba unor organisme străine, ce acţionau împotriva intereselor Statului Român. În schimb au avut loc dispariţii suspecte ale unor martori principali implicaţi în miezul evenimentelor, precum gen. Vasile Milea, gen. Nuţă şi Mihalea într'un elicopter doborît dela sol, gen. Gică Popa, gen. Ştefan Guşe, gen. N. Doicaru, gen. Emil Macri, col. Ion Lazăr şi V. Maluţan, piloţii care au asigurat aşa-zisă fugă a lui Ceauşescu, probabil pentrucă cunoşteau realitatea prinderii lui şi mulţi, mulţi alţii.

Iată ce scrie fostul ofiţer DIA, Valentin Raiha, în cartea sa intitulată *"Revoluţia română şi jocul serviciilor secrete"*: *"...Actuala structură de Putere* (este vorba de cea instalată după Revoluţie) *are de fapt în majoritatea punctelor cheie foşti şi actuali ofiţeri acoperiţi ai DIA sau SIE: Ion Talpeş, Virgil Măgureanu, Adrian Năstase, Petre Roman, Adrian Severin, Eugen Dijmărescu şi alţii".* Acest paragraf ne dezvăluie raţiunea numirii *"necunoscutului"* Petre Roman în importanta funcţie de prim-ministru.

Au trecut 9 ani dela convulsiunile din Decembrie. Aproape 8 ani adevărul despre crimele Revoluţiei a fost ascuns cu perfidie. Drumul către adevăr a fost lung şi anevoios, fiind blocat în permanenţă de cei implicaţi în declanşarea operaţiunilor de reprimare a manifestanţilor paşnici. Prin înlăturarea lui N. Cochinescu din funcţia de Procuror General, s'a dat undă verde începerii unor anchete asupra circumstanţelor în care a fost declanşat genocidul din Decembrie. Justiţia, deşi cu o condamnabilă întârziere, şi-a luat acum rolul în serios şi primele rezultate au început să se vadă. Secţia Parchetelor Militare de pe lângă CSJ a întocmit dosare şi a trimis în judecată pe următorii:

TIMIŞOARA: Gen. Vasile Paul şi col. Constantin Regin, care au intervenit cu trupe în Calea Girocului, unde au căzut primele victime. Gen. (rez.) Victor Stănculescu şi Mihai Chiţac, care au condus trupele dislocate la Timişoara, purtând răspunderea pentru moartea a 73 revoluţionari şi rănirea altor 296. Amândoi sunt anchetaţi şi pentru crimele dela Sibiu.

CLUJ: Gen. Iulian Topliceanu, gen. Florian Caba, col. Valeriu Burtea şi lt.col. Ioan Cocan, care au condus dispozitivul dela Fabrica de

Continuare în pag. 7

"ASTA-I SARA LU'AJUN"

"Asta-i sara lu'Ajun,
Tocma'n noaptea lu'Crăciun...
Când ceru' că s'a'nălţat,
Pe cei patru stâlpi de argint
Şi pământu' podobind:
Cam cu stele mărunţele,
Printre ele mai mărele...
Una-i luna cu lumina,
Altu-i soare: raze are...
Raza'ntâia'n ce răzămă?
Pe cel şes cu grâne verzi,
La imaşul cu cirezi...
Raza doua'n ce răzămă?
În gârligi de pimnicioară,
Cam în rostul buţilor...
Raza treia'n ce răzămă?
Sus în vârful muntelui,
Până'n plaiul turmelor...
Raza patra'n ce răzămă?
Sus în crucea bradului,
În bătaia vântului,
Sub d'aripa cerului,
La cel leagăn de mătasă...
Dar în leagăn cine-mi este?
Mi-este bun domn mitutel,
Mitutel şi'nfăţăşel.
Faşa-i dalbă de mătasă,
Scutecul de bumbăcel,
Pânzători de flori de măr...
Neaua ninge de mi-l unge,
Ploaia-mi plouă de mi-l scaldă,
Soare luce să mi-l culce,
Zânele-i dau ţâţa dulce,
Alintat, acolo-mi creşte...
Şi de-Ajun şi de Căciun,
Cest domn bun preste pământ,
Legănelul: Pruncul Sfânt..."

Acest colind *inedit* l-am cules la 7 Ianuarie 1962, din gura colaboratorului meu dela circumscripţia medico-sanitară Boişoara, oficiantul sanitar de 52 ani, Ion P. Ceauşilă (n. în sat, la 21.06.1910) şi chiar în casa lui din Găujani, com. Boişoara, jud. Vâlcea.

Andrei PANDREA

"SUNTEM DEPARTE DE A GĂSI ADEVĂRUL PROPRIU-ZIS"

În perioada 2-4 Noembrie a.c., Primul ministru Radu Vasile a efectuat o vizită oficială în Franța. Premierul român a avut o întâlnire cu omologul său francez Lionel Jospin și a fost primit de Președintele Jaques Chirac. Vizita delegației române, foarte numeroasă, a avut *"un caracter economic pronunțat"*, a declarat purtătoarea de cuvânt a Ministerului francez al Afacerilor Externe, care a mai adăugat, în legătură cu insistența din partea română de aderare la Uniunea Europeană și la NATO, că acest proces se va dezvolta *"pe măsură ce România va efectua reformele necesare(...) Reafirmăm, de asemenea spirijinul nostru pentru candidatura României la extinderea Alianței Atlantice, care ne pare necesară atât din punct de vedere politic cât și strategic"*.

La Paris, în seara zilei de 3 Noembrie a fost organizată o recepție în saloanele Ambasadei Române, unde am avut prilejul să-l întâlnesc, în cadrul unui dialog, pe șeful guvernului român:

Ilie Mihalcea: Domnule Prim-ministru, ce s'a intreprins de către guvernul actual în vederea elucidării *"enigmei"* din Decembrie 1989?

Radu Vasile: După cum știți, a existat și o comisie senatorială condusă de senatorul Gabrielescu, care a lucrat aproape doi ani de zile. Înainte a fost o comisie condusă de fostul membru al PDSR, senatorul Sergiu Nicolaescu. Practic, din dosarul care a fost prezentat odată în Senat, acum doi ani și jumătate, n'a reieșit mare lucru: cine sunt vinovații, ce se ascunde sau ce au reprezentat de fapt evenimentele din Decembrie '89. Ceea ce pot să vă spun acum este că, se pregătesc niște dosare, am înțeles, la Procuratura Militară, care pune în discuție participarea unor reprezentanți ai armatei române în evenimentele din Cluj, Timișoara... Mi-e greu să spun care ar fi rezultatul. Cert este, că în ce privește elucidarea evenimentelor, după părerea mea, suntem departe de a găsi adevărul propriu-zis. Din păcate, nu pot să spun nimic concret în ceea ce privește parcursul unui astfel de demers.

I.M.: Judecareavinovaților ar intra sub incidența legii secretului de stat?

R.V.: Nu cred. N'am auzit nimic în acest sens, nici când eram în opoziție și nici acum. Dar vă asigur că mă interesez și am să vă pot da un răspuns.

I.M.: Cred că ar trebui revocate acele *"comisii"* ce funcționau în timpul evenimentelor din Decembrie 1989 și care se ocupau cu preluarea, reținerea și *"integrarea"* așa-zișilor teroriști, aduși în TAB-uri ale armatei, care patrulau în localități, cum s'a întâmplat la Sibiu, de exemplu, unde mă aflam în acea perioadă. Au fost întocmite niște liste. Dețineau documente...

R.V.: Trimiteți o propunere în acest sens.

I.M.: O fac Dvs. direct, în calitate de șef al guvernului român.

R.V.: Da. Eu, personal o s'o transmit la Procuratura Militară, această idee care mi se pare interesantă. Sincer să fiu, nu știu dacă mai există aceste lucruri.

I.M.: Despre cazul inginerului Gheorghe Ursu?

R.V.: Nu știu cum s'a încheiat. Știu că a fost prezentat la *"Europa Liberă"*.

I.M.: Restructurarea guvernului este o inițiativă care vă aparține, sau una a PD-ului?

R.V.: Nu. Este inițiativa mea, care are în vedere reducerea numărului membrilor din guvern pentru a face un guvern mai coerent. Nu se produc schimbări în sensul faimosului algoritm care funcționează în România. Deși rămâne aceeași pondere a fiecărui partid în parte, însă numărul membrilor din guvern va fi redus la 18, față de 26 câți sunt acum.

I.M.: Când se va produce restructurarea?

R.V.: În perioada imediată, pentrucă bugetul pe anul 1999 trebue construit pe această structură.

I.M.: Cum vedeți Dvs. viitorul partidului din care faceți parte?

R.V.: Părerea mea este că acest partid va rezista, în ciuda tuturor problemelor de acum. Sigur, după cum știți, există tot felul de grupuri, dacă vreți, deși nu sunt grupuri în adevăratul sens al cuvântului. Există tot felul de atitudini, unele chiar împotriva guvernului actual. Mie mi se pare că e un lucru mai mult sau mai puțin normal, dar care face parte din jocul politic. Personal îl accept - de răspuns nu răspund - dar eu am încredere că partidul poate depăși aceste situații.

I.M.: *"Grupul dela Brașov"*, ce urmărește?

R.V.: Nu mai urmărește nimic. A fost o formula de a prezenta o anumită atitudine față de o anumită situație. La ora aceasta a rămas doar numele de el.

Ilie MIHALCEA

LOCUINȚE ȘI VIZITE DICTATORIALE

—Radu DUNĂREANU—

Perioada de după Decembrie 1989 a realizat un lucru extrem de pozitiv, acela că locuitorii acelor monstruozități arhitectonice numite blocuri de locuințe au putut să-și transforme apartamentele închiriate dela stat, în proprietate personală. Prețul a fost mai mult decât decent, chiar și la calitatea dubioasă cu care au a fost construite. Poate că pare ridicol celor ce locuiesc în Vest, dar prin 1990 prețul plătit a fost cumva contra valoarea a câteva luni de chirie.

Mai mult decât atât, acei care aveau de acum proprietate personală dar încă plăteau rate bancare au putut să-și facă un titlu de proprietate deplin, la un preț și mai scăzut, ținând seama că o parte din valoare fusese plătită, iar cea rămasă a fost serios diminuată prin inflație.

Așa se face că, pentru prima dată în istoria postbelică, România deține un record superior celorlalte țari europene, acela că 90% din populație se bucură de locuințe private și nu închiriate. E drept că recordul acesta e obținut în dauna calității, deoarece media pe familie este de 2,5 camere, în timp ce în Comunitatea Europeană este de 4,4 camere de familie.

Dacă combinăm acest fapt pozitiv cu altul, adică o mulțime de familii au rude la țară care și-au căpătat înapoi câte o fărâmă de teren arabil, deci pot procura ceva mâncare ieftină, vedem de ce fenomenul sărăciei, cel puțin în materie de mâncare, nu e așa de acut în România, cu toată rata ridicată de șomaj. Cel puțin deocamdată, căci orizontul economic nu e prea luminos.

Când am fost recent în Țară, cu ocazia Romfestului din Septembrie trecut, am auzit nenumărate comentarii la faptul că noi, cei din Exil, trăim luxos, că avem case (sau apartamente) mari, confortabile. Concluzia, din punctul lor de vedere, nu putea fi decât una singura: aceea că noi suntem bogați.

Nimic mai fals, în general. Noi ne bucurăm, de când am venit în lumea liberă, de un alt standard de confort decât cel din țară, din două motive:

- primul că societatea noastră e bazată exclusiv pe proprietatea privată, ceea ce încă nu s'a clarificat în România;

- al doilea că economia de aici are un puternic sistem de credit.

Mai simplu spus, folosim un confort pentru care plătim în rate cu procentaje de împrumut decente, deobicei un procent sau două peste rata de bază a băncii naționale.

Se încearcă acum acest sistem *capitalist* și în România, dar cu o înțelegere total viciată a mecanismului bancar. Băncile vor să realizeze un profit spectaculos într'un timp foarte scurt. De exemplu, la un împrumut de circa 60 milioane (prețul unui apartament), rata lunară de împrumut este de circa 2,3 milioane, adică circa 38%. Cum această plată reprezintă în dolari aproximativ $250 pe lună, cum să plătească o tânără familie acest preț, când salariul dacă atinge $100 pe lună?

Un alt aspect economic îl prezintă terminarea blocurilor începute pe vremea lui Ceaușescu. Acestea fuseseră calculate la prețurile ridicole de atunci și bugetul pentru ele fusese prevăzut ca atare. Acum, datorită deschiderii spre piața necontrolată, plus inflația, face ca prețul acestor blocuri, odată terminate, să devină și mai inaccesibil omului mediu.

În varianta că se vor găsi investitori străini care să preia terminarea acelor mamuți de beton, e firesc ca investitorii să-și calculeze o rată decentă de profit pentru investiția făcută. Această rată poate fi atinsă numai dacă sistemul bancar va intra în circuitul modern de credit așa încât cumpărătorul să intre în posesie fără a plăti lunar sume exorbitante.

Și iar ne întoarcem la teoria economiei de piață adică liberă, necontrolată, care este încă inaccesibilă minților guvernanților de azi, ce se cramponează de controlul statului.

În plus, mai avem și o anumită criză demografică. Datorită liberalizării controlului sarcinii avorturile au crescut cu procentaje ce îngrozesc, la care se adaugă accesul la contraceptive, totul ducând la scăderea creșterii populației. În același timp, ca orice țară subdezvoltată, România are un record trist de mortalitate infantilă, de 17 la mia de născuți. Concluzia afectează viitorul: reducându-se dezvoltarea demografică, combinată cu scăderea puterii de cumpărare și lipsa sistemului de credit modern, cum se vor cumpăra viitoarele apartamente nou construite, sau recent terminate? E un cerc vicios.

De aceea familiile trăiesc înghesuite, bunici, părinți, nepoți, câte trei generații în același penibil de neconfortabil apartament la cheremul distribuției capricioase a electricității și a apei. În plus, blocurile învechindu-se, repararea este imperioasă, mai ales în condițiile construcției inițiale, de o calitate sub orice critică. Poate că la un moment dat va fi mai ieftin să dărâmăm cele existente pentru a construi ceva normal, civilizat.

Se face mare caz de *explozia* de locuințe dela sate. Prin asta se speră că presiunea locativă dela orașe va fi aleviată. Se uită un detaliu important, nemenționat cu intenție, acela că majoritatea caselor (vilelor) dela țară sunt neterminate și că din totalul locuințelor rurale, poate că 10% au instalații sanitare, mai mult sau mai puțin moderne.

De altfel problema infrastructurii locuințelor (drumuri, canalizări etc.) e la fel de acută la orașe cât și la sate.

•••

Deci, lumea trăiește acum și încă va mai trăi pentru un viitor previzibil mult sub standardul de confort al țărilor vestice.

Este un fapt clar, dureros de clar, pe care guvernarea post sau neocomunistă trebue să-l privească în față și să găsească soluțiile potrivite conform realităților economice și nu pe baze demagogice pentru obținerea de voturi cu orice preț.

De aceea, când populația trăiește așa cum am discutat mai sus, mi se pare indecent, dacă nu chiar idiotic, să faci propagandă internațională pentru a invita străini să retrăiască, pentru $3-4 mii pe noapte, luxul, opulența dezgustătoare a foștilor potentați comuniști, vinovați de masacrarea a sute de mii de Români și de aducerea României la nivelul economic hilar de azi. Când sfertodocții strigau *noi nu ne vindem țara*, politicienii de azi cu creier de gelatină invită străini să ucidă până și puținele animale ce au rămas ne-exterminate de vânătorile *prezidențiale*. Oare cretinătatea politică nu are limite?

Ar fi mai bine să-i invităm pe cei străini și cu influență în lume ca să retrăiască, gratis, o noapte la Jilava, Aiud, lagăre din Baltă și Canal etc., poate așa vor înțelege mai bine istoria sângeroasă a comunismului.

Nu înțeleg de ce trebue să coborim atât de jos încât să ne fălim cu nimicnicia noastră morală care a permis unor criminali lombrozieni și spioni aserviți unei puteri străine să ne îngenuncheze fără ca noi, populația luată în ansamblu, să protestăm.

Un asemenea turism neocomunist, nici măcar ca glumă proastă nu ar trebui să existe.

REVOLUȚIA ROMÂNĂ

Urmare din pag. 5

bere. Maior Ilie Dicu, care a împușcat cu mâna lui un revoluționar și a somat soldații din subordine cu pistolul la tâmplă să tragă în manifestanți și Ioachim Moga, fost prim secretar județean pcr. Toți aceștia sunt vinovați de împușcarea a 25 de manifestanți și rănirea altor 51.

SIBIU: Gen. Bruno Palade și col. Aurel Dragomir, una dintre cele mai sinistre figuri ale Revoluției, care a ucis cu sânge rece pe toți cei ce se refugiau în unitatea lor militară.

BUCUREȘTI: Ion Iliescu și Petre Rman fac și ei obiectul unor cercetări în legătură cu rolul pe care l-au avut în declanșarea sângeroaselor evenimente de după 22 Decembrie 1989. Ion Iliescu contestă vehement implicarea sa, declarând că la mijloc este o răzbunare politică a actualei Puteri. Procurorul militar gen. Voinea a declarat însă că *"toți cei vinovați de crimele din Decembrie '89 vor da socoteală în fața instanței, până la sfârșitul acestui an"*.

Astăzi colbul uitării s'a așternut peste amintirea tinerilor care au luat calea eternității în vâltoarea sângeroaselor evenimente în care au fost angrenați. La mormintele lor din Timișoara, Cluj, Sibiu sau București, candelele sunt aprinse cu pioșenie de câteva rude apropiate care își plâng în taină morții, deoarece strigătele lor îndurerate au răsunat în pustiu 9 ani de zile. Cei care au acaparat Puterea după ce au dat ordin să se tragă în ei, au acum tot interesul să lase ceața să plutească peste fărădelegile lor.

Crimele Revoluției nu trebue însă prescrise. Justiția trebue să-i urmărească întocmai ca pe criminalii de război, toată viață. Nici unul nu trebue să se sustragă răspunderii penale la adăpostul imunității parlamentare, indiferent de funcția politică pe care o ocupă în prezent. Iar noi, în Noaptea Sfântă de Ajun când, s'a întrupat Mântuitorul, să aprindem o lumânare în amintirea eroilor ce și-au sacrificat tinerețea, căzând victimă unor jocuri și interese politice.

În loc de final la acest documentar, vom folosi un fragment din finalul cărții *"Diplomația lupilor"*, editată în anul 1997 de politologul Călin Cernăianu: ***"Revoluția a fost o farsă politică, izbutită grație unor sinistre aplicații militare patronate de Moscova și Washington. Un criminal joc de-a războiul, în cursul căruia țintele au fost vii și gloanțele adevărate"***.

George GEORGESCU

TRANSPARENȚE ȘI... TENEBRE

Urmare din pag.6

sistem al interacțiunii puterilor separate este caracterizat prin cuvintele *"check and balance"*, adică *"control și echilibru"*. Între cele trei branșe există o continuă conlucrare, o adevărată osmoză, transparență reală, așa încât nici una n'o lasă pe cealaltă să greșească nesancționată, chiar dacă fiecare este liberă să lucreze în modul ei specific. La noi *"nu știe stânga ce face dreapta"* și fiecare se simte stăpân pe *"feuda"* lui. Într'adevăr, la nivel instituțional, democrația românească e de tip... feudal, adică... fiecare cu a lui. Cel mai umil funcționar al statului devine o adevărată fiară când e vorba să-i încalce cineva *"parohia"*.

În aceste condiții se poate vorbi de bunul plac, de opacitate și manopere tenebroase, nici într'un caz de transparență. Este exact sistemul în care statul se transformă în contrariul naturii sale generice! Dar vorba unui bun amic: *"De ce am trăi normal, dacă ne-am obișnuit de atâta vreme să percepem normalitatea pe dos?"* Sunt haine care se pot purta la fel de bine și pe față și pe dos. Până la urmă, cine mai știe care e partea firească?

Viorel PALTIN

O ÎNTÂMPLARE EXPLICATIVĂ

Aurel S.MARINESCU

O veste tristă ne-a venit din ţara de departe. În timpul slujbei de Sf. Dumitru dela Patriarhie s'a petrecut un act samavolnic, anticreştin, exact ca pe vremea comunismului ateu. În timp ce miile de credincioşi, în şir, aşteptau pe trotuar să le vină rândul la Sfintele moaşte, pe aleea principală monahii veniţi dela diverse mânăstiri din ţară vindeau icoane, cărţi bisericeşti, cruciuliţe şi crucifixe, tămâie şi busuioc, calendare şi alte obiecte religioase. Şi în timp ce înalţii ierarhi în sobor rosteau *Crezul*, poliţiştii conduşi de doi *"civili"* dela Patriarhie au obligat o parte din măicuţele şi călugării care vindeau aceste obiecte religioase să plece.

Desigur că printre vânzători se strecuraseră şi negustori particulari, dar mobilul evacuării călugărilor şi călugăriţelor a fost unul mai pamântean: ei au fost consideraţi o *"concurenţă neloială"*, căci au fost lăsaţi să vândă numai cei ce au avut autorizaţie dela Patriarhie, care urmărea să strângă bani pentru necesităţile proprii, printre care desele excursii ale lui Teoctist, sau cartea omagială pe care a tipărit-o cu ocazia împlinirii a 80 de ani. Această carte-oamgiu, tipărită în condiţii tehnice extraordinare şi care depăşeşte pe aceea făcută lui Ceauşescu la 70 de ani, nu există în librării, numai Patriarhul o oferă cui vrea el. Dar cum şi mânăstirile au necesităţile lor şi de aceea vând aceste produse confecţionate în locaşurile monahale, este clar că a apărut un fenomen nou: conflict de interese în sânul Bisericii Ortodoxe şi chiar în timpul unuia dintre cele mai mari pelerinaje din România. O situaţie jenantă, provocată chiar în timpul Liturghiei, pe aleea Patriarhiei. Exclamaţii ca: *"parcă nu am sluji în aceeaşi Biserică, aceluiaşi Dumnezeu"* sau *"aceeaşi Securitate ca înainte de 1989"* ar fi putut fi evitate dacă verificarea celor fără autorizaţii s'ar fi făcut înaintea slujbei Sfintei Liturghii. Astfel, de sus din conducerea Bisericii Ortodoxe Române se dovedeşte că relaţia Biserică - MAI din trecut, este bine mersi şi azi prin relaţia BOR - MI.

Revelant în acest context este articolul *"O vizită"* de Preotul Alexandru Raţiu, articol apărut în revista *"Datoria Românească"*, anul III, numărul 12 - Aprilie 1998, care apare la Chicago, redactor şef Nicolae Manolescu, revistă de orientare creştin-democrată.

Preotul greco-catolic Alexandru Raţiu, azi în vârstă de 82 de ani, este supravieţuitor al gulagului românesc unde timp de 16 ani a cunoscut 15 locuri de detenţie şi închisori numai pentrucă nu a consimţit săşi trădeze credinţa şi nu a ascultat ordinul regimului comunist pro-sovietic în cooperare cu conducerea Bisericii Ortodoxe Române, de a trece la Biserica Ortodoxă. Menţionăm că sfinţia sa, deţinut la Sighet, a reuşit să înveţe vigilenţa gardienilor şi să se strecoare în celula marelui Iuliu Maniu, pe care l-a împărtăşit. În articolul scris de sfinţia sa, trimis la revista menţionată, părintele Raţiu face dezvăluiri senzaţionale şi necunoscute până acum. Citez parţial articolul:

"Amară soartă am avut noi, grupul de preoţi care am fost târîţi să vieţuim 4 luni la Mânăstirea Neamţului. Aici am fost complet izolaţi de lume şi am răbdat de foame şi frig; eram aproape goi, deoarece am fost arestaţi şi trimişi în surghiun numai în haine uşoare, fără lingerie şi rufe de schimb. Cu toate acestea, aici, în mânăstire, am avut bucuria să întâlnim pe episcopul ortodox Laiu, mazilit de Patriarhul Justinian Marina, care, cu multă bunăvoinţă ne-a asigurat pâine şi vin, şi astfel am putut să celebrăm Sfânta Liturghie, fapt care nu s'a mai repetat nicăieri, în perioada de detenţie. Aici, 25 de preoţi la început, am stat permanent într'o singură încăpere, fără să avem posibilitatea să comunicăm cu cineva din afară: familie, rude, prieteni, cunoscuţi, ca să ştie măcar că trăim. Nu ni s'a permis să ieşim în curte: eram prizonieri. Şi totuşi, într'o zi am fost vizitaţi de o foarte simandicoasă persoană, arhimandritul Teoctist Arpaşu, superiorul mânăstirilor din Nordul Moldovei şi Bucovinei, trimisul întru iscoadă al Patriarhului Justinian Marina şi Ministrului de Interne Teohari Georgescu. Mare mi-a fost mirarea când, la 15 Noembrie 1948, a intrat în camera noastră, dormitor şi de toate celelalte folosinţe, un călugăr voinic, masiv, cu faţa grasă, tihnită, cu plete lungi călugăreşti, având în mâna dreaptă un baston, semnul autorităţii la călugării răsăriteni. El era însoţit de doi agenţi dela Securitatea din Piatra Neamţ, un Român şi un Evreu. Preacuvioşia sa s'a prezentat şi nea spus motivul vizitei. Îmi amintesc textual cuvintele sale: <Eu n'am venit să discut cu sfiinţiile voastre, nu sunt pregătit. Am venit numai să vă fac o propunere, şi anume: treceţi la Ortodoxie şi mâine veţi fi liberi>. Când am auzit propunerea lui, nu-mi venea să cred că un arhimandrit poate să gândească şi să spună aşa ceva; nu-mi venea să cred că este normal ca un arhimandrit să aibă obrazul şi curajul să vorbească aşa de provocator. Stilul lui, era cu totul nou şi deplasat. L-am ascultat toţi, cei 25 de preoţi. După ce a tăcut, a vorbit în numele nostru canonicul Nicolae Brânzei, cel mai în vârstă, din dioceza dela Lugoj. În rezumat, dânsul a prezentat motivat argumente în favoarea menţinerii Bisericii Române Unite Greco-Catolice în cadrul spiritual al hotărîrii dela 1700, spunând în încheiere că <nu este timpul să discutăm acum această problemă cu Preasfinţia Voastră, deoarece ati spus că nu sunteţi pregătit>. Faţă de această replică, Arhimandritul Arpaşu a rămas înlemnit, cu ochii larg deschişi. Nu se aştepta să ne susţinem cu atâta tărie cauza, mai ales că eram prizonierii regimului. A murmurat câteva cuvinte parcă de aprobare, apoi a stat liniştit în aşteptare şi apoi a adăugat că Patriarhul Justinian a promis să-şi ţină mâna oblăduitoare asupra noastră. A mai vorbit în continuare părintele canonic Gheorghe Bob şi apoi Dr. Iuliu Raţiu. După aceea, am vorbit şi eu şi i-am spus Sfinţiei Şale urmatoarele: <Aş vrea să ştiu ce fel de deţinuţi suntem noi aici? Dacă suntem politici, atunci de ce ni se cere adeziunea la Biserica Ortodoxă Română, care nu este problemă religioasă; dacă suntem deţipentru credinţa noastră, atunci de ce suntem ţinuţi sub pază militară, care reprezintă problemă politică>? Arhimandritul Arpaşu a tăcut, apoi a făcut ochii mari şi mi-a răspuns: <Nu ştiu>. La spusele mele, părintele Baltazar, protopop ortodox de Bârlad, de lângă mine a ripostat brusc şi în şoaptă: <boule!> El fusese introdus la noi de Securitatea din Piatra Neamţ, cu o săptămână înainte, ca să ne spioneze şi apoi să raporteze, dar noi, lotul dela Mânăstirea Neamţului n'am avut nici o neplăcere din partea lui şi nu ne-a trădat cu nimic. Am cuvinte de laudă şi stimă pentru asemenea preoţi ortodocşi. Cât îl priveşte pe sărmanul Arpaşu, care pierduse bătălia, era roşu la faţă şi contrariat de refuzul nostru de adeziune la Ortodoxie. Înainte de a pleca ne-a promis că se va reîntoarce şi probabil că între timp speră că ne vom răzgândi. Şi s'a ţinut de cuvânt: după 2 Septembrie s'a reîntors flancat tot de cei doi agenţi, dar de data asta n'a mai venit la noi, ci ne-a chemat unul câte unul într'o cameră mai mică dela parter. N'a aflat nimeni ce s'a întâmplat în ziua aceea, dar patru preoţi au trecut la Ortodoxie, nu se mai rugau impreună cu noi şi s'au spovedit unul altuia. Când m'a văzut Arpaşu pe mine intrând în camera lui, s'a uitat la mine şi mi-a spus: <Dumneata ştiu că nu vei trece...">. <Aveţi dreptate, iam spus eu; sunt Greco-Catolic şi vreau să trăiesc şi să mor tot aşa>. Arpaşu a plecat aţă la episcopii noştri închişi la Dragoslavele să le raporteze victoria sa. În orice caz, vizita sa la noi am calificat-o ca o <vizită ruşinoasă> şi plină de blam pentru o faţă bisericească. Drumurile noastre s'au tot depărtat. Noi, cei 21 de preoţi care nu ne-am vândut sufletul, am îndurat chinuri şi umilinţe, eu de exemplu în 16 ani am fost deţinut în peste 15 închisori şi lagăre comuniste, iar Teoctist Arpaşu, pentru serviciile aduse stăpânirii, a urcat pe scara ierarhică până la rangul de Patriarh al României".

Un alt exemplu asemănător de colaborare *"strânsă"* între o faţă bisericească şi Securitate este activitatea trecută a celui ce azi este Bartolomeu Anania (Valeriu) care este azi Arhiepiscopul Vadului, Feleacului şi Clujului şi care este cunoscut prin zelul depus la Aiud între 1960-64 de a convinge deţinutii legionari de a renunţa la doctrina legionară şi a se *"autodenunţa"*, metodă - după cum am arătat mai sus, folosită şi de pe atunci arhimandritul Teoctist Arpaşu - metodă tipic securistă.

După eliberarea sa, în 1965 a fost trimis şi a activat 11 ani în USA spre întărirea şi consolidarea Episcopiei Securităţii, zisă misionară. Şi lista poate continua cu Antonie Plămădeală, Mitropolit al Ardealului, Nestor Vornicescu Mitropolit al Olteniei, Nifon Mihăiţă al Sloboziei şi Călăraşilor, episcop al Buzăului Epifanie Norocel, arhiepiscopul Constanţei Lucian Florea şi mulţi alţii.

În încheiere, ţin să precizez următoarele: dezvăluind toate aceste aspecte condamnabile din trecutul înalţilor ierarhi bisericeşti ai ortodoxismului românesc, nu înseamnă nici pe departe un *"atac"* la adresa BOR. Trebue făcută clar distincţia dintre instituţia Bisericii şi unii slujitori ai ei, compromişi iremediabil; ei nu trebue confundaţi cu Biserica străbună. De asemenea, nu trebue concluzionat - cum se face uneori - că *"atacându-i"* - adică (spunând lucrurilor pe nume) loveşti Biserica în avantajul diferitelor secte aflate în ofensivă. Nimic mai greşit; dorinţa noastră este ca BOR să devină factorul moral cel mai important în asanarea morală şi spirituală a poporului român, numai că justificând proverbul *"peştele dela cap se împute"*, aşa cum se prezintă situaţia azi, niciodată nu va fi posibil acest lucru, de vreme ce BOR estre singura instituţie unde Securitatea nu a cedat absolut deloc.

Pentru a fi factoul principal al refacerii morale a poporului român, este necesară în primul rând o primenire a BOR prin scoaterea *"la pensie"* a tuturor feţelor bisericeşti încadrate în conducerea BOR care au colaborat cu Securitatea şi regimul ateu bolşevic. Pentru noi, cei din exil tot atât de important este şi desconcentrarea - scoaterea din circulaţie a preoţilor aflaţi în misiuni speciale în exil, mai precis preoţi cu epoleţi şi înlocuirea lor cu preoţi adevăraţi. Trebue să fie înţeles clar că cine a slujit şi lui Dumnezeu şi diavolului roşu nu poate reprezenta moral o instituţie care prin esenţa ei este a lui Cristos. Or, ceea ce s'a întâmplat în Bucureşti de Sf. Dumitru, demonstrează încă odată, direcţia greşită a BOR, prin actualii ei conducători.

NOAPTE DE AJUN

S'a scuturat Ceahlăul astă noapte
Şi dimineaţa plaiurile erau albe
Iar brazii, înşiraţi până departe,
Purtau la gât imaculate salbe.

Ciobanu-şi curăţa de zor cojocul
Şi-i netezea flocoanele de lână,
În vatră pâlpâia alene focul
Şi lumina cotloanele din stână.

Ceaunul era atârnat în cujbă
Şi toţi zăvozii hămăiau în tihnă,
La Schit călugării mergeau la slujbă
După o noapte fără de odihnă.

Un dangăt se-auzea în depărtare
Chemându-ne la slujba de utrenii,
Sătenii se'ndreptau, cu mic, cu mare
Cu sănii sau pe jos, sfidând troienii.

Plutea miros de cetină aprinsă
De cozonac, de ţuică şi sarmale,
Bunica răscolea cenuşa stinsă
Şi aşeza capacele la oale.

Toţi aşteptau cu sufletul la gură
În noaptea asta sfântă de Ajun,
Pe Moş Crăciun, pe hornul dela şură
Să le aducă daruri de Crăciun.

George GEORGESCU

Sfatul nostru

SPRIJINUL NOSTRU

George BĂLTEAN

Ziarul *"România Liberă"* din 26 Septembrie '98 a remarcat cu drept, că vorbitorii dela Romfest *"nu s'au mulţumit să constate situaţia inacceptabilă în care ne complacem, ci au oferit soluţii, invitându-ne să ne scuturăm din resemnare"*. Da, noi am oferit propuneri şi respectiv un ajutor pentru actualul guvern (inclusiv, preşedinte), deci pentru ţară. Noi avem o vastă experienţă internaţională, mari cunoştinţe, ştim ce fac alţii, cum fac şi cum trăiesc. Toate acestea constituie un tezaur, pe care dorim să îl oferim şi să ajutăm, cu singurul interes: binele României. În acest sens, vom prezenta lunar, în fiecare număr din acest ziar *"Cuvântul Românesc"* - *"Sfatul Nostru"*.

În sfaturile de început, de mai jos, se găsesc şi unele care au fost făcute la Romfest, dar nu sunt cunoscute ţării, decât foarte redus. Este necesar să fie cunoscute bine de toată ţara şi de toţi Românii, pentru ca fiecare, în felul său, să-şi aducă contribuţia. Interesarea tuturor şi contribuţia fiecăruia contează, contribuie la unitatea naţională şi scoaterea ţării din criza generală în care se găseşte şi din care guvernul, nu întrevede ieşire.

Propunerile noastre sunt:

- Înfiinţarea *"Sfatului Înţelepţilor"*, format de 5 economişti de frunte, independenţi, care să prezinte guvernului, semestrial, analiza situaţiei economice şi generale a ţării, prognoză şi propuneri pentru viitoarea perioadă, după modelul practicat în Germania. Să fie cuprinşi şi economişti din exil, din Occident.

- Înfiinţarea *"Consiliului pentru Relaţiile Externe"*, care să sfătuiască guvernul privitor la dezvoltarea relaţiilor cu lumea occidentală. În acest consiliu să fie cuprinşi şi membri din Occident, care au bune relaţii externe utile. Consiliul american poate fi un exemplu.

- Republica comunistă a distrus România, iar republica democrată (mai precis, ce se vrea democrată), nu reuşeşte să ridice ţara din dezastru. Este timpul a se clarifica dacă mai poate fi menţinută *"republica"*, sau trebue să se revină la monarhie, la tradiţia poporului român. De aceea, propunem o dată limită. Dacă Republica va reuşi să scoată România din dezastrul în care ea, republica, a introdus-o, atunci să rămână republica. Dacă însă, până la 31 Decembrie 1999 nu va reuşi şi se dovedeşte incapabilă de salvarea ţării, atunci, dela 1 Ianuarie anul 2000, să se restaureze Monarhia, Regatul României, care înseamnă automat stabilitate, încredere internaţională, clară orientare spre Vest, înlăturarea definitivă a posibilităţii revenirii comuniştilor la putere, ordine în ţară şi începerea acordării de investiţii şi management occidental.

Corect ar fi dacă Preşedintele Emil Constantinescu ar proceda ca Franco în Spania şi l-ar reîntrona pe Rege înaintea expirării mandatului său de preşedinte. Dl. Constantinescu ar dovedi un act de înalt patriotism.

- Să fie antrenat tineretul la propăşirea ţării prin participarea sa la: reforma morală, economică, politică, turism, cercetare etc. Organizarea de concursuri după modelul occidental ar fi de folos.

- Să se restituie Saşilor şi Şvabilor plecaţi din ţară şi care vor să se înapoieze (Preşedintele Constantinescu a făcut o invitaţie în acest sens, în vizita sa în Germania) toate proprietăţile lor şi să fie ajutaţi să se reintregreze în viaţa României, operativ, fără birocraţie. Ei pot să constituie locomotiva economiei naţionale româneşti.

RECHINIADA VĂZUTĂ DE (FOARTE) JOS

-II-

Fred NĂDĂBAN

Deci, de ce s'a acceptat această monstruoasă coaliţie de către CDR? Iată cauzele care ni se par plauzibile.

1. Constituirea coaliţiei îi scutea pe cederişti şi pe preşedinte de confruntarea directă, literală cu imprudentele (pentru a utiliza un eufemism) promisiuni preelectorale - punct ochit, punct lovit;

2. responsabilităţile pentru incompetenţa previzibilă a celor *"15.000 de specialişti"* urma să fie, după cum şi este, diluată şi, pe cât posibil, transferată către partenerii de coaliţie;

3. dar adevărata motivaţie a multora din cei ce au optat pentru angajarea în aventura sinucigaşă parcursă până acum de CDR, ne temem că era de fapt speranţa, şi ea din păcate realizată, de a participa la rechiniada care pe mulţi *"opozanţi"* ai lui Iliescu îi făcea să saliveze, pe care mulţi o urmăriseră cu invidie în cei şapte ani de opoziţie. Trebuia, şi mai trebue, făcută, oricum şi cu orice preţ, privatizarea, văzută ca un panaceu universal, o cale sigură spre o societate de consum de tip occidental, prezentată de toţi şi prin toate mijloacele ca intangibil şi unic paradis. Se ignora şi continuă să fie ignorat adresantul acestei tentante oferte, populaţia României aşa cum este ea după comunism. Marea reformă şi privatizarea accelerată care, se afirma, o condiţionează, va continua să ofere rechinilor fie *"aleşi"*, fie *"specialişti"*, din întreg spectrul politic ocazia şi şansa unor noi *"tunuri"* majore cu condiţia ca reţeta deja îndelung practicată şi verificată (confuzie legislativă şi mediatică, complicităţile, abuzurile, comisioanele, mita, contrabanda etc., etc.) să fie menţinută şi eventual îmbunătăţită prin adaptarea la noile circumstanţe. În spatele frazelor sforăitoare, mulţi din noii veniţi la putere şi clientela acestora învaţă rapid dela străluciţii lor predecesori şi participă din plin la actul doi al rechiniadei. Vor fi şi ei bine plasaţi financiar, şi deci politic, atunci când se va contura şi va începe să funcţioneze, în fine, statul de drept; acesta va deveni fatalmente ***protectorul unei stări de fapt*** - pentru mulţi dintre noi, una de coşmar, ţinând seama de calităţile morale cu care îi putem credita pe cei mai mulţi dintre viitorii membri ai clasei posedante ce va să vie şi se va consolida.

Întregul proces postdecembrist aşa cum se schiţează el în conştiinţa majorităţii populaţiei, împreună cu nefericitele lui rezultate şi perspective, era greu, dacă nu imposibil, de controlat. După deceniile de colectivism impus cu brutalitate oamenilor, s'a deschis o adevărată cutie a Pandorei: individualismul în formele lui cele mai animalice a izbucnit cu o violenţă şi virulenţă uluitoare. Răsturnarea bruscă a unei ierarhii de valori cultivate cu tenacitate diabolică timp de decenii, degradată de minciună şi crimă, a făcut loc alteia, cândva operantă şi la noi în limitele unei relative normalităţi, dar care şi atunci implica o gravă confuzie între *"a fi"* şi *"a avea"*. Sloganul segmentului cel mai adaptabil al societăţii a devenit *"enrichissez vous"*, îmbogăţiţi-vă, cu orice preţ. Aproape întregul aparat de stat, nesupus vreunei lustraţii cât de cât serioase, a participat şi participă cu rapacitate de acţiune împotriva corupţiei într'o simplă glumă de prost gust, împinsă de Preşedintele ţării pe culmile ridicolului prin responsabila afirmaţie că *"în România s'a terminat cu corupţia odată pentru totdeauna"*, afirmaţie implicit dezminţită de reluarea (a câta oară?) a ofensivei împotriva acestei racile sociale, după un blilanţ cel puţin descurajator al activităţii faimosului Consiliu.

De aici, de jos, multora ni se pare că România a fost mereu şi mai este, nu numai după 1989, ***ţara cea mai prost condusă din Europa.*** Pot cita pe unul din tinerii de azi, în a cărui opinie demnitarii vechi şi mai noi sunt vinovaţi faţă de noi, poporul, atât de incompetenţă cât şi de necinste; atât de vinovaţi încât, în loc săşi voteze salarii pentru noi astronomice, în loc să umple lumea de jalnica lor prezenţă, în loc să se odihnească *"intens"* după jalnica lor prestaţie, ar putea foarte bine locui *"într'un cămin de liceu industrial, să mănânce la o cantină a săracilor şi să se 'deplaseze' către Parlament, Guvern etc. pe jos sau cu tramvaiul."* Judecată aspră, rezultat al frustrării şi dezamăgirii după aproape un deceniu de democraţie, care la noi, se pare, nu poate fi decât originală. Există fără îndoială între demnitari şi oameni oneşti şi oameni competenţi (fericita împletire a ambelor dotaţii este, din nefericire rară), dar valoarea prezenţei acestora la acest nivel social nu poate fi absolvită de un dureros numitor: ineficienţa la nivelul fie al deciziilor, fie al traducerii lor în fapt. Oricum, înclinaţia către aroganţă şi suficienţă manifestată de o mare majoritate a aşa-zisei *"clase politice"* dela noi ne pare nouă, beneficiarilor activităţii ei, complet nejustificată, ea stârnind doar indignare şi repulsie.

Sunt puţini concetăţenii care resimt cu atâta amărăciune şi îngrijorare rezultatele dezamăgitoare ale exercitării puterii de către CDR ca noi, foştii deţinuti politici anticomunişti, cu atât mai mult cu cât eşecul, în special economic, dar nu numai, al prezentei guvernări contribuie din plin la adâncirea distanţării de România a basarabenilor şi altor Români de peste hotare. Frecvenţa întrebărilor care ni se adresează *"Dacă nici ăştia, atunci cine?"*, *"Dacă nici aşa, atunci cum?"* ar trebui să-i înspăimânte pe guvernanţi cu mult mai mult decât pe noi, cei aflaţi, aproape toţi, la sfârşit de viaţă. De pe locul umil în societate pe care îl ocupăm, având tristul avantaj al contactului foarte direct cu rezultatele *"nemuritoarelor"* guvernări de până acum, vom îndrăzni să facem unele sugestii clasei politice, după ce, încă în 1997, am îndrăznit doar să punem câteva întrebări stârnite de neliniştile şi nelămuririle pe care le trăiam atunci.

(Va urma)

JUSTIŢIA ÎN ROMÂNIA POSTDECEMBRISTĂ, O JUSTIŢIE ÎN PRAG DE COLAPS

George VASU

Unde nu este justiţie, într'o ţară civilizată, nimic nu este! Afirm aceasta, pentrucă nu de mult s'a hotărît că, motivarea hotărîrilor judecătoreşti nu mai este obligatorie, decât în cazul de apel sau la cererea expresă a unei părţi.

Astfel, judecătorul poate pronunţa orice fel de hotărîre vrea şi nu după probele dela dosar. Este cea mai mare mascaradă care a fost concepută vreodată în justiţia epocii moderne.

Motivarea hotărîrilor judecătoreşti este temelia unei judecăţi drepte. Spun acest lucru deoarece îmi aduc aminte de un judecător dela Tribunalul Cluj, care se numea Carol Lintzmaier şi care în anul 1960 a judecat în ultimă instanţă un litigiu între doi ţărani, respingând recursul. Atunci când a vrut să motiveze hotărîrea de respingere a recursului, a văzut că probele dela dosar erau contrare hotărîrii sale de respingere a recursului. În această situaţie, judecătorul Lintzmaier a înaintat o cerere la Ministerul Justiţiei, cerându-i acestui organ de stat, să atace hotărîrea sa ca fiind nelegală şi netemeinică. Aceasta înseamnă ***conştiinţă profesională*** şi ***curaj***, într'un *"mediu"* de societate comunistă, *"multilateral dezvoltată"*. Acest judecător, pe care l-am cunoscut personal şi la care am pledat ani de zile, era un produs al şcolii interbelice, fiind educat în spiritul legii şi justiţiei.

Faptul de a nu obliga pe judecători să-şi motiveze hotărîrile pronunţate, mi se pare o aberaţie, care nu ar trebui să existe într'un stat civilizat. Este suficient să amintesc în acest sens câteva cazuri scandaloase din Justiţia din România de astăzi, cazuri în care motivările aduse sentinţelor date sunt aberante.

Astfel, judecătoria din Coteşti constată că inculpatul Petre Isac este absolvent a două instituţii de învăţământ superior şi îndeplineşte înalte funcţii de inspector guvernamental şi din aceste motive faptele săvârşite (escrocherii cu spaţii comerciale, prin abuz de funcţie) nu constituie un obicei şi reprezintă *"doar"* un accident.

În cazul *"Incineratorul"* din Constanţa, tribunalul hotărăşte eliberarea inculpatului *"pentrucă suferă de claustrofobie"*.

De asemenea, este de remarcat decizia Curţii de Apel Bucureşti, în procesul lui Miron Cozma, trimis în judecată pentru infracţiuni contra siguranţei statului, acesta aducând de mai multe ori minerii în Capitală, după 1989, aceşti mineri dedându-se la jafuri, furturi, agresiuni asupra unor cetăţeni etc. Iniţial, Miron Cozma fusese condamnat la 1 an şi 6 luni închisoare, Curtea de Apel schimbându-i încadrarea în *"ultraj contra bunelor moravuri şi tulburarea liniştii publice"*, fapt care a produs o reacţie negativă în rândul populaţiei din Capitală.

Exemplele ar putea continua cu sentinţele date de instanţele dela Iaşi, unde pe baze de *"rudenie şi cunoştinţe"*, judecătorii au pronunţat o sentinţă de un an închisoare şi un miliard şi jumătate daune morale, împotriva unor ziarişii care au scris despre soţul unei judecătoare. Un caz asemănător s'a semnalat şi la Baia Mare.

Aşadar, judecătorii vor să facă presa *"să tacă"*, motiv pentru care îi pedepseşte pe unii ziarişti cu închisoare corecţională şi despăgubiri de miliarde !

Cum s'a ajuns la o asemenea degringoladă a justiţiei române? A pune totul pe seama trecutului ar fi prea simplist, mai ales că justiţia a fost printre primele instituţii care au beneficiat de pe urma separaţiei puterilor în stat, după 1989. Orice s'ar spune, cel puţin din punct de vedere formal, judecătorii au putut decide în mod independent, fără teama că ar trebui să ţină cont de indicaţiile venite *"de sus"*.

Acordarea inamovibilităţii ar trebui să confere independenţă deplină magistraţilor, aceştia neavând a da socoteală decât propriei conştiinţe. Din păcate,

Continuare în pag. 10

DIN NOU DESPRE ANA PAUKER ET CO.

(III)

Gh. BUZATU

Evoluţiile ulterioare din România, şi nu numai, ci practic din întreaga lume comunistă, au atestat că, indiferent de motiv, ***Ana Pauker tot ar fi fost eliminată de pe scene politică. Mai mult, dacă ar fi acţionat altfel, adică ajungând lider al PCR, ar fi fost poate suprimată. Nu de altceva, însă în vremea lui Stalin, Kremlinul şi NKVD-ul nu obişnuiau să-şi propulseze uneltele de calibrul lui Dej sau Pauker pe culmile gloriei ori în mizeriile decadenţei, ci numai în funcţii de conducere ori în faţa plutoanelor de execuţie!*** Pe de altă parte, oricât de vehement s'ar încerca deturnarea atenţiei, nu se poate neglija, mai ales în România anilor '40, rolul Evreilor în instalarea comunismului la putere, evidenţiat în studii de specialitate mai vechi sau recente (cf. Liviu Tîrău, *Instaurarea comunismului în România şi Evreii*, în *"Anuarul Institutului de Istorie Cluj"*, t. XXXV/1996, pp. 289-302). Cunoscutul politolog Vladimir Tismăneanu, investigând cu ani în urmă ascensiunea lui Gh. Gheorghiu-Dej, a observat: ***"În timp ce se afla în închisoare (1933-1944), Dej şi-a dat seama de imensa valoare strategică a propagandei. Nu e de mirare că după razboi, cu ajutorul decisiv al consilierilor sovietici, Iosif Chişinevski şi Leonte Răutu au fost numiţi conducători ai secţiei Agitprop a PCR-ului. Din nou prezenţa unui minuscul grup de semiintelectuali declasaţi de origine basarabeană şi/sau evreiască în fruntea aparatului de propagandă a PCR-ului - Iosif Chisinevski, Mihail Roller, Sorin Toma, Ştefan Voicu (Aurel Rotenberg), Ofelia Manole, Zina Brâncu, Iosif Ardeleanu (Adler), Barbu Zaharescu (B. Zuckerman) - ca şi prezenţa şocant de disproporţionată a militanţilor neromâni în întregul Comitet Central până la al şaptelea Congres (al doilea PCR) sunt semnificative. E tentant să afirmi că Moscova sprijinea exact acele grupuri şi personalităţi care aveau cele mai mici şanse de a transforma PCR într'un partid puternic şi potenţial autonom. Compoziţia etnică a elitei staliniste româneşti nu avea cum să îmbunătăţească influenţa partidului în interiorul ţării, mai ales în anii '30 şi '40..."*** (Vladimir Tismăneanu, *Fantoma lui Gheorghiu -Dej*, Bucureşti, 1995, p.40-41). Or, în August 1947, în cursul anchetei efectuată de solul Moscovei la Bucureşti, acesta i-a imputat Anei Pauker exact această situaţie: ***"Aparatul de conducere al CC (al PCR) a rămas completat până în ultimul timp cu persoane de naţionalitate neromână - din 20 de membri au fost Români 9, Evrei 8 şi 3 Unguri"***. (cf. Gh. Buzatu, *România şi razboiul mondial din 1939-1945, p.277).*

La 24 Octombrie 1945 problema desemnării secretarului general al CC al PCR s'a pus aşadar, într'un anume context, iar deznodământul a fost întrevăzut de principalii *"actori"* strict în acest context şi aşa se explică *"retragerea"* Anei Pauker în *"folosul"* lui Dej. În acel moment, Ana Pauker nu avea cum să prevadă că Stalin va declanşa Holocaustul roşu, incomparabil prin amploare şi consecinţe cu Holocastul nazist. Totodată, Kremlinul şi NKVD-ul controlau România, precum toate celelalte ţări est-europene, prin diverse centre de putere (Partidul şi Statul - I.V. Stalin, Comisariatul pentru Afacerile Externe -V.M. Molotov; NKVD-ul - L.P. Beria), fiecare aruncând în luptă pe candidaţii preferaţi, respectiv pe Gh. Gheorghiu-Dej, Ana Pauker sau Emil Bodnăraş. Au mai fost şi alţii, pe care nu-i numim. Numai într'un vast şi complicat complex de împrejurări Ana Pauker nu a reuşit să se impună în detrimentul lui Gh. Gheorghiu-Dej, nici în 1945 şi, mai cu seamă, nici în anii următori, mai cu seamă după ce ţarul roşu I. Stalin a declanşat campania antisemită, în cursul căreia au fost retezate capetele multora dintre foştii săi *"tovarăşi de drum"* din toate statele rămase dincoace de Cortina de Fier, adică în Imperiul Comunist. În studiul menţionat, Liviu Tîrău a constatat că în perioada de instalare a regimurilor comuniste în Europa Est-Centrală ***"s'a făcut remarcată prezenţa evreiască masivă, nu atât la vârful ierarhiei partidelor comuniste, cât la nivelele secundare şi în corpul administrativ superior şi infrastructura de stat. Această realitate a fost certificată şi în România, unde între responsabilii poliţiei politice de după 1945 au fost identificaţi numeroşi Evrei. Cercetările noastre mai recente în arhivele britanice ne fac să afirmăm că la timpul respectiv, în mediile occidentale, era prezentă în mod notoriu ideea că un număr mare de etnici evrei fac parte din structurile regimului comunist din România. Însuşi Winston Churchill, recent revenit atunci în postul de premier, s'a interesat, în contextul demiterii Anei Pauker, printr'o notă adresată Legaţiei britanice la Bucureşti, la 15 Iunie 1952, despre dimensiunile prezenţei etnicilor evrei în structurile guvernamentale din România. Răspunsul ministrului briatanic, E. Shuckburgh, reprezintă o interesantă sinteză, realizată în urma cumulării informaţiilor Legatiei, precum şi a convorbirilor avute cu însărcinatul cu afaceri al Israelului în România. Conform acestui raport, Schuckburgh aprecia ca este greu să-i identifici pe toţi Evreii prezenţi în aceste posturi, deoarece mulţi dintre ei îşi schimbaseră numele cu nume româneşti. Totuşi raportul identifica, ca fiind siguri Evrei, 8 dintre cei 28 de membri ai guvernului, 3 dintre cei 7 componenţi ai Secretariatului CC. precum, şi circa 95% din personalul Comitetului Planificării de Stat, 80% din cel al Ministerului Protecţiei Sociale şi 90% din cel al Ministerului Propagandei"*** (Liviu Tîrău, *Instaurarea comunismului în România şi Evreii*, p.300-301). După cum a devenit cunoscut de curând, la 23 Iunie 1949 însuşi premierul P. Groza i-a relatat situaţia lui Emil Bodnăraş, pe atunci împuternicitul nr.1 al NKVD-ului în cercurile politice bucureştene, căruia i-a precizat: ***"Eu cred că, dacă Stalin ar cunoaşte aceste lucruri, v'ar da serios la dos. Şi mie, pentrucă am tăcut..."*** (Gh. Buzatu, Mircea Chirtoiu, eds., în *"Dosarele Istoriei"*, nr.2.1998, p.59).

MISLEA - O LACRIMĂ DIN CALVARUL NEAMULUI ROMÂNESC

Erast CĂLINESCU

Mislea este o minune, ca atâtea altele care se fac pe acest pământ românesc, pe care lucrul diavolesc se schimbă în binefacere şi binecuvântare dumnezeiască. Ura şi chinul se schimbă în iubire de aproapele şi în alinare, tortura fizică în îngrijire, pedeapsa în înţelegere şi iertare, necredinţa în credinţă şi închinare.

Căci crunta închisoare de femei de altădată, aşezată pe locul sfinţit al unei sihăstrii, care a devenit apoi mânăstirea Mislea, este astăzi un cămin, un cămin în care bătrânii îşi află adăpost şi îngrijire, un cămin aşezat într'o grădină de flori.

In acest loc sfinţit, puterea lui Dumnezeu s'a vădit atât în anii opresiunii, cât şi în zilele noastre, când fostele deţinute politice au realizat noul locaş de închinare.

Aspazia Oţel Petrescu, care şi-a petrecut 14 ani din viaţă în închisoare, a condensat în puţine cuvinte această Putere, resimţită în anii de detenţie. *"Aici, la Mislea, infernul a avut un înveliş de rai, iar iadul o inimă de lumină..."* Perioade în care printre personalul închisorii au fost şi oameni de omenie, ca o directoare care, sub masca durităţii, a rezolvat situaţii grave şi a salvat vieţi, care a tolerat corul liturgic al deţinutelor şi activităţi culturale şi educative între deţinute şi care a fost destituită pentrucă nu era capabilă să urască. Sau, un prim gardian care asculta, cu capul plecat şi cu chipiul în mână, rugăciunile care se rosteau înainte şi după masă şi a cărui soţie, a riscat să ducă la preot o fetiţă născută în închisoare, ca să nu moară nebotezată. Sau gardiana care, la percheziţii, ascundea în buzunarele tunicii cruciuliţele şi iconiţele cioplite cu migală, în os, găsite la deţinute, pentru a le restitui, după aceea. Şi alţii, care au avut curajul să fie omenoşi, ţărani din satul Mislea, crescuţi pe pământul unei mânăstiri şi care, chiar pe post de călăi nu şi-au uitat omenia.

Mai recent, în timpul construirii Paraclisului Naşterii Maicii Domnului dela Mislea, aura de spiritualitate acumulată în acest loc de-a lungul veacurilor şi-a vădit din nou puterea. Ca o binecuvântare a Sfântului Duh, un porumbel s'a aşezat, spre uimirea constructorilor, pe iconostas şi a rămas acolo până la împlinirea lucrărilor, după care a dispărut...

Vechimea acestei aşezări duhovniceşti se pierde în vremurile aşezării unei vechi sihăstrii, pe locul căreia Domnul Munteniei Radu Paisie a ctitorit mânăstirea Mislea, între anii 1536 şi 1537, având hramul la Sfânta Treime. Zidit după canoane mânăstireşti din Ţara Românească aşezământul avea incinta patrulateră, fortificată cu ziduri înalte sprijinite pe contraforturi puternice, cu turn de apărare, clopotniţă la intrare, şi corpuri de chilii, zidite pe pivniţe boltite. Biserica, zidită pe plan triconic, a făcut obiectul mai multor refaceri ulterioare. Atfel, Mircea Ciobanu pustieşte mânstirea rivalului său, mazilit, pentru ca mai târziu să fie refăcută, înzestrată şi împodobită de Petru Cercel, iar apoi de Mihai Viteazul.

Alexandru Ioan Cuza, în cadrul secularizării averilor mânăstireşti, este primul care schimbă vocaţia acestei ctitorii, transformând-o în şcoală de corecţie pentru minori, iar cu timpul ea devine închisoare pentru femei. Abia sub Ion Antonescu, funcţionează aici şi o secţie de deţinute politice, comuniste şi legionare. Întrucât bisericuţa suferise avarii în urma cutremurului din 1940, o echipă de eleve, deţinute legionare, ajută la refacerea picturii, una din acestea devenind mai târziu pictoriţă de biserici. Sub regimul comunist, secţia de deţinute politice se măreşte considerabil, devenind apoi închisoare politică centrală pentru femei, iar bisericuţa este transformată în magazie. Femeile deţinute îngrijeau bine incinta închisorii, iar grădina din jur, frumoasă şi bine lucrată, constituia un adevărat *"înveliş de rai"* pentru infernul din interior. Dar *"inima de lumină"* a acestui iad de jale era bisericuţa, străjuită de patru castani.

Afectată, din nou, de cutremurul din 1977, în loc să fie restaurată, ca monument istoric, biserica este dinamitată şi cărată la râpă, de buldozerele comuniste.

Locul altarului a fost marcat cu o cruce, iar pentru amenajarea Paraclisului nostru, conducerea actualului cămin de bătrâni a repartizat o încăpere, care pe vremea opresiunii era sala de şedinţe a gardienilor închisorii. Lucrările s'au realizat prin munca voluntară a unui mănunchi de foşti deţinuţi politici, femei şi bărbaţi, împreună cu un grup de tineri, membri ai Asociaţiei Studenţilor Creştini Ortodocşi şi ai Asociaţiei *Buna Vestire*. Lucrarea a început în Septembrie 1994, iar Paraclisul a fost sfinţit la 12 Noembrie al aceluiaşi an. An de an, timp de patru ani s'au adăugat icoane şi obiecte de cult, în mare parte din donaţii, precum şi din vechi reclive păstrate de foşti deţinuţi politici. Astfel, Paraclisul adăposteşte icoane făcute în închisoare, o icoană îmbrăcată în argint, salvată dela Casa Verde din Bucureştii Noi, mătăniile Nicoletei Nicolescu, martiră arsă de vie în cuptorul crematoriului, precum şi multe podoabe ţesute şi lucrate de fostele deţinute ale Mislei.

Astfel s'a împlinit făgăduinţa din timpul întemniţării, de a înălţa pe locul suferinţei lor, un semn de recunoştiinţă şi de pomenire pentru femeile care au pătimit şi s'au săvârşit acolo, fără cruce şi fără lumânare, precum şi un smerit locaş de închinăciune pentru bătrânii locuitori ai căminului actual.

Paraclisul Naşterii Maicii Domnului şi-a prăznuit hramul, în acest an, în prezenţa a numeroşi credincioşi, printre care se numără foşti deţinuţi politici, femei şi bărbaţi, veniţi din toate colţurile ţarii. De asemenea, au participat locuitori ai satelor din înprejurimi, personalul şi locatarii căminului de bătrâni, precum şi corespondenţi ai presei şi ai televiziunii.

Sfânta Liturghie a fost oficiată de părintele paroh Adrian Octavian Bogăţoiu, un tânăr şi inimos sprijinitor al înfăptuirii Paraclisului, împreună cu părintele Alexandru Capotă, din Galaţi, veteran al temniţelor comuniste şi vajnic propovăduitor al credinţei în viitorul Neamului românesc. În impresionanta sa predică, părintele Capotă a evocat figura părintelui Constantin Voicescu, unul din ctitorii spirituali ai acestui paraclis, a cărui tragică dispariţie lasă un imens gol în rândul apărătorilor credinţei şi ai Bisericii noastre ortodoxe.

În numele fostelor deţinute ale închisorii Mislea a vorbit Doamna Aspazia Oţel Petrescu, care a urat participanţilor, *"pentru a cincea oară"* bun venit, a evocat strădania celor care s'au ostenit pentru realizarea Paraclisului şi a mulţumit tuturor sponsorilor acestui locaş de închinare. Omagiind pe doi din mentorii spirituali ai acestei realizări, trecuţi de curând întru cele eterne, părintele Constantin Voicescu şi părintele Liviu Brânzaş, vorbitoarea a spus că *"Maica Domnului a început să culeagă din grădina ei, florile duhovniceşti..."*

Hramul Paraclisului dela Mislea s'a încheiat cu un parastas pentru odihna sufletelor celor care au suferit pentru Credinţă şi Neam.

•••

Viaţa zilnică, preocupările, dorurile şi suferinţa, într'o închisoare politică de femei, diferă mult de aceleaşi trăiri ale deţinuţilor politici, bărbaţi. Singurul element comun este idealul şi credinţa pentru care sunt întemniţaţi.

Pe baza puţinului material documentar aflat, precum şi al unor mărturii culese cu ocazia vizitei la Mislea, voi încerca, în cele ce urmează, să redau unele aspecte, preocupări şi întâmplări trăite de către deţinutele politice, în anii de suferinţă în care şi-au trăit tinereţele.

Închisoarea politică a fost una şi aceeaşi, pentru bărbaţi şi pentru femei, din cele mai multe puncte de vedere. Temniţa i-a cuprins deopotrivă, pe cei care luptau pentru acelaşi ideal sau faceau parte din aceeaşi *"clasă"* socială decretată de regimurile dictatoriale. În temniţi s'a desfăşurat acelaşi proces educativ, organizat între deţinuţi sau între deţinute, care, în multe cazuri, în funcţie de eruditatea *"lectorilor"*, a reuşit să formeze competenţe de nivel universitar, prin mijloace care au variat dela comunicare orală şi până la alfabetul Morse, *"bătut"* în pereţii celulelor. Procesul de realizare spirituală a celor întemniţaţi, de transformare interioară, procesul de trăire a perceptelor religioase creştine, ca soluţii de salvare în condiţiile de oprimare fizică şi psihică, au fost şi astea, aceleaşi atât în închisorile de bărbaţi, cât şi de femei.

Totuşi, în închisorile de femei, toate aceste procese au fost trăite într'un mod aparte. Acest *"mod aparte"*, determinat de specificul feminin, a constituit universul de preocupări, de trăiri şi de fapte, pe care voi încerca să-l descriu, prin reproducerea mărturiilor unor foste întemniţate, publicate sau culese cu prilejul participării la Hramul Paraclisului dela Mislea din 8 Septembrie 1998.

(Va urma)

PARASTAS LA HRAMUL PARACLISULUI DELA MISLEA

COLIND PENTRU MISLEA

dedicat celor care ne-au dăruit "Mica minune", apărută pe locul suferinţelor noastre, PARACLISUL DEALA MISLEA

Ninge, ninge în neştire,
Ninge peste amintire.
Iarna închisorii grele,
A'mbrăcat capela'n stele.
Şi-a brodat, cu chiciuri, merii
Lângă clopotul durerii
Şi a nins zăpad'albastră
Pe bisericuţa noastră.
Lin şi iarăşi lin...

Îngeri blânzi cu-o stea curată
Prin omături greu înnoată,
Strâng în sacul de merinde
Mere, covrigei, colinde
Şi pe umeri poartă, iată,
Tinereţea noastră, toată.
Lin şi iarăşi lin...

Au făcut în taină mare
Încăpere de'nchinare,
Din amaruri şi durere,
Sfânt locaş de'ngenunchere.
Din tăcerea de mătase,
Au făcut iconostase
Şi din rugile şoptite
Mici potire aurite.
Lin şi iarăşi lin...

Cu deget muiat în rană
Au brodat albă maramă
Pentru lacrima fierbinte.
Au cusut odoare sfinte,
Anii noştri strânşi în salbe,
Le-au făcut mătănii albe.
Lin şi iarăşi lin...

Şi-au lăsat căsuţa plină
Cu icoane de lumină,
Miezul gândurilor bune,
murmură'ntr'o rugăciune,
Ce pios o împresoară
Lumânările de ceară.
Lin şi iarăşi lin...

Ţine-l, Doamne, prins în grindă,
Spicul nostru de colindă,
Ca s'aprindă amintirii
Sfânta candelă-a iubirii.
Lin şi iarăşi lin...

Eugenia DAMIAN ("Gigi")

JUSTIŢIA ÎN ROMÂNIA POSTDECEMBRISTĂ

Urmare din pag. 9

s'a dovedit că în cazul ţării noastre, aceasta a fost una din cele mai mari greşeli de după 1989.

Explicaţia este simplă. Mulţi dintre judecători sunt aceiaşi cu cei care au *"împărţit dreptatea comunistă"*, ca *"slugi"* ai primilor secretari de partid. Alţii sunt proveniţi din foştii miliţieni şi securişti cu studii juridice *"la fără frecvenţă"*. În această *"faună pestriţă"* se pierd adevăraţii profesionişti, judecători corecţi, într'un hăţis de aranjamente şi potlogării.

Din aceste motive se crează impresia că inamovibilitatea înseamnă bunul plac al judecătorului care are dreptul de a hotărî asupra vieţii şi existenţei cetăţeanului român. De aceea, consider că inamovibilitatea ar mai trebui amânată, deoarece lumea magistraţilor nu este încă pregătită să primească o asemenea investitură.

Este suficient să ne gândim la cazurile dela Iaşi şi Baia-Mare, unde neobiectivitatea judecătorilor au dus la condamnări la închisoare corecţională a unor ziarişti şi la miliarde de lei despăgubiri civile, deoarece rudele judecătorilor au format obiectul unor articole în ziare.

La Curtea de Apel Cluj nu este o jurisprudenţă obiectivă în materia restituirii caselor naţionalizate. Practica judiciară nu mai este *"izvor de aplicare a legii"*, aşa cum era înainte de al Doilea Război Mondial.

Consider că Ministerul de Justiţie are numeroase şi dificile obiective de îndeplinit, pentru a face ţara guvernabilă, în sens occidental.

George VASU

VIRTUS ROMANIAE REDIVIVA

- VIITORUL UNUI TRECUT -

Text citit în 18 Septembrie a.c. la Muzeul Naţional de Istorie a României cu ocazia Congresului ROMFEST '98

Corneliu STAN

Onoarei deosebite de a putea prezenta aci, în incinta acestui adevărat *"tabularium"*[1] al istoriei noastre (adăpostind în centru-i chiar columna din care *"ne-am desprins"* în urmă cu aproape două milenii), câteva cuvinte despre noi şi Împăratul Traian din perspectiva eternei şi mereu innoitoarei legături dintre un creator şi opera sa vie, voi încerca să-i răspund aşa cum se cuvine locului şi momentului acestei prime întâlniri a întregului exil cu ţara.

Pentrucă astăzi, 18 Septembrie, este chiar ziua de naştere[2] a Împăratului Traian, pentrucă la 28 Ianuarie s'au împlinit 1900[3] de ani de când El, Traian, *"domneşte pe tronul istoriei"* ca cel mai mare şi nobil dintre împăraţii Romei[3] şi ai lumii[3],

pentrucă la 16 Mai noi Românii am aniversat 150 de când pe Câmpia Libertăţii din Blaj ne-am legat[4] *"să dovedim în lume... că'n a noastre piepturi purtăm cu fală-un Nume, triumfător în lupte, un Nume de Traian"*,

pentrucă la 1 Decembrie anul acesta se'mplinesc opt decenii de când, dând viaţă la Oituz, Mărăşti şi Mărăşeşti legământului făcut la Blaj, noi Românii am readus sub stăpânirea noastră tocmai acea sfântă vatră transilvană în care ne-am născut ca Popor al lui Traian[5],

pentrucă în prezent nu puţini în Europa[6], ba chiar şi la UNESCO [7], găsesc de cuviinţă să-şi amintească de Împăratul Traian în termeni precum ar fi şi următorii aparţinând istoricului englez contemporan Julian Bennett, - care, într'un remarcabil studiu publicat anul trecut şi intitulat *"Trajan - Optimus Princeps"* scrie:

"Trajan is the perfect prince of almost superhuman excellence... (he) was indubitably well liked in his own lifetime ... no other emperor had excelled or even equalled him in popularity with the people. ...the eminence of Trajan rightly remains secure and supreme among virtuous emperors... To Trajan... belongs the praise for bringing the developing principate to its zenith ... he was assuredly Trajan, OPTIMUS PRINCEPS. Medieval legend enshrined Trajan's memory with even greater affection ... (and this) continued even, indeed, into the Age of Enligtenment and the modern period. When Italian marble workers sought suitable subjects for a bas-relief in the Supreme Court of the United States, who better to exemplify the spirit of equal Justice before (the law) ... than Trajan[8]*?*

Din toate aceste motive consider că o mai nobilă îndatorire şi o mai mare cinste noi Românii nu putem avea azi decât pe aceea de a ne mărturisi lumii ca Popor al lui Traian[5].

Iată îndemnul căruia, în acest al nouălea an de când câţiva dintre noi am început să sărbătorim în ţară[5] ziua de naştere a Împăratului Traian, eu cred că un cel mai frumos, demn, şi potrivit mod de a-i răspunde azi, ar fi să ne propunem ca atunci când se vor împlini 1900 de ani dela pacificarea şi proclamarea Daciei ca provincie romană, adică în anii 2001/2 şi 2005/6, noi Românii să reedităm - evident, simbolic, dar istoric şi arheologic cât mai exact posibil, - grandioasa epopee traianică a genezei noastre daco-romane. Reeditare care natural că ar reclama refacerea, cel puţin parţială, a podului[9] lui Apollodor peste Dunăre, a Sarmizegetusei romane şi (pe cât posibil) a celei dace, a drumurilor majore urmate de Romani, spre, şi în, Dacia, precum, evident, şi a unor nave şi alte ambarcaţiuni folosite de Traian la traversarea Adriaticei (dinspre Ancona) şi a Dunării, cu ocazia campaniilor lui din anii 101/2 şi 105/6 d.C. Campanii la a căror înscenare se 'nţelege că s'ar cădea să participe toţi acei Europeni[10] şi Americani cari, copiindu-ne cu meticuloasă scrupulozitate traianica noastră columnă, se legitimează azi, an de an tot mai mulţi, tot mai des, şi cu din ce în ce mai mult succes, ca cei mai autentici urmaşi ai ostaşilor Romei de altă dată. Adică, întocmai aşa precum oricine-i poate vedea şi admira în prezent prin Anglia, Germania[11], Olanda, Belgia[12], Austria, Spania[13], Franţa[14], şi în Statele Unite ale Americii. Prin urmare, de ce nu şi în Dacia columnei pe care toţi aceştia o au azi ca *"model"*?

Deci, privite din această perspectivă, şansele realizării proiectului propus sunt încurajatoare. Referitor la finanţarea proiectului, este de presupus că o parte considerabilă din cheltuielile pe care acesta le-ar reclama ar putea fi preluate de UNESCO, de Uniunea Europeană, de Uniunea Latină, de ţările participanţilor la el, ba chiar şi de NATO - fiind cunoscut că această organizaţie sponsorează şi proiecte culturale. Iar cum al nostru s'ar preta excelent pentru un grandios film istoric, am putea invita vreo mare companie cinematografică (din clasa acelora care au pus pe peliculă un *Spartacus*, un *Cezar şi Cleopatra*, un *Caligula* ori un *Ben Hur*), care, în schimbul concesionării dreptului de proprietate asupra filmului ce l-ar produce, ar accepta să acopere toate costurile legate de înscenarea întregii acţiuni[15].

Aşadar, ce ar mai rămâne de făcut ar fi ca noi, Poporul lui Traian[5], să ne hotărîm a ne şi legitima lumii ca atare atunci când vom împlini 1900 ani de existenţă, conştienţi fiind că astfel am servi exemplar atât cauzei unităţii noastre naţionale cât şi celei a imaginii adevărate a României în lume. Pregătind, şi poate chiar reuşind astfel să accelerăm, în ambele sensuri, procesul aderării noastre la toate structurile Euro-Atlantice. Şi anume, ca descendenţi direcţi, adică aşa cum însuşi numele nostru ne mărturiseşte, ai acelor Romani care de pe Palatin şi Capitol au pus temeliile primei, iar până azi şi a unicii *"Uniuni*[16] *multinaţionale"* din spaţiul geopolitic euro-mediteranean. *"Uniune"* din al cărei zenit cunoscut istoriei sub numele de Saeculum Traiani[17], am descins noi în vara anului 106 d.C., tocmai aci, unde suntem şi acum. Şi unde vom rămâne mereu dacă şi numai dacă, nu vom comite nicicând păcatul capital al negării de sine prin uitarea străbunilor şi deci şi a urmaşilor noştri. Căci aşa cum bine remarca Nichifor Crainic în poezia *Ţara*, (atunci) *"Când fericiţi lipim la piept feciorul / îmbrăţişăm într'însul pe străbuni"*.

NOTE

[1] Numele dat de Romani edificiului special destinat păstrării arhivelor de stat.

[2] Vezi *"Istoria unui vis..."*, Cuvântul Românesc (C.R.) Noembrie 1991; *"Popor al lui Traian"*, C.R. August/Septembrie 1992; *"Sărbătorind din nou Ulpia Traiana"*, C.R., Decembrie 1996/Ianuarie 1997.

[3] Vezi *"In honorem Imperatoris Traiani..."*, C.R. Ianuarie şi Mai 1998.

[4] Dela Andreiu Mureşanu încoace, autorul primului nostru imn naţional, numit de el *Răsunet* şi redevenit, după 1990, sub numele de *Deşteaptă-te Române*, imnul naţional actual.

[5] Vezi *"Popor al lui Traian"*, C.R. August/Septembrie 1992.

[6] Adică în Spania, Italia, Germania, Austria, şi evident România, unde au fost ori vor fi organizate diferite manifestări închinate evocării personalităţii şi faptelor Împăratului Traian.

[7] În al cărui program cultural anii 1998 şi 1999 figurează ca *"ani Traian"*.

[8] În afara Curţii Supreme există în Statele Unite, încă două monumentale opere arhitectonice, care poartă *"amprenta"* lui Traian, anume arcul lui Washington din New York şi columna lui Astor din Oregon, inspirate după arcul lui Traian din Benevent, şi respectiv, după columna Împăratului dela Roma.

[9] Există deja planuri concrete de refacere (parţială) a acestuia întocmite de ministerele culturii român şi italian.

[10] În frunte evident cu acei *"urmaşi"* de azi ai multelor unităţi militare romane de odinioară cari au luptat în Dacia şi au purtat nume precum Britannica (Brittonum, Britannorum), Batavorum, Gallorum, Hispanorum, Alpinorum... etc.

[11] Germanie care, de când istoricul Marcus Junkelmann din München a organizat un *"marş roman"* peste Alpi (500 km în patru săptămâni!) cu ocazia împlinirii în anul 1985 a două milenii dela întemeierea Augsburgului de către Augustus, abundă literalmente de *"festivaluri"* romane peste tot pe unde Roma şi-a lăsat amprenta ei civilizatorie. Precum a fost unul la Saalzburg în Octombrie 1997, cu peste 44.000 de vizitatori în două zile.

[12] Unde de exemplu anul acesta a avut loc un *"Festival Julius Caesar"* în cadrul căruia s'a inaugurat o statuie învingătorului Galilor şi a fost înscenată o celebră bătălie descrisă în *"De bello Gallico"*, totul desfăşurându-se sub lozinca *"Imperiul Roman, o comunitate europeană"*.

[13] În care de nouă ani la rând se organizează în oraşul Cartagena o spectaculară simulare a unora din episoadele celui de al II-lea război punic.

[14] Unde pentru anul viitor este programată o înscenare a celebrei bătălii dela Alesia (azi Alice) dintre Cezar şi Vercingetorix.

[15] Care ar putea deveni, dacă va fi popularizată corespunzător, în ţară şi mai ales în străinătate, un fapt de maximă atracţie turistică, şi prin urmare o sursă de câştig considerabilă pentru România.

[16] La care iată cum a găsit de cuviinţă să se refere jurnalistul american T.R. Reid în introducerea la un amplu articol intitulat *"The Glory of the Roman Empire"* semnat de el în ediţia Iulie 1997 a popularului magazin *National Geographics*: *"...there was a time - measured not in decades but in centuries - when a single currency, a single code of laws, a single army, and a single emperor held sway over a vast swath of the Western world, including the heart of Europe, a large chunk of western Asia, and the northern tier of Africa, from the Atlantic to the Dead Sea... For a Roman tribune, trader, or tax collector traveling the 53,000 miles of paved road that spanned the empire in the third century A.D., a little problem like common coinage for 15 Western European countries would have seemed trivial. For some 50 million people back then, from the palmy seat of the Pyramids to the frosty moors of southern Scotland, the Roman denarius was accepted as coin of the realm... This was the Roman Empire, which pacified and unified the entire Mediterranean rim - a signal achievement in the sheer art of governing. Long before anybody thought of automobiles, airplanes, or e-mail, the emperors efficiently maintained their famous Pax Romana over a 3,000 - mile - wide territory that today includes parts of more than 40 different nations... How did a minor farming settlement scattered on the hills above the Tiber River create the richest and strongest empire in the Western history? How did the Romans keep a vast and varied collection of peoples unified for so many centuries?... They did it with a genius for organization and a tolerance for cultural diversity..."*

[17] *"... Saeculum Traiani ilustrează apogeul societăţii romane ... nivelul cel mai înalt atins de civilizaţia antică..."* (Eugen Cizek, *Epoca lui Traian*, 1980).

BISERICA CREŞTINĂ

NOAPTEA DE CRĂCIUN

Pr.Dr.Dumitru ICHIM

La prima vedere s'ar părea că istoria fiinţei umane este cuprinsă între două nopţi: noaptea naşterii şi noaptea morţii. Nimeni nu poate ocoli sau evita propria-i noapte a naşterii şi nimeni nu poate ocoli sau evita propria-i noapte a morţii. Afirmaţia filosofiei idealiste că omul nu există ca realitate nu este chiar lipsită de sens. Omul există şi nu există. Tot ce privim în jurul nostru ca regn mineral, vegetal şi animal formează existenţa. Omul nu este numai existenţă. Omul este fiinţă umană, deci transcende existenţa. În acest cadru ontologic este greşit să spunem că omul ***există***. Omul, ca fiinţă umană, nu ***există***, ci ***este***. Între ***a exista*** şi ***a fi*** este o mare diferenţă. ***Fiinţă*** circumscrie ***existenţa*** şi nu invers. Existenţa e o stare pasivă a creaţiei, în vreme ce fiinţa care este şi existenţă, dar o depăşeşte, este în primul rând o stare creativă. Numai omul poate ***în+fiinţa*** ca fiinţă umană.

Existenţa este un ***produs*** al creaţiei. Ea dăinuie în timp prin ***re+producere***. Tot ciclul existenţei începe şi se sfârşeşte în noaptea de eclipsă produsă de fiinţă.

Omul a fost creat de Dumnezeu *"ca chip şi asemănare"* al ***Fiinţei*** divine. Prima noapte, a naşterii, şi-a pierdut-o prin ruperea din Fiinţă, ispitit fiind de genunile katafatice spre existenţă. Pierderea naşterii a dus la descoperirea celei de a doua noapte, a morţii, când uşile raiului s'au închis după catastrofa cosmică a primului om.

Dumnezeu care l-a creat pe om în mod special nu l-a părăsit după cădere, ci a trimis la plinirea vremii pe Fiul Său să se întrupeze ca om, să sufere ca om, să moară ca om şi prin umanitatea lui să învieze ca Om-Dumnezeu, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat.

Noaptea Naşterii Domnului şi noaptea Învierii Lui au oferit fiinţei umane adevăratele perspective ale Fiinţei. În acest context istoria fiinţei umane se lărgeşte peste biologicul naştere-moarte, îmbrăţişată de orizonturile divine ale istoriei soteriologice.

Ne-am pierdut noaptea naşterii şi noaptea morţii. Pe prima, pentrucă Iisus s'a născut pentru noi şi pe a doua, pentrucă El a murit moartea noastră şi a înviat pentru fiecare din noi făcându-se *"începătură celor adormiţi"* cum spune Apostolul neamurilor.

Adevărata istorie a fiinţei umane ca *"chipul şi asemănarea lui Dumnezeu"* abia după Noaptea Naşterii şi Noaptea Învierii îşi capătă adevăratul sens după cataclismul Căderii. Omul din rai nu a fost ***născut*** ci ***creat*** într'un mod special. El nu a avut o naştere şi el nu avea nici moarte, în sensul potenţial. I s'a dat libertatea de a rămâne veşnic în comuniune cu

Fiinţa sau să se rupă din comuniunea cu ea.

Prin întruparea lui Iisus Hristos omul este readus la demnitatea ce o avea în rai de a fi mai presus decât îngerii, heruvimii şi serafimii.

Naşterea omului este transpusă în Naşterea Domnului. El se naşte pentru noi pentru ca noi să pierdem ***naşterea*** şi să ne recâştigăm starea edenică de ***creaţie*** directă făcută cu mâinile lui Dumnezeu. Este exact ceea ce cuvântul românesc ***Crăciun***, derivat etimologic din latinescul *creatio, creationes*, vrea să sublinieze. Cineva spunea că dorul ar fi un cuvânt românesc intraductibil în altă limbă. E o exagerare sau sentimentală, sau incompetentă, sau amândouă la un loc. Cuvântul are mai multe sinonime pe care limba engleză le redă exact: *mi-e dor de acasă = I am homesick, mi-e dor de tine = I am longing for you, I am missing you, mi-e dor de mama moartă = I am grieving for my dead mother* şi aşa mai departe. Un cuvânt cu adevărat intraductibil este ***Crăciunul*** pentrucă nu-i găsim în alte limbi ecuaţia etimologică şi oricum ar fi tradus pierde toată vistieria de sensuri teologice şi filosofice care e sugerată de ***creatio, creationis*** din etimologia cuvântului Crăciun.

Crăciunul este sărbătorirea creaţiei, la frumuseţea ei dintâi, când Creatorul prin taina kenozei se întrupează în creatură. Se întrupează în om ca omul să devină Dumnezeu.

Se naşte în om ca omul să se nască în Dumnezeu. Prin Naşterea Lui, omul îşi transcende naşterea biologică şi se naşte din nou în Noaptea Crăciunului. Prin botez: *"Câţi în Hristos v'aţi botezat în Hristos v'aţi îmbrăcat"* omul se întrupează din nou într'un mod hristic, de data aceasta naşterea depăşind biologicul devine identificare cu Naşterea.

Un îndrăgit colind al Englezilor *"Cele 12 zile ale Crăciunului"* mi-a adus aminte de vremurile din vechime când sărbătorirea Naşterii era legată de sărbătoarea Botezului lui Iisus, Boboteaza ca zi a Luminii când firea apelor se schimbă.

Noaptea Crăciunului este prima liturghie, ieslea săracă fiind potirul cosmic din care Pruncul binecuvintează cerul, pământul şi întreaga creaţie. La această binecuvântare, într'un poem creştin de mare duioşie, vedem cum natura şi oamenii îi răspund: cerul aduce steaua, pământul oferă peştera, îngerii cu păstorii slavoslovesc şi magii cu steaua călătoresc, că pentru noi s'a născut Prunc tânăr, Dumnezeu cel mai înainte de veci. Sintagma ***Prunc tânăr*** nu este o tautologie. E o subliniere între naşterea noastră şi naşterea Lui. Noi ne naştem prunci bătrâni, parafrazând pe un cunoscut cugetător, atât de bătrâni că murim în fiecare zi. Ne naştem cu zestrea păcatului şi a morţii moştenită dela protopărinţi, dar Pruncul nu avea nici păcat şi nici moarte. De aceea era ***tânăr***.

Cu Noaptea Crăciunului nu numai că orizonturile fiinţei umane sunt logodite cu cele ale fiinţei divine, ci în primul rând fiinţei umane i se cere o ***renaştere*** la nivelul Naşterii Domnului.

După cataclismul fiinţial al Căderii omului fiinţa umană purta rănile produse de Satan. Vechiul Testament a fost un fel de cameră de urgenţă, cum are fiecare spital, în care bolnavului i se dă primul ajutor spre a-l salva de moarte. Ca într'o parabolă, doctorul dela spital e Dumnezeu şi profeţii ar fi surorile. Doctorul văzând că pacientul în starea în care a ajuns, după ce i-a dat primul ajutor, îi spune ce să nu facă pentru a nu i se face mai rău. La rândul lor, surorile îi promit că dacă va urma prescripţiile doctorului se va face bine şi va fi fericit.

Cele zece porunci ale Decalogului încercuiesc pe om într'un ţarc al negaţiilor ca să-l păstreze viu: *"Să nu ucizi... să nu... să nu..."*

Noaptea Crăciunului începe pozitiv. Miriadele corurilor de îngeri au deschis toate cerurile până la Dumnezeu prin imnul triumfal al Naşterii: *"Mărire întru cele de sus ale lui Dumnezeu şi pe pământ pace, între oameni bună învoire."*

Copilului care i s'a spus tot timpul prin negativ cum să-şi păstreze viaţa a crescut. Acum i se vorbeşte afirmativ ca unui matur. Ca partener de dialog. Acum discuţi cu el despre proiectele lui, examenele ce le-a trecut şi te bucuri împreună cu el de vestea bună a logodnei.

La fel pacientul adus pe targă la urgenţă. A trecut vremea lui nu de pe fişa medicală. Acum poţi discuta cu el despre fericirea familiei.

Aşa începe Crăciunul. Cu mărire întru cei de sus lui Dumnezeu. Cu pe pământ pace. Cu între oameni bună învoire. Sunt cuvintele îngerilor scrise cu trâmbiţele lor pe frontispiciul universului. Ele înseamnă sigiliul divin al creaţiei - Iubirea.

Dumnezeu este Iubire. Omul ca să devină Om trebue să iubească. Să iubească chiar şi pe vrăjmaşii lui. Lucru imposibil? Pentru diavol - da. Dar nu pentru om. În noaptea aceasta de Crăciun Iisus se naşte pentru tine în frig, în sărăcia unui grajd şi neprimit de nimeni. Vrei să-i faci un cadou Pruncului născut în frig? Întinde mâna unui vrăjmaş. În atingerea caldă a celor două mâini este adevărata taină a Crăciunului.

CUVÂNT LA NAŞTEREA DOMNULUI

Pr.G.URSU

"Şi Cuvântul S'a făcut trup, şi a locuit printre noi, plin de har şi de adevăr. Şi noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl" **(Evanghelia dela Ioan, cap. 1, v.14)**

Au trecut aproape două milenii de când, în ieslea dela Betlehem, Cel care era mai înainte de a fi lumea, Dumnezeu fiind, s'a coborît pe sine pentru a se face om asemenea nouă. Întruparea Domnului Nostru Iisus Christos, prezisă în nenumărate rânduri de profeţii Vechiului Legământ, aşteptată cu ardoare de cunoscătorii Legii ca şi de oamenii simpli ai poporului ales de Dumnezeu, s'a săvârşit pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire. Pământul sărac al Betlehemului s'a luminat de strălucirea dumnezeiască. Un înger s'a arătat păstorilor uimiţi de minunea ce se petrecea sub ochii lor: *"Nu vă temeţi, le-a zis. Iată vă aduc o veste bună. Aceasta va fi o mare bucurie pentru tot poporul. Astăzi vi s'a născut Mântuitorul vostru, Iisus Christos, în oraşul lui David"* **(Luca 11, v.10-11)**. În acest timp, o mulţime de îngeri, lăudând pe Dumnezeu, cântau Slavă întru cei de sus şi lui Dumnezeu pace, întru oameni bunăvoire!

Primii care L'au văzut au fost oameni simpli, păstori săraci din jurul Betlehemului. Aceşti oameni au simţit că Dumnezeu i-a ales pentru a fi martorii celui mai mare eveniment din istoria omenirii. Au văzut cu ochii lor lumina, au văzut minunea şi au simţit în adâncul sufletului că timpurile s'au plinit, că Dumnezeu a voit a se coborî pe pământ pentru ca astfel să ridice pe oameni până a-i face asemenea Lui, nu numai după chip, ci asemenea Lui după puterile sufleteşti pe care El le-a sădit în oameni. Crezând cu tot sufletul în adevărurile pe care Dumnezeu ni le-a dat, înseamnă a ne ridica pe noi înşine, din creaturi ale mâinilor Lui, până a fi asemenea Lui. Aceasta este dorinţa lui Dumnezeu, şi în acelaşi timp, acesta este adevăratul nostru destin.

Naşterea Domnului Nostru Iisus Christos este sărbătoare pentru toată suflarea omenească, la care participă întreaga natură. Este momentul în care Dumnezeu-Cuvântul s'a materializat pentru a lua asupra Lui toate neputinţele omeneşti, pentru a ne arăta nouă oamenilor, că putem fi asemenea Lui. Bucurie ce s'a revărsat pe pământ acum două milenii, a ajuns peste timp la noi, cei care ne chemăm după numele lui Christos. În greutăţile vieţii, în suferinţele boalei, în tristeţele bătrâneţii, în zbuciumul pribegiei, o lumină dumnezeiască străluceşte asemenea stelei minunate care i-a condus pe magi la ieslea din Betlehem. Este lumina speranţei în Cel care a venit în lume pentru a ne mântui pe noi, oamenii. Este bucuria nădejdii că Dumnezeu este de-a pururi alături de noi. Este tăria credinţei că mergem pe drumul pe care Dumnezeu ni l-a arătat, calea minunată a îndumnezeirii fiinţei omeneşti. Să credem cu tărie, noi cei slabi şi împovăraţi, căci pentru noi, Dumnezeu-Cuvântul s'a făcut trup şi a locuit printre noi oamenii. Şi El ne va da odihnă şi pace în vecii vecilor.

DIN TRECUTUL NOSTRU

CĂILE DE LUMINĂ, DE JERTFĂ ŞI DE BIRUINŢĂ ALE NEAMULUI

1 DECEMBRIE 1918

——Aurel POP——

Marea Adunare Naţională dela Alba Iulia, 1 Decembrie 1918. Episcopul Iuliu Hossu citeşte proclamaţia de unire a Transilvaniei cu Patria-Mamă, în faţa mulţimelor adunate la Alba Iulia

După veacuri de iobăgie statală și națională, în cuprinsul anului 1918, toate provinciile românești se reîntorc în unitatea firească a sufletului și gândului românesc.

Războiul prim mondial, a fost ca toate războaiele un instrument de destrămare și de revoluție, prin care s'au vehiculat idei și forme noi de viață socială, politică, statală și spirituală. Imperiul țarist s'a prăbușit sub ciocanele bolșevismului, iar cel austro-maghiar a dispărut prin propriile lui contradicții și anacronisme politice și morale. Conducătorii politici ai Românilor din Basarabia, Bucovina și Transilvania ajunseseră la culmea maturității de judecată și răspundere morală și națională și au avut curajul să deschidă ofensiva unității politice a provinciilor subjugate substăpâniri străine de aspirațiile lor, seculare.

Pe calea misticei naționale, Basarabenii, Bucovinenii și Ardelenii, s'au întâlnit pe dimensiunea istorică a înfăptuirii unui stat românesc.

Anul 1918 era, în mintea și sufletul ardelenilor anul eliberării lor și al unirii cu toate celelalte provincii, la un loc. Românii ardeleni fremătau cu bucurie la gândul că vor fi slobozi și se vor regăsi cu ai lor, din alte părți sub acoperământul regatului cel mare, românesc.

Semnele pentru unire erau luminoase și pretutindeni sub cerul Transilvaniei, stăpânirea maghiară se destrăma din toate încheieturile ei. Armata austro-maghiară era în dezordine după înfrângerile suferite la Oituz și Mărăști în 11 Iulie 1917 și la Mărășești în 6 August 1917, de către armata română din Moldova. Puterile centrale nu mai dispuneau de forța militară a unei noi ofensive după eșecul din Moldova.

Se poate afirma că bătălia Europei a fost câștigată, după înfrângerea germană dela Marna, de către trupele românești ale generalului Averescu, în Moldova. Acolo, au fost asezate temeiurile Unirii din 1918, ale provinciilor românești. Revoluția bolșevică din 1917 nu a avut efect demoralizant asupra trupelor țărănești de pe frontul Moldovei. Visul țăranilor din armata română era Unirea, nu haosul și anarhia revoluționarilor ruși. Nici o unitate militară românească nu a fost infectată de virusul revoluției bolșevice.

In mediul acesta de descompunere a două mari imperii - la Răsărit țarismul și, la Apus cel habsburgic - conducătorii politici ardeleni își asumă răspunderea unor acte de ordin național, cerând și ei alipirea la Regatul României. Astfel, la 12 Octombrie 1918, Partidul Național Român se întruneste la Oradea Mare și își defineste poziția față de evenimentele în curs. Proclamă validitatea principiului wilsonian de auto-determinare, pe baza căruia națiunea română ardeleană este îndreptățită să-și decidă propria ei soartă. Tot acolo se decide convocarea unei Adunări Naționale, pentru data de 1 Decembrie la Alba Iulia.

Ca urmare a întrunirii dela Oradea Mare, Alexandru Vaida Voevod se prezintă în camera deputaților maghiari, la 18 Octombrie și citește o declarație fermă în care se cuprind punctele esențiale ale voinței naționale: "... națiunea română din Ungaria și Transilvania ... își revendică dreptul, și din partea sa dreptul ca, în deplină libertate și fără nici o înrâurire străină, ea însăși să-și poată determina viitoarea formă de stat, precum și relația de coordonare în mijlocul națiunilor libere". Si apoi, mai departe: "După suferințe și lupte de veacuri națiunea română din monarhia austro-ungară așteaptă și pretinde afirmarea drepturilor sale inalienabile și imprescriptibile, la o viață națională integrală".

Acest discurs istoric al lui Vaida-Voievod exprimă fermitatea cererilor și a drepturilor naționale, dela care nu se mai putea face nici o retragere.

Adunarea dela Alba Iulia programată pentru ziua de 1 Decembrie , era desemnată de Partidul Național Român să fie un plebiscit general al populației române din Ardeal. In acest sens, convocarea trimișă populației cerea ca fiecare unitate socială și fiecare categorie socială să fie reprezentată la Alba Iulia, pentru a se da o formă legală și un caracter național Adunării de acolo. In ziua Adunării, pe întreg pământul Transilvaniei răsunau clopotele bisericilor și delegații în costume naționale, cu drapele în frunte s'au strâns în cetatea istorică, unde cu veacuri în urmă intrase similar Mihai Viteazul. voievodul Munteniei, ca un prevestitor al Unirii din 1918.

Peste o sută de mii de delegați au umplut, cu entuziasmul și voința lor puternică de unire, câmpia din afara orașului Alba Iulia. Vajnicul luptător ardelean, Gheorghe Pop de Băsești a fost ales președintele acestei istorice adunări naționale. Stefan Cicio Pop explică rostul convocării pentru această adunare, și apoi, urmează cuvântările lui Pop de Băsești, Vasile Goldiș, Iuliu Maniu și Iosif Jumanca.

După aceea, Episcopul Iuliu Hossu al Bisericii Unite de Cluj-Gherla, citește propunerile făcute de Vasile Goldiș și motivate de Iuliu Maniu:

I. Adunarea Națională a tuturor Românilor din Transilvania, Banat și Tara Ungurească, adunați prin reprezentanții lor îndreptățiți la Alba Iulia în 1 Decembrie 1918, decretează unirea acestor Români și a tuturor teritoriilor locuite de dânșii cu România. Adunarea națională proclamă în deosebi dreptul inalienabil al națiunii române la întreg Banatul cuprins între râurile Mureș, Tisa și Dunăre".

. . . .

IV. Adunarea națională dă expresiune dorinței sale, ca congresul de pace să înfăptuiască comuniunea națiunilor libere în așa chip, ca dreptatea și libertatea să fie asigurate pentru toate națiunile mari și mici de opotrivă, iar în viitor să se elimineze războiul ca mijlo: pentru regularea raporturilor internaționale.

V. Românii adunați în această adunare națională salută pe frații lor din Bucovina, scăpați din jugul monarhiei austro-ungare și uniți cu țara-mamă, România.

VI. Adunarea națională salută cu iubire și entuziasm liberarea națiunilor subjugate până aci în monarhia austro-ungară, anume națiunile: Ceho-Slovacă, Austro-Germană, Iugo-Slavă, Poloneză și Ruteană și hotărăște ca acest salut al său să se aducă la cunoștința tuturor acestor națiuni.

VII. Adunarea națională cu smerenie se închină înaintea memoriei acelor bravi Români, care, în acest război și-au vărsat sângele pentru înfăptuirea idealului nostru, murind pentru libertatea și unitatea Națiunii Române.

VIII. Adunarea națională dă expresiunea mulțumirii și admirațiunii sale față de puterile aliate, care, prin strălucite fapte purtate cu cerbicie împotriva unui dușman pregătit de multe decenii pentru război, au scăpat civilizațiunea din ghiarele barbariei.

IX. Pentru conducerea mai departe a afacerilor Națiunii Române din Transilvania, Banat și Tara Ungurească, adunarea națională hotărăște instituirea unui mare Sfat Național Român, care va avea toată indreptățirea să reprezinte Națiunea Română oricând și pretutindeni, față de toate națiunile lumii și să ia toate dispozițiunile, pe care le va afla necesare în interesul națiunii.

Consiliul dirigent, a fost stabilit și ales în aceeași zi, fiind compus din 15 membri, sub președinția lui Iuliu Maniu. Acest consiliu avea misiunea de a se îngriji de treburile publice ale provinciei eliberate, până la integrarea oficială în cuprinsul Regatului Român.

Intre timp izbucnește revoluția comunistă a lui Bela Kuhn, care amenință ordinea din Ungaria și Ardeal și, datorită armistițiului încheiat, de armatele franceze din Serbia, cu guvernul maghiar al lui Mihail Karoly, guvernarea civilă rămâne în sarcina Ungurilor, a organelor vechi locale. In acele momente se stabilește o linie de demarcație care desparte Ardealul în două. In partea de Nord, armatele bolșevice ale lui Bela Kuhn care fac ravagii peste tot și crează o atmosferă de teroare și anarhie, atât pentru populația românească, cât și pentru cea maghiară și germană.

Armata română trimite, în acest scop, cinci divizii, la care se alătură și două divizii de ardeleni și trec peste linia despărțitoare, înfrângând apoi trupele bolșevice, și intrând în capitala Ungariei, la Buda-Pesta. în ziua de 4 August 1919.

In felul acesta, Ungaria este salvată de bolșevism și, prin asta, întreaga Europă. Ardealul devine acum complet eliberat și stăpân pe propriu lui destin. Un mare vis național s'a îndeplinit, spre bucuria generațiilor care vor urma și care vor cinsti memoria strămosilor, cu respect admirativ și cu bună cuviință.

După aceea, prin chibzuință și bună chivernisire, Ardealul și celelalte provincii s'au integrat rânduielii statale a Regatului Român și s'a început o viață nouă.

Iar noi, cei de azi, venim cu cucernicie față de jertfele străbunilor și ne rugăm lui Dumnezeu pentru ajutorul său, de totdeauna.

Consiliul Dirigent - Rândul întâi, dela stânga la dreapta: Dr. Alex. Vaida VOIEVOD, Ştefan Cicio POP, Dr.Iuliu MANIU (Preşedinte), Vasile GOLDIŞ, Aurel VLAD. -Rândul al doilea, dela stânga la dreapta: Iosif JUMANCA, Romul BOILĂ, Ion SUCIU, Victor BONTESCU, Aurel LAZĂR, Emil HAŢEGAN şi Ion FLUERAŞ.

În duh şi adevăr

SFÂNTA NOAPTE A ÎNTRUPĂRII

—Sergiu GROSSU—

"Ea va naşte un Fiu şi-l vei pune numele Iisus, pentrucă El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale" **(Matei, 1.21)**.

Dumnezeu ni se descoperă de Crăciun în fiinţa Sa însăşi. El se întrupează pe pământul nostru bântuit de războaie şi măcinat de ură, revelându-ne, astfel, intimitatea profundă a Dumnezeirii, bunătatea Sa, dragostea Sa de oameni. Bunătatea reprezintă forţa Sa divină, înomenirea - slăbiciunea Sa omenească. Ambele sunt unite în Iisus Hristos.

Să intrăm în staulul din Betleem, şi să participăm cu inima la această minune a dragostei totale. Un copilaş nou născut, culcat într'o iesle, simbol al sărăciei şi smereniei. Să-L privim îndelung, să-L luăm în braţe, să-I sărutăm mânuţele delicate şi picioruşele care, mai târziu, vor purta urmele piroanelor, pe crucea Golgotei. Să-L numim copilul nostru, fratele nostru, prietenul nostru. Să-L numim dragostea noastră unică. Să-L transformăm în idealul nostru de viaţă. Să ne contopim cu El. Să-I facem loc în inima noastră, pentru ca în adâncurile răvăşite ale fiinţei să se nască Iisus. Fiindcă în inima fiecăruia dintre noi *trebue* să se nască Iisus. *Trebue* ca Hristos să ia chip în noi. În caz contrar, naşterea obiectivă, istorică, a Mântuitorului este nulă şi pentru mine şi pentru tine, cititorule.

Să nu ne înspăimânte gândul că inima noastră este rea şi murdară, un fel de iesle morală, nepotrivită pentru Domnul Iisus. El tocmai aceste inimi le caută: inimi-iesle, dezorientate, sărăcăcioase, înrobite patimilor şi deşertăciunilor acestei lumi înstrăinată de Dumnezeu; inimi fără speranţă şi fără ajutor, care la un moment dat simt nevoia unui Mântuitor, a unei eliberări, a unui Stăpân blând şi iertător, gata să înlăture vechii tirani ai sufletului şi să întroneze, în bezna fiinţei pocăite, lumina Sa veşnică, steaua de lumină a unui Betleem dătător de viaţă şi de speranţă.

Să îngenunchem în faţa ieslei pruncului Iisus. Ochii noştri trebue să se umple de lumina Nopţii sfinte, pentru a putea contempla în tăcere şi a gusta lăuntric taina acestei Întrupări, îmbăindu-ne în dragostea revărsată, asupra pământului, din dragoste, şi atingând cu duhul smerenia insondabilă a Cuvântului întrupat. Pentru a putea, de asemenea şi noi, spune, împreună cu evanghelistul Ioan: *"Ce era dela început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noştri, ce am privit şi ce am pipăit cu mâinile noastre, cu privire la Cuvântul vieţii, (...) aceia vă vestim şi vouă, ca şi voi să aveţi părtăşie cu noi. Şi părtăşia noastră este cu Tatăl şi cu Fiul Său, Iisus Hristos"* (1 Ioan, 1.1-3).

Să devenim întocmai magilor şi păstorilor, martori vestitori ai Naşterii lui Iisus, drumuitori spre Betleemul veşniciei noastre, pentru ca prin noi, prin naşterea noastră din nou, dar al Naşterii din Iesle, steaua păcii şi a dragostei universale să răsară pe bolta lăuntrică a tuturor păcătoşilor acestei lumi, a tuturor fraţilor noştri de îndelungată băjenie, a tuturor ateilor ce-L reneagă şi-L batjocoresc pe Iisus, inundând cu razele mângâierii divine hrubele unei umanităţi din ce în ce mai mult descreştinată; destrămând, îndeosebi, negura îndepărtării de Dumnezeu, care mai stăruie - după cei 45 de ani de regim comunist - deasupra societăţii din România post-decembristă.

Taina întrupării lui Dumnezeu în Iisus Hristos impune credinţei noastre o serie de mari exigenţe. Căci iată dificultatea. Credinţa noastră, deşi în permanentă atingere cu realităţile materiale şi sensibile, păstrează în zestrea sa scumpă un tărâm suprafiresc: tărâmul de dincolo. Inteligenţa noastră se sprijină pe înomenirea lui Hristos. Prin naşterea sa temporală, noi suntem conduşi spre realităţile invizibile, spre *"lucrurile care nu se văd"*, despre care vorbeşte apostolul Pavel. Şi, astfel, noi putem contempla pe Dumnezeu sub o formă vizibilă încă pe pământ. Prin Hristos cel întrupat în ieslea Betleemului, Dumnezeu ia loc în existenţa noastră omenească.

Venirea lui Iisus pe pământ a răsturnat mersul Istoriei, pentru a chema umanitatea din întuneric la lumină. Mesajul lui Hristos a adus o schimbare radicală, în viaţa omenirii, cerând tuturor oamenilor: *"Pocăiţi-vă!"* Adică, schimbaţi-vă mintea, gândiţi altfel, sau cum spuneau Grecii antici: ***Metanoia***. Un fel de ajustare a gândirii noastre după voinţa lui Dumnezeu, după planul Său în Iisus Hristos. Copii ai Luminii, noi constatăm fără dificultate această totală transformare despre care vorbea Iisus, adresându-se lui Nicodim: ***"Trebue să vă naşteţi din nou!"*** Această naştere spirituală are loc în Hristos, noul Adam, prin lucrarea miraculoasă a Duhului Sfânt. Astfel, Iisus locuieşte în noi, şi noi devenim, prin El, temple ale lui Dumnezeu.

O minune a fost naşterea noastră trupească, însă răscumpărarea prin jertfa sângelui lui Iisus şi naşterea din nou depăşeşte toate tainele şi toată ştiinţa. Dacă primul Adam nu este decât începutul ordinei exterioare şi cronologice, Iisus Hristos, noul Adam, este începutul şi sfârşitul, piscul de lumină al lumii întregi, centrul umanităţii, inima creaţiunii divine. În El, noi ne naştem din nou. În El, noi participăm la viaţa dumnezeiască şi suntem indisolubil legaţi cu Dumnezeu. Prin naşterea Sa, Hristos a îmbrăcat natura omenească, în chip tainic, cu puterea de Sus, pentru veşnicie. Prin El, noi am devenit copiii Celui Preaînalt. Numai în El ne putem cunoaşte, pe noi inşine, ca fii ai lui Dumnezeu.

Iisus devine viaţa vieţii noastre, sufletul sufletului nostru. Noi ne micşorăm şi El creşte, pentru ca să putem spune: ***"Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăieşte în mine"***. Atingem starea de har a părtăşiei cu El. Devenim, din robi ai păcatului, prietenii lui Iisus. Facem parte din familia lui Dumnezeu. Asupra noastră pogoară belşug de pace divină. Avem siguranţa răscumpărării noastre, a veritabilului nostru destin. Călători, avem liberă intrare în patria cerească. În faţa noastră se deschide poarta împărătească a unei vieţi fără de sfârşit.

Păcătoşi şi măcinaţi de vicii, sortiţi morţii, iată-ne vii prin pocăinţă. Fiindcă Iisus a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoşi, pe cei ce ***se recunosc*** păcătoşi şi suspină după mântuire.

De aceea se cade ca, măcar în Sfânta noapte a Naşterii, să cerem lui Dumnezeu harul de a putea vedea pe Iisus în lumina Sa adevărată, adică într'un fel concret şi personal. De a-L privi nu numai ca Dumnezeu, nu numai ca om, căruia îi atribuim dumnezeirea ca o calitate, ***ci aşa cum El este în realitate***: Cuvântul făcut trup, persoană a Sfintei Treimi, viu, unic, atotputernic, atotcuprinzător. Un Dumnezeu care ne iubeşte şi căruia Îi dăruim întreaga noastră dragoste - Hristos Mântuitorul, Care este viaţa noastră pe pământ şi certitudinea vieţii noastre veşnice.

IN MEMORIAM!

Ionică CURĂSCU

Viaţa lui Ionică este o odisee de luptător, îndelung încercat, până la limita rezistenţei umane, luptător care nu s'a lăsat înfrânt nici în cele mai disperate momente.

Născut la 1 Iunie 1919, cu vădită inclinaţie pentru educaţie, se înscrie la Şcoala Normală din Caransebeş. Element strălucit, ajunge în clasa a 8-a, când a fost eliminat din toate şcolile din ţară, din cauza apartenenţei la *"şcoala de caractere"* a Frăţiilor de Cruce. Trăieşte zile de mizerie. Îşi caută drepturile la Bucureşti şi neavând unde sta, doarme nopţi în şir în Gara de Nord.

După multe insistenţe, reuşeşte să termine clasa a 8-a la Timişoara unde funcţionează apoi ca pedagog.

Înscris la Şcoala Militară din Ploieşti, generalul Antonescu nu-i iartă verticalitatea legionară. Arestat, este condamnat 5 ani pe care-i efectuează în închisoarea din Aiud.

După eliberare îşi dă diferenţa de liceu şi prin concurs intră la Facultatea de Medicină din Cluj.

Având vocaţie de îndrumător, Ion Gavrilă îi încredinţează conducerea F.D.C.-ului din Ardealul de Nord.

Arestat în 1948, este condamnat la 10 ani temniţă grea, dar nu-i eliberat la termen şi i se mai adaugă arbitrar un supliment de 36 luni de pedeapsă administrativă.

Periplul său carceral este impresionant: Cluj, Piteşti, Mina Baia Mare, Gherla, Aiud, Jilava, Colonia Salcia, Colonia Periprava şi din nou Aiud, de unde se eliberează în 1961.

A trecut prin infernul Piteşti, fiind unul din cei mai torturaţi studenţi. Aici l-am cunoscut şi am fost impresionat de modestia şi tăria sa sufletească. Ţurcanu nu l-a putut învinge. A fost unul din puţinele cazuri care nu au făcut o concesie satanei şi credinţa sa nezdruncinată l-a scos la liman.

Păşind în aşa-zisa libertate, a fost urmărit pas cu pas. Nu i s'a permis să-şi termine facultatea. Cu pregătirea şi vocaţia sa ar fi fost un medic ideal! A trebuit să se mulţumească cu modesta poziţie de asistent medical.

Căsătoria cu Iulia, după atâta suferinţă, a fost bucuria unui vis împlinit şi ea a constituit raţiunea de a se lupta pentru minunatul său univers familial.

Plecând din Banatul drag, unde Securitatea îi timora obişnuitele relaţii sociale, ajunge la Bucureşti şi ocupă loc de asistent medical la Spitalul Fundeni, în subordinea ilustrului Prof. dr. Proca. De felul cum şi-a îndeplint datoria stau mărturie zecile de scrisori de mulţumire dela numeroşi săi pacienţi.

Semnificativ este şi faptul că, ajuns la vârsta pensionării, Prof. Proca insistă să mai rămână, fiind un om al datoriei, iubit de toţi colegii. Motive de sănătate îl fac să refuze şi se desparte regretat de toţi, în special de profesor. Mulţi ani după pensionare, Prof. Proca va spune sub formă de repros: *"O fi fost Ionică legionar, dar nici unul din voi nu-l poate egala în puterea de muncă, pricepere şi dăruire"*.

La 8 Iunie 1998 s'a desprins de eul său material, cu seninătatea sufletelor care păşesc spre nemurire. Fie ca Tatăl Ceresc să-l aşeze în locaşul drepţilor, alături de martirii înaintaşi, temelie de redresare a Neamului Românesc din prăpastia ateismului satanizant.

Corespondent

FORŢA MORALĂ ŞI POLITICĂ A EXILULUI ROMÂNESC

—Dr.Rodica IVANOV-DUŢESCU—

Incidentul regretabil produs la 28 Mai 1998, ziua *"Înălţării Domnului"* la cimitirul Montmartre-Paris, în faţa mormântului simbolic al victimelor regimului comunist din România, a readus în discuţie noţiunea de *"exil"*.

Se sperase că simpozionul *"Exilul Românesc"*, care a avut loc la Paris în Mai 1994 să fi înlăturat pentru totdeauna discuţiile contradictorii.

În cadrul acestui simpozion, reprezentanţii exilului românesc din diferite ţări occidentale au reuşit să definească net aspectul juridic şi valoarea morală şi politică a exilului.

Participarea unor personalităţi din România, incontestabile pe plan moral şi politic, precum Corneliu Coposu, a demonstrat valoarea pe care cei ce suferiseră în ţară au acordat-o exilului românesc.

Acţiunile desfăşurate de-a lungul anilor pentru sensibilizarea autorităţilor şi a opiniei publice din ţările occidentale la ororile regimului comunist - nu puteau să nu irite autorităţile române, care au urmărit tot timpul neutralizarea exilului.

Ne mai vorbind de diferitele acţiuni violente întreprinse împotriva personalităţilor politice din exil, trebue relevat faptul că, deosebit de grave, prin consecinţele lor pe termen lung, au fost *"acţiunile de infiltrare"* a exilului românesc.

În acest scop, autorităţile româneşti nu au precupeţit nimic: aprobări de căsătorii cu cetăţeni străini, acordarea de vize celor ce trebuiau trimişi *"acoperiţi"* în străinătate, graţieri semnate de Ceauşescu celor condamnaţi în lipsă pentru rămânerea în străinătate, eliberarea de către Ambasadele Române de paşapoarte de *"cetăţean român stabilit în străinătate"* la persoane care păstrau faţă de ţara-gazdă statutul de *"refugiat politic"* (cu toate drepturile de: muncă, pensie, asigurare medicală).

Nimeni nu poate pretinde că aceste favoruri au fost acordate de regimul comunist din România fără să se impună contra-servicii, fără ca aceste persoane devenite dependente de Bucureşti, să nu deservească fie comunitatea română, fie ţara occidentală în care s'au stabilit.

Şi astfel... s'a *"îmbogăţit şi diversificat"* Exilul românesc!

Odată cu evenimentele din Decembrie 1989, am sperat că totul se va uita... ca un vis urît!

Din nefericire, coşmarul continuă.

Discret, treptat, chiar dela început, din Decembrie 1989, aceştia s'au erijat în *"patrioţi desăvârşiţi"* - gata să devină interlocutori în noua conjunctură politică.

Discreţia lor a început să se estompeze după *"invazia minerilor"* din Iunie 1990, să se şteargă după alegerile din 1992 şi să ajungă să participe sau chiar să conducă diferite asociaţii politice sau parohiale din exil.

Aceştia sunt cei ce astăzi neagă valoarea exilului românesc, dorind o ştergere completă a memoriei colective şi individuale.

Dorinţa lor este irealizabilă, EXILUL există încă, chiar fără forma sa juridică, dar prin conţinutul său politic şi moral.

Exilul există în forma sa morală şi politică - ca o expresie de opoziţie faţă de factorii care în România nu permit înfăptuirea idealurilor pentru care CDR a fost câştigătoarea alegerilor din 1996. Ori participarea la conducerea politică a României, a celor sub guvernarea cărora s'a desfăşurat *"prima mineriadă"* - Iunie 1990 şi cea mai barbară, - nu poate inspira încredere şi

Continuare în pag. 18

ERATĂ

În articolul D-lui Sergiu Grossu *"Sfânta mare neruşinare"*, publicat în nr.264 din Noembrie 1998 al revistei noastre, s'a strecurat, din păcate, o eroare pe care vă rugăm s'o corectaţi. Respectiv în coloana a 6-a, aliniatul 2, care începe aşa: "Comemorarea împlinirii a 50 de ani... la rândul al 11-lea, se va citi, în loc de *"descalificată de"*, astfel: *"descalifică pe aceşti <falşi apostoli> ai lui Hristos"*.

ISTORIA CONTEMPORANĂ A ROMÂNIEI OGLINDITĂ ÎN ARHIVELE IUGOSLAVE

-I-

Prof. Dr. Nicolae CIACHIR

Iugoslavia, care în perioada interbelică era legată de România prin două alianţe: Mica Înţelegere (1921) şi Antanta Balcanică (1934), trimite ca ambasador în ţara noastră în 1937, pe subtilul diplomat şi om de litere, pe **Jovan Ducici**. În 101 documente, cu adnotările "*secret*" şi "*strict secret*", el relatează ministrului de externe, care era şi preşedintele Consiliului de miniştri, Milan Stojadinovici, apoi lui Cinţar-Marcovici, ştiri deosebit de importante despre evenimentele politice şi despre oamenii care jucau în România, un rol important în acea perioadă.

Aceste documente au apărut recent în română, traducerea fiind făcută cu multă competenţă şi subtilitate, de către profesorul universitar doctor **Dorin Gămulescu**, şeful catedrei de limbi şi literaturi slave şi prefaţată de o personalitate a vieţii culturale actuale româneşti, Domnul **Eugen Simion**, care este preşedintele Academiei Române.

Despre guvernul lui Octavian Goga, semnalează la 7 Ianuarie 1938, că se află patru mari intelectuali români: "*preşedintele Goga, care este cel mai mare poet român contemporan şi academician; Petrovici, Ministru al Învăţământului, care este cel mai mare filosof român; Lucian Blaga, subsecretar la Afacerile Externe, filosof şi mare dramaturg; Simiani, subsecretar la Ministerul Afacerilor Interne, cunoscut literat (p.14-15). Obiectivul principal, este crearea unei Românii noi, iar aceasta înseamnă înainte de toate introducerea unor idei noi călăuzitoare, realizarea unităţii morale a poporului, crearea unui principiu de bază. România, este una dintre cele mai bogate ţări europene (are grâu şi petrol), poporul ei are un înnăscut simţ politic şi foarte multă supleţe de sorginte latină. Şi-a dovedit aceste însuşiri în evul mediu; în timp ce celelalte popoare balcanice aflate sub Turci şi-au pierdut orice amintire privind vreun sistem juridic, Principatele Române au rămas autonome; şi în timp ce toate ţările balcanice s'au rusticizat, în România s'a păstrat tradiţia şi cultura naţională, iar faţă de Rusia, acest popor a demonstrat o rezistenţă de invidiat, căci aceasta a încercat adesea să slavizeze România prin intermediul Ortodoxiei*" (p.15-16).

Cei care, cu uşurinţă, emit aprecieri, ei înşişi fiind uşuratici, căci nici corupţia şi nici desfrâul nu sunt mai mari decât aiurea "*însă e limpede că disciplina morală şi simţul înnăscut pentru raporturile dintre oameni se află la o înălţime de invidiat*" (p.16).

Goga "*îmi apare ca un om de decizie, dar şi devotament. Mai mult patriot decât umanist, mai mult român decât european sau decât balcanic. Ca fost parlamentar maghiar, la tribună este un as; însă, ca fost luptător transilvan este abil în conspiraţii şi în subterfugii*".

Dinu Brătianu, şeful partidului Liberal este "*boier român de viţă, om universal, cu o cultură solidă şi cu însuşiri nobile, Domnul Brătianu este, după părerea mea, un spirit precis, logic, sintetic, apariţia cea mai europeană printre politicienii români, în mare parte orientali şi în special levantini*".

Jovan Ducici, care a fost ambasador şi în Ungaria scrie: "*După natura sa, Ungaria este megalomană, ca o naţiune mongolică tipică, având obsesiile spaţiului şi ale mişcării necontenite, ca toate popoarele foste cândva nomade. Ea a avut în vechimea ei patrie, şi are şi în teritoriul ocupat în prezent, nişte fata morgana apte să amăgească şi mintea omenească sănătoasă. Ca şi Bulgaria, Ungaria nu s'a simţit niciodată satisfăcută cu ceea ce a dobândit odinioară şi pe parcursul întregii sale istorii a izbit cu capul când în dreapta, când în stânga: mai cu seamă atacând Veneţia, Bosnia şi Dalmaţia, iar după năvălirea Turcilor coborînd până la Kosovo şi Nicopole... Au încercat să mă convingă şi pe mine la Pesta că Ungaria istorică se întinde dela Carpaţi până- la Split, deoarece Maghiarii au ţinut multă vreme ca vasale sau protectorate, Dalmaţia şi Bosnia. Eu i-am demonstrat atunci că acestea au fost nişte accidente ale istoriei, fără legătură cu esenţa chestiunilor referitoare la majoritatea naţională*" (Strict secret, raportul din 30 Martie 1938, către dr. Milan Stojadinovici, preşedintele Consiliului de Miniştri şi Ministrul Afacerilor Externe, p. 139-140).

În raportul din 27 Mai 1938, Secret, intitulat "*Sentinţa împotriva lui Codreanu. Impresii şi comentarii privind consecinţele*" (p.189-194), se arată că judecarea lui Codreanu a durat patru zile şi s'a pronunţat pe neaşteptate sentinţa: zece ani de temniţă grea. După informaţiile primite din diferite surse, poporul a receptat procesul ca pe o nenorocire naţională, care ar fi putut fi evitată şi care va avea urmări grave. "*Mişcarea lui Codreanu a fost îndreptată împotriva corupţiei politicienilor şi funcţionarilor şi apoi împotriva Evreilor care corup pe fiecare în parte şi pe toţi laolaltă*" (p.190). În România se vorbeşte în termeni duri despre camarilă şi despre o doamnă (Lupescu n.n.), care după părerea lor, a distrus Casa Regală, introducând politica interesului calculat şi a răfuelii. După aceste voci din provincie, Codreanu nu este vinovat şi trebue judecaţi adevăraţii vinovaţi. Deşi a fost etichetat ca trădător şi răzvrătit, n'au fost nici un fel de probe în acest sens.

"*Martorii la tribunal* - arată raportul în continuare - *au fost printre alţii, Maniu şi cunoscutul general activ Ion Antonescu, până mai ieri Ministrul de Război, după mareşalul Averescu, generalul român cu cea mai mare popularitate în rândurile armatei*" (p.191-192).

Maniu l-a caracterizat pe Codreanu ca "*un patriot serios şi un politician cinstit şi consecvent cum rar a avut România*". Iar prin pactul de neagresiune reciprocă, din alegerile desfăşurate în Decembrie 1937, Codreanu în mod vădit, a spus Maniu, a salvat ţara dela un război civil sigur. Iar generalul Ion Antonescu, a spus că în calitate de ministru de război "*a avut prilejul să constate şi să se convingă de rolul hotărîtor pe care Codreanu l-a jucat în momentele cele mai tragice ale istoriei postbelice a României*". Chiar şi generalul activ Bădulescu, prieten personal al Regelui, a depus mărturie în calitate de fost comandant al academiei militare pe care a absolvit-o în 1916 ca "*un elev exemplar în toate privinţele*". I-au fost aduse atâtea laude, de încă alţi opt generali activi şi în rezervă, dar "*în mod deosebit a fost scos în evidenţă la tribunal faptul că comunismul nu a putut înflori atâta vreme cât Codreanu s'a aflat în fruntea legiunii sale. Toate acestea, desigur, se întorceau împotriva tribunalului*" (p.193).

"*Astăzi, este pentru oricine un fapt neîndoielnic* - raporta ambasadorul - *că este vorba de lupta deschisă a Coroanei împotriva Gărzii şi a Regelui împotriva lui Codreanu, ceea ce poate să creeze dinastiei numai dificultăţi, mai ales că în armată printre ofiţerii mai tineri, sentinţa a fost receptată ca un act lipsit de glorie*" (p.193).

Iugoslavia, arată cu luciditate ambasadorul, nu poate dori progresul Gărzii de Fier. Dacă ar învinge Codreanu, ar fi victoria unui naţionalism arogant în această parte a Europei, care ar fi incomod pentru ţările vecine. Aminteşte, primului ministru iugoslav, că în conducerea Gărzii de Fier, sunt mulţi Români originari din afara României, mai cu seamă, aşa-numiţii "*Români macedoneni*". Clime, Belimace, Caranica, etc. Din greşeală Moţa şi Totu sunt daţi tot la Macedoneni. Iar armata consideră că numai Garda de Fier ar face din România ceea ce Mussolini a făcut din Italia: o permanentă mobilizare şi dinamismul unei naţiuni dominatoare.

Într'o discuţie, avută cu ambasadorul Germaniei, Domnul Fabricius, acesta i-a declarat că în România există 800.000 de Saşi, care nu au probleme cu autorităţile, dar statul nu vrea să întreprindă nimic, spre a se apropia de Germania. România poate fi în continuare anglofilă, dar trebue să ţină seama de faptul că Germania este mai aproape de România decât înainte (14 Mai 1938). Că România manifestă o oarecare indiferenţă faţă de ameninţările germane, iar raporturile dintre Bucureşti şi Praga au rămas aceleaşi. "*Am impresia* - continuă ambasadorul Ducici - *că a vrut să facă o aluzie că după problema cehoslovacă, printr'o întâmplare nefericită s'ar putea deschide şi o problemă românească, în multe privinţe identică*" (p.178). Ambasadorul german se îndoieşte de succesul politicii Regelui, deoarece Garda de Fier este unită sub aspectul spiritual, este extinsă şi reprezintă tot mai mult o reacţie atât morală cât şi politică. "*Fabricius consideră că oamenii lui Codreanu, în cazul cel mai rău, dacă vor ajunge la disperare, vor trece cu toţii la bolşevism. Deja a fost descoperită, spune, într'o garnizoană o celulă bolşevică*" (p.179).

La 26 Mai 1938, ambasadorul raporta, că din cele ştiute din cercurile diplomatice dela Bucureşti, s'a observat că în timpul crizei cu Cehoslovacia, "*Nemţii n'au amintit deloc de Ruşi. Din două surse a aflat că ambasadorul francez acreditat la Berlin, François Poncé, a primit dispoziţii dela guvernul său, să urmărească cu mare atenţie raporturile germano-ruse. În cadrul politicii sale de echilibru dintre Rusia şi Germania, a observat şi România, că pe timpul crizei germano-cehoslovace, nu a venit nici un semnal din Rusia care să indice pregătirea ei de a se război pentru Cehoslovacia. Şi la Praga există convingerea că politica lor cu Sovieticii a adus într'adevăr mai multă pagubă decât câştig. Aici, la Bucureşti, ambasadorul italian strigă în gura mare că Cehoslovacia nu merită să trăiască şi că astăzi există numai dreptul celui mai puternic*" (p.188).

Într'o depeşă secretă, datată 30 Mai 1938 şi adresată Departamentului Politic din Ministerul de Externe iugoslav, Ducici, semnalează că emigranţii ruşi care se află de 20 de ani în România, urmăresc cu simpatie, tot ce întreprinde Germania în vederea mobilizării opiniei publice mondiale împotriva Sovietelor. Ei consideră că suferinţele lor ar lua sfârşit dacă Germania ar intra cu trupe în Rusia. Rezultă că emigranţii ruşi, i-ar sprijini pe Nemţi, în cazul unei agresiuni împotriva patriei lor, în credinţa disperată că această agresiune va fi îndreptată împotriva bolşevicilor care i-au persecutat. Deoarece în Iugoslavia erau foarte mulţi emigranţi ruşi, ambasadorul cere să se verifice sentimentul acestora "*şi dacă cumva se află în servicul vreunei idei care nu corespunde politicii noastre*" (p.197).

La 2 Iunie 1938, Armand Călinescu, Ministrul Afacerilor Interne, declara ambasadorului Italiei, Dl. Sola: 1) România doreşte prietenie cu toţi vecinii şi mai ales cu Italia şi Franţa, care sunt surori de sânge latin; 2) Crede că războiul va fi de durată şi vor ieşi învigătoare Anglia şi Franţa cu cele mai mari resurse; 3) România este încredinţată că şi Italia va fi în acelaşi bloc până la urmă, ca şi în Primul Război Mondial.

(Va urma)

REVOLUŢIA CA UN SEMN ÎNSÂNGERAT

Alexandru TOMESCU

Viaţa noastră pe pământ devenise o povară. Răbdarea atinsese limita. Încercam să ne minţim, sau să ne declarăm vinovaţi că nu puteam admite paradoxul existenţei. Nu mai ştiam cine sunt informatorii şi cine sunt victimele. Chiar unii cu carnete roşii în buzunar declarau că ceva ar trebui făcut. În ultimul 23 August sărbătorit s'au dat, pe familie, două pachete de carne de vită. Toată lumea s'a bucurat şi în loc de fotbal, Românul a discutat timp de două săptămâni câte feluri de mâncare a putut face din ele. Şi secretarul de partid când ne vizita, la plecare ne spunea un banc cu tentă politică. Nu ştiam cum să ne manifestăm: să râdem ca să se simtă bine sau să ne facem că nu am înţeles; atunci rânjeam strategic.

Venise vremea recoltării. Refuzul nostru de a participa a fost bine întemeiat dar "*avântul muncitoresc*" a fost aşa de mare că ne-am trezit îmbarcaţi într'un camion şi transportaţi la marginea lanului. A doua zi computerele ne aşteptau, dar efortul fizic pentru legarea snopilor şi aruncarea lor în remorci ne-a lăsat cu un tremurat în mâini şi degete că toate caracterele la consolă se multiplicau.

Slăvirea şi înălţarea scumpului conducător nu mai avea margini. Am fost adunaţi pe stadion să mulţumim din suflet partidului, celor care îl conduc şi în special temararului cârmaci, că am lichidat datoriile externe. Atunci am simţit că ceva se clatină. Securistul care avea în "*atenţie*" întreprinderea era mai "*grăbit*", mergea cu gulerul dela cabana ridicat şi îşi lăsase mustaţă.

Colectivul dela computere era recunoscut prin lipsa de supunere oarbă la dispoziţii absurde şi "*indicaţii preţioase*". Acum eram vizitaţi mai des, de "*organele în drept*" sub pretextul că volumul de muncă la încheiere de an ar fi mult prea mare şi am avea nevoie de ajutor. Dar cum deciziile aveau substratul lor, am fost obligat să-mi iau concediu, spre surprinderea tuturor. La plecare mi s'a şoptit - ceva se întâmplă. Urma să ne revedem după revelion în 1990.

M'am retras, pentru scurtul concediu într'un orăşel de munte, pe o străduţă cul-de-sac.

Era Vineri Decembrie 17. Am deschis radioul să ascult zilnicul program dela *Europa Liberă*. Incertitudinea şi nesiguranţa mă înconjurau şi un neastâmpăr mă subjuga. Parcă aşteptam ceva sau pe cineva, dar eram singur, poarta zăvorîtă şi numai cântecul de seară al păsărelelor îmi oprea din când în când respiraţia. Trilurile lor, crâmpeie de rapsodii în prima audiţie, acorduri de septimă perfect orchestrate ce mângâiau frunţi încreţite se răsfrângeau în fiinţa mea, reflectându-se apoi pierdute spre culmea de apus a dealurilor prahovene.

Deodată, dela radio *Europa Liberă* o ştire ca un trăsnet m'a lovit. ***În Timişoara se trage. Sunt morţi.*** Mi-am aprins candela şi am îngenuncheat. Capul mi-a picat în piept. Rugăciunile mele se amestecau cu ştirile care deveneau din ce în ce mai dese şi mai exacte. ***Bravo Timişoara!*** Dar Bucureştiul? Ce face Bucureştiul? Era ca un vulcan care se lupta să erupă. Aştepta ziua solstiţiului, când potenţialul răbdării descumpănea ultimele pârghii ale celui mai opresiv sistem. Acea zi, dar mai ales următoarea, "22", a primit jertfele pentru descătuşarea unei naţiuni, victimă a compromisurilor din culisele istoriei.

Treceau zilele într'o confuzie totală: elicoptere neidentificate, mişcări de trupe, avioane sau fantome, morţi dispăruţi, cimitire de ocazie, eroi peste noapte, terorişti eliberaţi.

Am alergat pe străzi, eram al lor, ca în copilărie. Dar acum se trăgea cu gloanţe adevărate, lozincile răsuna ca un jurământ - ***"Libertate te iubim! Ori învingem ori murim!"***

Zăgazurile s'au rupt dar revărsările nu găseau calea adevărului şi a luminii. Călcam pe pieptul îndurerat al ţării mele cu teama urmărindu-mă ca o umbră, cu speranţa că o scânteie de viaţă, cu privirea rătăcită ce întâlnea ţevile leproase ale tancurilor care traversau bulevardele, dar cu inima bătând ca un clopot de schit, cuibărit într'o stâncă.

Aveam mult curaj dar când călcam îmi tremurau genunchii, când strigam - *Trăiască Libertatea* - glasul se stingea, când ridicam pălăria să salut tineretul cu pieptul gol, mâna se îndoia ca o cumpănă de fântână obosită din Câmpia Bărăganului. Simţeam o euforie, o paralizare plăcută a simţurilor umane, o mutaţie fiziologică, o reîntrupare cu funcţii necunoscute.

Eram fără nume, într'un colţ de stradă, după mai bine de zece zile şi nopţi şi încercam să înţeleg ce este Revoluţia. Am avut imaginea clară: ***un prunc în scutece fusese furat.*** Această idee m'a urmărit ca o obsesie tot drumul care mă întorcea în orăşelul de munte...

Am găsit uşa deschisă, radio îşi continua emisiunea. Mi-a fost teamă şi m'am îndreptat spre grădina din spate. Am privit la cer, o linie purpurie şi verticală îl însângera din Steaua Polară până jos în valea Teleajenului. Revoluţia a fost ca un semn însângerat.

BASARABIA SI BUCOVINA

Blestemaţi să fie acei care dintr'o ţară au făcut şi mai fac două!

TRAIAN
(Marcus Ulpius Traianus)
1900 DE ANI DELA PROCLAMAREA SA CA IMPĂRAT AL ROMEI

"... Traian este cel mai distins dintre împăraţii romani care au clădit gloria Romei şi fericirea lumii. Toţi istoricii sunt de părere că acest prinţ avea virtuţi militare şi sociale pe care le promulga apoi ca legi; cunoscut prin binefacerile sale mai mult decât prin victorii pe câmpul de luptă, el era uman, accesibil; avea o inimă tandră şi această tandreţe a lui era virtute; tandreţe ce emana un farmec inexprimabil pentru aceste mari calităţi ce capătă adesea un caracter de duritate pentru un om care nu înţelege să fie decât just; niciodată n'a existat un altul mai măreţ şi mai simplu decât el; numele lui este şi acum scump pe întreg pământul; însăşi amintirea sa îi mai face pe unii oameni fericiţi; ea inspiră o nobilă şi tandră emulaţie în inimi născute demne de a-l imita".

VOLTAIRE (1694-1778)
("Templul Gloriei", Versailles, 27.XI.1745)

APEL

Al Asociaţiei Mondiale "Pro Basarabia şi Bucovina" către Românii de pretutindeni

După înălţarea Crucii-Monument Mareşalului Ion Antonescu pe locul asasinării dela Jilava, după facerea mormântului lui Iancu Flondor la cimitirul din Storojineţ şi refacerea mormântului Mariei Mareşal Antonescu la cimitirul Bellu, "Pro Basarabia şi Bucovina", la iniţiativa Filialei Bihor, intenţionează să refacă Cimitirul Militar Român dela Cania (Basarabia) şi să înalţe în incinta lui o cruce-monument în memoria ostaşilor români căzuţi la 1941 pentru eliberarea ţinutului dintre Prut şi Nistru de sub ocupaţia sovietică.

În consecinţă, rugăm compatrioţii din lumea întreagă să contribuie, după posibilităţi, la făurirea acestei opere cu adevărat creştineşti.

Contribuţiile pot fi aduse, prin transfer bancar, la BANKCOOP Sucursala Oradea-Bihor, după cum urmează:

- în lei la contul 25110240025642005;
- în dolari USA la contul 25110240025840000;
- în mărci germane la contul 25110240025280000;
- în franci francezi la contul 25110240025250000.

Cu mulţumiri anticipate,

Nicolae Lupan şi
Ioan Groza.

• • •

"Pro Basarabia şi Bucovina" mulţumeşte Bisericii Greco-Catolice române din Paris şi compatrioţilor Leonid Mămăligă, Titus Bărbulescu, Claudia Filimon, Alexandru Bianu, Cornel Rotaru din Franţa, precum şi lui Alexandru Ciurea din Suedia şi Anatol Covalescu din Belgia pentru generozitatea lor întru inveşnicirea memoriei ostaşilor români căzuţi în Iunie 1941 pentru eliberarea Basarabiei de sub ocupaţia sovietică.

N.L.

SUB JUG UCRAINEAN

—Nicolae LUPAN—

După mult trâmbiţata dezmembrare a fostei Uniuni Sovietice şi zisa independenţă a popoarelor ei conlocuitoare, Ucraina care până atunci nu a existat niciodată ca ţară continuă să menţină în hotarele ei ilegale Nordul Bucovinei, Ţinutul Herţei şi Nordul şi Sudul Basarabiei care până la ultimatumul sovietic din 26 Iunie 1940 făceau parte organică din România.

"Minoritatea" românească din aceste teritorii româneşti numără peste o jumătate de milion de oameni şi, astfel, numeric, se află pe locul trei după Ucraineni şi Ruşi care în anii de oblăduire sovietică au fost aduşi peste Români cu sutele de mii. Români ce în serviciile administrative nu sunt angajaţi pe bază de egalitate cu veneticii. Astfel, în zisa regiune Cernăuţi, deşi autohtonii reprezintă peste 20 de procente din populaţie, funcţionarii români deţin doar 4 procente din posturi. Drept urmare, nici unul dintre şefii direcţiilor de cultură şi de politică generală nu vorbeşte limba română!

În Nordul Bucovinei, Sudul şi Nordul Basarabiei, în Herţa lui Gheorghe Asachi sunt ştirbite în mod flagrant cele mai elementare drepturi ale Românilor:

- dreptul de a-şi păstra şi afirma identitatea românească;
- dreptul la învăţământ şi la scris în limba maternă;
- dreptul de a avea cărţi în limba română;
- dreptul la denumirile istorice româneşti ale localităţilor cu populaţie majoritară românească şi la folosirea inscripţiilor bilingve;
- dreptul de a înfiinţa aşezăminte culturale naţionale etc.

Prin ultimatumul din Iunie '40, Stalin îşi lua Nordul Bucovinei ca *"despăgubire temporară"* pentru cei 22 de ani de *"stăpânire românească a Basarabiei!"* Au trecut 58 de ani de atunci, dar Kievul nu se grăbeşte să restituie aşazisa despăgubire, deşi de-a lungul întregii sale istorii bimilenare acest teritoriu daco-roman n'a fost niciodată până la 1940 sub călcâi ucrainean.

Ca şi comuniştii de ieri, ocupanţii ucraineni de azi debitează enormitatea, că *"Nordul Bucovinei, Hotinul şi Sudul Basarabiei au intrat în componenţa Ucrainei nu în urma pactului Ribbentrop-Molotov, ci ca rezultat al voinţei exprimate de popoarele lor"*.

Ca ziarist am încercat de-a lungul a 13 ani, cât am trăit în Cernăuţi, să dau de urmele acestui pretins document. A fost peste puterile mele. Altfel zis, un atare document nu a existat niciodată!

Ucrainenii care au dat năvală ca lăcustele în Nordul Bucovinei abia după 1944, colonizând, asimilând şi exilând, s'au dovedit a fi mult mai şovini, ca să nu zic porcoşi, în materie de ucrainizare decât Ruşii în materie de rusificare. Impertinenţa lor ajungând până într'acolo încât toate denumirile româneşti de localităţi, inclusiv în Herţa Dorohoiului, au fost ucrainizate... În circa 50 de sate cu populaţie românească absolut majoritară au fost deschise şcoli ucrainene şi ruseşti etc!

La 1 Septembrie 1994, în condiţiile unei indiferenţe totale a autorităţilor dela Bucureşti faţă de problema teritoriilor ocupate de Kiev, îi scriam Ambasadorului Ucrainei în România:

"Constatând lipsa de bază juridică şi istorică a stăpânirii ucrainene din teritoriile româneşti ocupate cu forţa armată de Stalin, conştient, ca şi Dvs., de necesitatea stabilirii unor relaţii de prietenie şi bună vecinătate între România şi Ucraina, cer, în numele adevărului istoric, ca frontiera de stat dintre ţările noastre să fie cea dela 1939".

Dar una vrea omul şi alta dă Domnul... dela Cotroceni.

...La 26 Octombrie 1994 adresam un Memoriu Guvernelor Statelor Unite ale Americii, Marii Britanii, Franţei, Italiei, Japoniei, Canadei, Australiei, Noii Zeelande, Indiei şi României, ţări ce prin semnăturile reprezentanţilor lor la Tratatul de Pace dela Versailles, Domnii Day, Andrew Fisher, Edward George Villier, G. Poster, Georges Leygues, Jules Combon, Lelico Bonino Longare, Ishii, Take Ionescu şi Dimitrie Ghica, stipulau la 9 Decembrie: *"Înaltele Părţi contractante declară solemn recunoaşterea suveranităţii României asupra teritoriului Basarabiei, cuprins între frontiera actuală a României, Marea Neagră, cursul Nistrului dela izvoare până la punctul unde este întretăiată de fosta limită între Bucovina şi Basarabia"*.

Dar, în ciuda acestei recunoaşteri fireşti, aceleaşi state semnatare ale Tratatului de Pace dela Versailles nu evocă niciodată înstrăinarea Românilor din Basarabia, Nordul Bucovinei şi Herţa care au aceeaşi istorie, aceeaşi limbă, aceleaşi obiceiuri, acelaşi folclor ca şi pe întregul cuprins al României. Iar nenorocul nostru al Românilor a făcut ca dela 1944 încoace să nu avem un guvern cu adevărat naţional românesc care să pună deschis în faţa lumii problema reîntregirii teritoriale româneşti între Nistru, Tisa, Dunăre şi Marea Neagră. Cum vine asta: Germania, vinovată de raptul dela 1940, se reîntregeşte, iar România, victimă a acelei hoţii de drumul mare, continuă să plătească tribut prin ţară ruptă în bucăţi ?

E timpul să nu ni se mai întoarcă spatele istoriei celei adevărate şi să fie reabilitate spusele ministrului american *Woppika* din 21 Octombrie 1918:

"În numele Statelor Unite ale Americii, aliata voastră, vă zic: Să trăiască România Mare! România cea frumoasă, împreună cu Transilvania, Bucovina, Basarabia, pentru care vom lupta pe toate căile pentru a-i da posibilitatea la o nouă înflorire şi cu idealul naţional realizat".

Un lucru e cert: în Europa nu va fi dreptate şi pace atâta timp cât Moscova şi Kievul nu ne vor restitui tot ce ne-au furat prin pactul Ribbentrop-Molotov. Atâta timp cât nu va fi curmat dezmăţul acaparării de teritorii străine.

Dezmăţ ce ne amărăşte şi mai mult sufletele de Români dela încheierea de către pretinşii Români a pretinsului tratat de bază cu Ucraina. Un dezmăţ de rarisimnă gravitate prin însuşi faptul că se pune în discuţie integritatea noastră teritorială. Or, lucru ştiut, la nivel de şcoală primară, că hotarele unei ţări se stabilesc prin tratate internaţionale. Are dar valoare juridică articolul unu al Tratatului dela Paris din 1947 atâta timp cât semnatarii Tratatului dela Versailles nu l-au declarat niciodată pe acesta din urmă nul şi neavenit? Răspunsul nu poate fi decât negativ. Cu atât mai mult dacă se porneşte dela falsitatea celui din 1947 care stipulează cu neobrăzare că *"Frontiera sovieto-română este fixată în conformitate cu Acordul sovieto-român din 28 Iunie 1940"*.

Or, la 28 Iunie 1940, România n'a semnat nici un fel de acord cu Uniunea Sovietică din care făcea parte Ucraina ca simplă provincie. Iar un ultimatum mişelesc, cum a fost cel din 26 Iunie '40, nu poate fi luat drept acord.

Cât despre Nordul Bucovinei, dacă diplomaţia noastră ar fi fost cu adevărat românească, România şi-ar putea apăra deschis drepturile asupra acestui teritoriu pe baza Tratatului de Pace cu Austria. Tratat care atestă că: *"Austria renunţă în favoarea României la toate drepturile asupra fostului ducat al Bucovinei"*.

Cu atât mai mult că în Ianuarie 1919 Gheorghe Carasenco, Ministrul Ucrainei la Bucureşti, declara în numele Radei dela Kiev: *"Ucraina nu pretinde la acele teritorii care doresc să rămână în hotarele României Mari"*.

Românii, de-a lungul întregii lor istorii, n'au furat dela nimeni nici cel mai mic petec de pământ! Dar nici să dăm cu laşitate, cum a dat Gheorghe Tătărăscu la 1940 sau cum dă astăzi Emil Constantinescu, nu putem! Nu avem dreptul!

PAGINĂ REALIZATĂ DE N. LUPAN

FARA ARMÂNEASCĂ

"ROMÂNII DELA SUD DE DUNĂRE"

Documente, Bucureşti 1997

Anul trecut, Arhivele Naţionale ale României au publicat o valoroasă lucrare de 400 de pagini de ducumente în legătură cu istoria Românilor sud-dunăreni. Cartea a apărut coordonată de prof. universitar Dr. Stelian Brezeanu şi Dr. Gheorghe Zbuchea, istoric de prestigiu, care ne-a onorat cu prezenţa sa la Congresul de limbă şi literatură aromână din SUA.

Culegerea de documente a fost întocmită de: Adrian Adamache, Tiberiu Albu, Stelian Brezeanu, Silvia Popovici, Ion Suciu şi Gheorghe Zbuchea, la care au colaborat şi: Constantin Brătescu, Nicolae Dinu, Stoica Lascu, Nicolae Nicolescu, Maria Petre, Afrodita Petrovici, Gheorghe Radu, Margareta Stan şi Natalia Trandafirescu.

Întocmită după cel mai riguros spirit ştiinţific, lucrarea are şi traduceri în limbile franceză şi engleză a *"Introducerii în istoria Românilor sud dunăreni"*, Lista documentelor, Bibliografie şi indice de nume.

Întrucât în ultimul timp s'au prezentat de către unii ignoranţi în materie iar alţii renegaţi, o mulţime de aberaţii despre originea şi istoria Aromânilor, care de care mai ridicolă, prezentăm, începând din acest număr lucrarea distinşilor istorici Stelian Brezeanu şi Gheorghe Zbuchea.

Zahu PANĂ

A aborda istoria romanităţii sud-dunărene din care descind minusculele grupuri etnice latinofone din Balcani din zilele noastre este o întreprindere dificilă şi plină de riscuri. De mai bine de două secole, începând cu istoricul german Johannes Thunmann, pentru a nu mai menţiona cărturarii umanişti români din veacurile XVII-XVIII, au fost formulate puncte de vedere dintre cele mai diverse, unele chiar diametral opuse, asupra celor mai importante aspecte ale istoriei şi civilizaţiei Vlahilor balcanici; substratul etnic, habitatul primitiv ori definirea statutului idiomului vorbit de ei. Diversitatea punctelor de vedere formulate au motive foarte complexe; penuria şi mai ales caracterul surselor asupra istoriei lor medievale, metoda de cercetare a erudiţilor moderni şi mai cu seamă impactul politicii asupra ştiinţei în statele naţionale apărute în Europa sud-estică în secolele XIX-XX.

Lipsită de o alcătuire politică temeinică, de o biserică proprie şi o cultură scrisă, societatea Vlahilor sud-dunăreni a fost până la sfârşitul veacului al XVIII-lea una precumpănitor orală. De aici absenţa unor mărturii directe asupra imaginii pe care Vlahii o aveau asupra propriei identităţi. De aceea, suntem constrânşi să facem apel la mărturiile asupra lor păstrate de vecinii lor greci şi sud-slavi, dotaţi cu state, biserică şi cultură scrisă. Dar cum Vlahii, cu valorile tradiţionale ale civilizaţiei lor, au rămas rebeli pe parcursul secolelor la eforturile statelor din regiune de a-i integra propriilor valori, mergând până la asimilare, relaţiile dintre ei şi vecinii lor nu au fost lipsite de tensiuni. De aici şi imaginea subiectivă şi de multe ori voit deformată a Vlahilor în oglindă bizantină sau sud-slavă. În consecinţă, cercetătorul modern care se apleacă asupra mărturiilor bizantine şi sud-slave trebue să fie un profund cunoscător al valorilor şi, în primul rând, al ideologiei politice ale vecinilor Vlahilor pentru a putea evalua semnificaţia efectivă a surselor medievale relative la membrii romanităţii balcanice. Să adăugăm şi caracterul disparat şi adesea contradictoriu al acestor mărturii, care nu-şi propun să realizeze o imagine articulată a societăţii vlahe.

Dar şi cercetarea modernă relativă la romanitatea sud-dunăreană a resimţit din plin impactul politicii, cu grave prejudecăţi pentru acesta. Politica de asimilare promovată de statele moderne din regiune, asociată refuzului de a recunoaşte grupurilor romanice din Balcani statutul de minoritate, în opoziţie cu preocuparea acestor grupuri de a-şi afirma politic şi juridic o identitate, a influenţat cercetările moderne asupra unor chestiuni fundamentale asupra istoriei Vlahilor. Aceste cercetări vin adesea să susţină efortul statelor balcanice de a-şi formula legitimitatea istorică asupra teritoriilor proprii şi politica lor naţională şi culturală, care are printre obiectivele sale şi integrarea definitivă a comunităţilor vlahe.

DELA CETĂŢENII ROMANI LA "NAŢIUNEA" MEDIEVALĂ (sec IV-XV)

1. La sfârşitul antichităţii, romanitatea orientală acoperea un spaţiu imens din Europa sud-estică şi centrală, dela porţile Vienei la Marea Neagră. Ea se întindea pe o mare parte a teritoriului actual al Austriei, Ungariei şi României, şi pe tot teritoriul Bulgariei şi al fostei Iugoslavii. Pe latura sa din Sud, latinitatea era separată de lumea elenă de linia Jirecek-Philippide-Skok, ce se confunda, în mare, cu actuala graniţă de Nord a Turciei, Greciei şi Albaniei. Pe acest spaţiu, ce avea ca axă valea Dunării şi egala teritoriul Galiei şi Peninsulei Iberice luate la un loc, s'a născut poporul român, care constituia, alături de Italieni, Francezi şi Spanioli, unul dintre cei patru piloni ai romanităţii europene. Cucerirea de către Romani a acestui ansamblu teritorial se desfăşoară pe parcursul a trei secole (c.200 î. Hr. - 106 d. Hr.), iar stăpânirea romană a avut o durată ce se întinde dela 160 de ani, în Dacia, până la opt secole, în Dalmaţia. Dar indiferent de această durată, colonizarea Romei a fost profundă în întreaga regiune, datorită, în principal, intereselor sale strategice şi economice.

Strategic, limesul danubian a constituit o linie de rezistenţă a Romei în faţa popualţiilor celtice, germanice şi turanice din Barbaricum. Această funcţie a deţinut-o pentru două secole şi Dacia, încorporată ultima de către imperiu şi abandonată prima. In provinciile romane din regiune au fost aduse zeci de legiuni şi numeroase trupe auxiliare, care au jucat un rol esenţial în romanizarea populaţiilor traco-ilire locale. Economic, zona, cu imensele ei bogăţii de subsol şi cu vasta câmpie danubiană, a avut pentru Roma o importanţă capitală. Pe de altă parte, regiunea era străbătută de principalele drumuri comerciale şi strategice ce legau provinciile occidentale de cele orientale ale imperiului. De aici şi interesul autorităţilor romane pentru colonizarea intensă a teritoriul şi punerea în valoare a bogăţiilor sale. Regiunea a fost împânzită cu o vastă reţea de oraşe, ale cărei puncte de rezistenţă erau marile metropole dunărene, mai ales cele de pe malul drept al fluviului. Dar opera de colonizare a Romei a pătruns adânc şi în regiunile rurale ale peninsulei, absorbind total populaţiile traco-ilirice, cu excepţia Insulei unde avea să apară poporul albanez.

Populaţia romană din acest teritoriu a avut o importanţă excepţională în destinele imperiului din secolele III-VI, mai ales puterea politico-militară. Nu întâmplător V. Besevliev vedea în statul roman al acestor veacuri un *"imperiu roman de neam tracic"*.

Timp de patru secole, între Maximinus Tracul (235-238) şi Phokas (602-610), cei mai mulţi împăraţi ai Romei şi Constantinopolului au fost de origine romanică din Balcani. Şi între ei nume ilustre, precum Aurelian şi Diocleţian, Galeriu şi Constantin cel Mare, Marician şi Justinian, care prin opera lor, au prelungit cu două veacuri existenţa imperiului în Occident şi au dat vigoarea ce a asigurat Noii Rome un mileniu de existenţă în Orient. Sursele antice menţionează originea modestă a celor mai mulţi împăraţi traco-iliri, coborîtori direcţi din păstorii şi agricultorii regiunii balcanice. Din rândurile acestei romanitaţi s'au ridicat, în aceeaşi vreme zeci de generali romani, între care şi cele două mari genii militare ale ultimelor secole romane: Aetius, originar din Durostorum (Silistra), cel care a salvat imperiul din Occident la Câmpiile Catalanice în faţa lui Atila şi Belizarie, de numele căruia se lega reconquista lui Justinian. În sfârşit, din rândurile robustei ţărănimi romanice din Balcani a fost recrutată armata care a salvat imperiul din Orient în faţa asaltului populaţiilor migratoare. Pierderea provinciilor balcanice în veacul al VII-lea de către imperiu, însoţită de pierderea principalei baze de recrutare a armatei, stă la originea marilor dezastre militare ale Noii Rome din această vreme.

2. Prăbuşirea frontierei dunărene a imperiului la începutul secolului al VII-lea a reprezentat o cotitură în destinele romanităţii balcanice. Avaro-Slavii străpung defensiva bizantină şi iau cu asalt metropolele dunărene, ajungând apoi să asedieze Thessalonicul şi Constantinopolul. Mareea slavă inundă literalmente peninsula, ajungând până în Peloponez şi apoi în insulele Arhipelagului şi chiar în Asia Mică. Evenimentul a marcat ireparabil şi definitiv destinele latinităţii balcanice. Ea a fost dislocată din vatra sa şi împinsă în regiunile înalte din interiorul peninsulei. Separată de imperiu, care mai stăpâneşte în Balcani numai litoralul Mării Egee, cu cele două mari metropole, Constantinopolul şi Thessalonicul, romanitatea este obligată să-şi ducă existenţa în secolele următoare în mijlocul *"Sclaviniilor"* din peninsulă şi a hanatului bulgar. Totodată, schimbări brutale au marcat modul ei de viaţă. Viaţa urbană din metropolele dunărene, cândva prospere, dispare violent sub loviturile avaro-slave în câteva decenii. Comerţul se stinge prin pierderea de către imperiu a controlului asupra vechilor rute balcanice ce legau Occidentul de Orient. Are loc acum reconvertirea rurală a societăţii balcanice, la câteva secole distanţă de fenomenul similar din Dacia romană transdanubiană. Populaţia romană din Balcani, repliată pe platourile înalte ale peninsulei, în tradiţiile agro-pastorale de viaţă ale populaţiilor străvechi traco-ilire, în care creşterea vitelor deţinea locul central.

Aceste transformări din modul de viaţă al Romanilor balcanici au fost însoţite de mutaţii la fel de importante în limba şi fizionomia lor. Latina populară vorbită de ei parcurge, în condiţiile separării definitive de latinitatea occidentală şi ale izolării faţă de imperiu, etapa finală a transformării ei în limbi neo-latine. În Vest, pe litoralul Adriaticei, pe o arie restrânsă se formează dalmata. Ea avea să ducă în evul mediu o existenţă obscură, pentru a dispare în veacurile moderne. Limba celei mai mari părţi a romanitaţii balcanice, legată strâns până la invazia slavă de romanitatea dacică, este aceeaşi însă cu limba vorbită de Românii din Carpaţi. Aşadar, pe acest imens spaţiu din Europa sud-estică de pe ambele maluri ale Dunării s'a constituit o limbă unică, limba română, cu patru dialecte: daco-român, la Nord de fluviu, ce se confundă cu româna propriu-zisă, şi la Sud de Dunăre, aromân sau macedo-român, vorbit în evul mediu pe o arie întinsă, în principal în Thessalia, Epir şi Macedonia, megleno-român vorbit de romanicii de pe valea Vardarului, şi istro-român, din regiunile vestice ale peninsulei. În epoca modernă, la ora renaşterii naţionale a popoarelor balcanice, cele trei dialecte sud-dunărene au cunoscut o agonie lentă, paralel cu procesul asimilării vorbitorilor lor. În contrast cu limbile romanice din Occident, româna prezintă o remarcabilă unitate, în pofida teritoriului vast pe care s'a născut. Diferenţele dintre cele patru dialecte ale sale sunt atât de mici, încât un romanist de reputaţia lui Alex. Philippide vorbeşte de subdialecte şi nu de dialectele ei.

Procesul formării limbii române din latina populară dunăreană se încheie probabil în secolele VIII-IX, urmând aceeaşi cadenţă cu evoluţia limbilor romanice din Occident. Odată cu aceasta, romanitatea orientală se constituie într'o etnie neo-latină, Românii, cu o fizionomie distinctă în lumea etniilor romanice europene şi a celor greceşti şi sud-slave din Europa sud-estică. Apariţia în sursele greceşti a etnonimului de Vlahi, sub care Românii sunt desemnaţi în veacul de mijloc de vecinii lor - prima atestare a etnonimului este documentată către mijlocul veacului al IX-lea în însemnarea istorică dela mânăstirea Castamonitu din Athos -, constituie un suport preţios al acestei ipoteze. Merită subliniat şi faptul că sursele bizantine şi latine din secolele VII-X, când romanitatea balcanică se află în cea mai mare parte încorporată în primul stat bulgar şi în sclaviniile locale, păstrează o tăcere aproape totală asupra descendenţilor medievali ai coloniştilor romani. Abia după recucerirea macedoneană dela răscrucea secolelor X-XI, care a restabilit frontiera bizantină pe linia Dunării, şi constituirea în Vestul peninsulei a statelor sârbo-croate în secolele XIII-XIV, cu cancelarii proprii care produc acte, sursele medievale aruncă lumină asupra Românilor sud-dunăreni.

3. La începuturile mileniului nostru, când, după lungi secole de obscuritate, apar la lumină ca popor neo-latin, Vlahii sud-dunăreni sunt constituiţi în trei ramuri distincte.

(Va urma).

DIN VIAȚA NOASTRĂ:

AUZITE VĂZUTE ȘI PĂȚITE

George DONEV

SUB DOUĂ NUME

Aeroportul militar Otopeni și-a câștigat prin merit încă un nume *"Aeroportul Contrabandiștilor"*.

•••

DELA UNESCO CITIRE

Agenția Culturală a Națiunilor Unite clasează România pe locul al 13-lea în ce privește numărul cititorilor de ziare: 300 de Români din 1.000, iar Statele Unite e pe locul 20. Mulți americani aud știrile la TV și Radio.

•••

E BINE ȘI MAI TÂRZIU

Mulți din cei care au jefuit țara au luat drumul străinătății, unde-și chefuiesc necazurile. Acum, noua lege: Dacă există *"date temeinice"* că ai săvârșit o infracțiune pedepsită cu mai mult de doi ani închisoare, ți se suspendă pașaportul și trebue să te prezinți la proces.

•••

DELA CAȚAVENCU CITIRE:

"Atât timp cât viața merge înainte, asta e economia" (Ion Diaconescu, președintele PNȚCD).

"Prioritățile sesiunii viitoare sunt de două feluri: prioritățile reformei" (Petre Roman, președintele PD).

•••

SE REDESCHID BORDELURILE

Știrea ne-o dă revista *"Tinerama"*: *"În curând, legalizarea prostituției"*. Iar senatorul Corneliu Turianu e de părere că aprobarea bordelurilor *"ar fi o măsură de salubritate socială"*.

•••

NUMAI 16 DIN 56

În 7 ani, sub Iliescu-Măgureanu, s'au înapoiat 16 manuscrise. Dl. Costin Georgescu (noul șef al SRI) va înapoia restul, autorilor ori moștenitorilor. Operele nereclamate vor fi donate Muzeului Literaturii Române.

•••

DE PE FRONTUL ILIESCU-TUDOR

Mai întâi au fost tovarăși! Apoi Tudor și-a făcut tovarășul *"Țigan rusificat... agent al KGB-ului... etc."* dar la Confertința Națională a PDSR-ului, iarăși s'au pupat. Ultima știre: Iliescu-Vadim nu mai sunt tovarăși. Tudor va candida pentru postul de președinte al țării.

•••

ȘCOLILE ȘI LICEELE VOR FI CONECTATE LA INTERNET

Școlile vor da mai multă atenție studiilor de informatică. Fiecare liceu va avea cel puțin un calculator la internet și fiecare unitate va dispune de 8-10 computere. Cheltuielile vor fi suportate de resurse extrabugetare: donații etc.

•••

S'AU LĂMURIT JUDECĂTORII !

Curtea Supremă de Justiție a revenit asupra unei decizii anterioare și acum rămân valabile sentințele date de instanțele judecătorești cu privire la restituirea către proprietari sau moștenitorii lor, a bunurilor imobiliare trecute în proprietatea Statului comunist după 23 August 1944.

Hotărîrea nr.1 din 28.09. '98 a Curții Supreme de Justiție a soluționat cu obiectivitate dreptul de proprietate și a altor drepturi reale, drepturi prin care se ocrotesc interesele legitime ale oricărui cetățean.

•••

DACĂ EȘTI "LA STAT", ZBORI CU TAROMUL

Așa a hotărît guvernul: Orice persoană care primește leafa dela stat este obligat să călătorească numai cu TAROM-ul, care-i și el al Statului. Se prevăd încasări de peste $20 milioane.

•••

ÎMBĂTRÂNIM

Dacă nu se vor îndrepta lucrurile, atunci, ne avertizează *"Centrul de Cercetări Demografice"* până în anul 2010 populația țării va scădea cu 2 - 2,5 milioane. Procesul de îmbătrânire a început acum vreo 30 de ani, când s'a redus natalitatea. Acum 50 de ani, bătrânii reprezentau 7%, azi reprezintă 18%, în timp ce tineretul a scăzut la 20%. Avem 5 milioane de pensionari.

•••

"LA ÎNCEPUT A FOST CUVÂNTUL...

Când, peste decenii, comunismul va fi o neagră amintire, trebue să nu uităm pe cei care i-au săpat groapa:

Soljenițin și cu Papa!

•••

O ȘTIRE VECHE ȘI BANALĂ

Descriind situația din România Agenția *"France Presse"* scrie: *"Corupția este principalul motiv pentru care investitorii străini ocolesc România"*.

•••

S'A OPRIT SPĂLATUL BANILOR

După opt ani și după ce ne-am spălat de neocomuniști, acum Senatul a votat *"Legea pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor"*.

•••

•••

MUNȚII NOȘTRI NU MAI POARTĂ AUR

S'au închis minele de aur! Ele sunt secătuite și cheltuielile costă mai mult decât aurul extras. Sub Ceaușescu, extragerea aurului era ceva secret. Venitul mergea direct în contul familiei.

•••

Drum bun !

După zece luni de absență, *"Lupta"* - nr.295 - revine între noi în formula inițială, adică sub direcția distinsului politolog (și sponsor) Mihai Korne și redactată, toată, de plăpânda și curajoasa ziaristă Antonia Constantinescu.

Deși n'am fost mereu de acord cu conținutul publicației - cititorul și colaboratorul din mine au oscilat, chiar, între mirare și indignare -, țin să salut reapariția bilunarului nostru cu toată căldura, încă obsedat și alinat de unanima compasiune manifestată față de absurda și nedreapta suferință îndurată de Antonia, consens preschimbat, acum, în veche prețuire.

Să mai adaug că, aș trece mai ușor cu vederea mulțimea greșelilor de dactilografie surprinse în paginile *"Luptei"*, dacă ortografia folosită, nefast conservatoare și, observ, încă *"atotbiruitoare"*, cu izul ei de *"socialism multilateral dezvoltat"*, s'ar aboli. Înlocuită cu normele ortografie stabilite în *Sesiunea generală a Academiei Române din anul 1932* - când și unde învățății neamului au croit cel mai potrivit strai ortografic *"fagurelui de miere"* al limbii române-, așa după cum ni le-au restituit *pro causa* iluștrii filologi Sextil Pușcariu și Teodor A. Naum, într'un *"Îndreptar și vocabular ortografic", pentru toți,* publicat, atunci, la Editura *"Cartea Românească"*, București.

În ciuda vicisitudinilor soartei din ultimii 66 ani (1932-1998), mulți lingviști eminenți, din cei aplecați cu pasiune și competență asupra *limbii vii*, n'au încetat să ne arate, în sumedenie de lucrări de specialitate și de popularizare, care este ortografia corectă a limbii noastre, în spiritul normelor stabilite în 1932. De ce să nu ne conformăm lor?

Doar *"unde-i lege, nu-i tocmeală"*...

Drum bun *"Luptei"* și sănătate deplină celor care o plăsmuiesc, redactori și colaboratori!

Andrei PANDREA

-NOUTĂȚI EDITORIALE-

La 28 Octombrie, la ora 13, a avut loc la Casa Scriitorilor din București, Calea Victoriei Nr.115, lansarea volumului ***"Spălarea creierului - Complotul psihopolitic al comunismului"***, publicată de editura *"Duh și Adevăr"*, recent înființată de Dl. Sergiu Grossu, colaboratorul, de ani de zile, al revistei noastre. Este vorba de un document american exploziv, care dezvăluie și explică, totodată, geneza ideologică a celor peste o sută de milioane de crime comise atât în URSS, în numele doctrinei comuniste a psihopoliticii, vizând *"cucerirea popoarelor dușmane prin metoda însănătoșirii mentale"*.

În prezența unei mari mulțimi de admiratori ai activității desfășurate în țară, în ultima vreme, de către Dl. Sergiu Grossu - de față fiind și Televiziunea Română: TVR 2 și TVR 1 Internațional - au luat cuvântul acad. dr. C. Rălăceanu-Stolnici, senator C-tin Ticu Dumitrescu, scriitorul Pan Izverna (consilierul literar al editurii), luptătorul basarabean Mircea Druc și scriitorul nonagenar Pan M. Vizirescu. În încheiere, a vorbit Sergiu Grossu, subliniind importanța apariției acestui document în situația actuală din țară, rostul lui în legătură cu orientarea politică și spirituală a tinerei generații, precum și linia creștină a editurii *"Duh și Adevăr"*, afirmată, de altfel și prin celelalte două cărți editate până acum: ***"În așteptarea unui nou pământ"*** de Sergiu Grossu și ***"Binecuvântată fii, închisoare"***, ediția a doua a cutremurătoarei mărturii de credință a celei ce-a fost Nicole-Valéry Grossu (traducerea din limba franceză a fost publicată mai întâi de editura *"Univers"*, în toamna anului 1997).

Toate cete trei cărți (***"Spălarea creierului"***, ***"În așteptarea unui nou pământ"*** și ***"Binecuvântată fii, închisoare"***) se pot comanda la București - prețul ficărui volum fiind de 10 dolari SUA, la adresa: Ing. Ion Grosu, str. Trestiana, Nr.1, Bl.32, Et.1, Apt.7, 75127 București.

● ● ●

"Între sublim și tragic" de George Băjenaru este o carte de eseuri, convorbiri și însemnări, publicată recent la București, de Editura *"Cerna"*. Cartea a fost prezentată la TVR, ca una din cele mai interesante apariții editoriale ale lunii Noembrie. Lansarea acestei cărți la librăria *"Noi"* din București s'a făcut în prezența unor oameni de litere, scriitori, ziariști. Au vorbit: prof. univ. dr. docent Gheorghe Bulgăr, criticul literar Cătălin Țârlea dela TVR și autorul. În aprecierile făcute, Domnul Cătălin Țârlea a sugerat că unele eseuri, cum ar fi *"Ion Barbu sau revelația sublimului"*, ar putea figura în manualele de literatură română din liceu.

În cadrul vernisajului, Domnii Bulgăr și Țârlea au apreciat receptivitatea autorului american de origine română, la fenomenul cultural și literar românesc. În parte, cartea are și un caracter polemic, datorită eseurilor *"Eminescu e batjocorit. Să-l apărăm!"*, *"O regretabilă traducere a <Luceafărului>"*, *"Integrarea europeană - consecințe și previziuni derutante"* etc.. Printre scriitorii comentați, se numără, alături de Ion Barbu, Dumitru Ichim, Dumitru Matcovschi, Elie Wiesel, Remus Radina, Dumitru Bacu, Tudor Vanu, Cicerone Ionițoiu, Nicu Dascălu, Nicolae Steinhardt, Ana Blandiana, Octavian Paler, Silvia Cinca și alții.

Cartea se poate procura prin Editura *"Cerna"*: Dr. Timonierului 15, Bl.1, sc. 2, et.2 apt.60. București 77514. Tel.040.1.685.0238, sau direct dela autor: 10 Crescent Rd. Belmont, MA., USA, Tel: 617.484.7389.

ANUNȚ

Așa cum s'a anunțat la "ROMFEST '98", la București, redacția ziarului *"Cuvântul Românesc"* intenționează să publice în anul 2000 *"Cartea de Aur a Exilului"*.

Materialul necesar pentru întocmirea acestei ample lucrări este greu de obținut fără ajutorul întregului exil. Pentru acest motiv, rugăm pe toți Românii din exil să trimită datele lor biografice la redacție și, de asemenea, în măsura în care dispun de ele, date biografice și/sau fotografii ale altor exilați trecuți în veșnicie. Fără această acțiune, mulți dintre cei care au luptat pentru eliberarea țării de sub comunism vor rămâne în anonimat, o cruce prăfuită într'un cimitir departe de Țară, departe de Neam.

Vă rugăm să trimiteți materialul pe adresa redacției, prin fax sau e-mail. Textul trebue concentrat la o pagină dactilografiată.

CUVÂNTUL ROMÂNESC
P.O. Box 78010 Westcliffe Postal Outlet Hamilton, Ontario, L9C 2G1
Fax: (905)388-4651; E-mail: mmassoc@lara.on.ca

REDACȚIA

FORȚA MORALĂ ȘI POLITICĂ A EXILULUI ROMÂNESC

Urmare din pag. 14

satisfacție multora dintre noi.

Exilul va exista în forma sa morală și politică atâta timp cât nu va exista o transparență deplină, atâta timp cât nu se va obține explicația unor situații și evenimente care ne-au zdruncinat viețile în țară, precum și în exil.

...Cu aceeași ocazie, la Cimitirul Montmartre s'a pus în discuție oportunitatea prezenței Ambasadorului României la o comemorare organizată de Exil.

Orice ambasador actual al României, care ar fi dorit să fie primit cu încredere și admirație de Românii din exil, ar fi trebuit să se desolidarizeze și să dea explicații pentru toate aceste acțiuni întreprinse în trecut de Ministerul de Externe al României. Explicația era cu atât mai simplu de dat, cu cât în majoritatea ambasadelor române sunt vechii specialiști din diplomația anterioară evenimentelor din Decembrie '89.

A stabili o astfel de relație de încredere cu exilul românesc era o datorie față de Românii din străinătate, era mai ales o datorie față de două personalități de înalt nivel moral, Dl. Emil Constantinescu - Președintele României și Dl. Ion Diaconescu - Președintele Camerei Deputaților, pe care acești ambasadori îi reprezintă.

Nimic însă din ceea ce am sperat nu s'a produs, iar noi aici în străinătate rămânem în continuare, fără răspuns la întrebările care ne frământă:

- Ce servicii au făcut regimului comunist toți cei grațiați de Ceaușescu, toți cei cărora ambasada română le elibera *"discret"* pașapoarte românești, în timp ce ei continuau să beneficieze de toate drepturile conferite de statutul de refugiat?

- De ce sunt ei susținuți în continuare de aceiași factori cu care au colaborat în trecut?

- De ce cei din România pe care îi iubim și îi stimăm se fac că nu observă manevrele jalnice din unele comunități române din afara granițelor? Este desinformare? Este indiferență față de sentimentele multora dintre noi izvorîtă din deziluziile pe care le au la sfârșitul unei vieți de luptă și de suferințe?

Este evident că atâta timp cât trăim această situație a păstra forța morală și politică a Exilului Românesc este nu numai o simplă necesitate pentru noi, ci o datorie de onoare față de generațiile viitoare.

Dr. IVANOV-DUȚESCU

CUVÂNTUL COPIILOR

CEL MAI FRUMOS CRĂCIUN

Se împământenise obiceiul în casa noastra ca la lăsatul postului să înceapă lucrul hăinuţelor. Cu mânile ei mult prea obosite de munca câmpului, mama începea ţesutul şi cusutul lor.

Har Domnului, eram opt copii nu mai mult de-o şchioapă răsăriţi la vârstă, căci oamenii satului greu ne ghiceau numele şi ne deosebeau, părându-li-se doi-trei de aceeaşi vârstă. Mama care oglindea în sufletele noastre frumuseţea şi bucuria absolută, din prea plinul inimii şi cu multă trudă începea lucrarea hăinuţelor noastre care avea să se termine în ajunul Crăciunului.

Seară de seară, la licărul firav al lămpii, îşi împletea odată cu lucrul, gândurile ei blânde, şi mai apoi rugăciuni adânci se auzeau şoptite către Domnul. Până când ceasul bătea de miezul nopţii, noi, cei mai răsăriţi repetam colinzile, mama în spiritul ei rapsodic completa şi dirija plăpândele noastre glasuri. Astfel, în această armonie a lucrului şi a colinzelor, răsuna în înălţimi simfonia divină ce avea să ne trimită ecoul păcii în aşternutul somnului.

Când se apropia ajunul Crăciunului, noi cei mici, ne perpeleam în aşteptare ţintuindu-ne privirea la hăinuţele noi până spre ceasul serii, când le puteam îmbrăca şi lăuda la colţul uliţei.

Abia împlinisem 10 ani şi hăinuţele noi mă impresionau enorm, dar darul ce avea să-mi marcheze memoria abia se împlinea. Eram eu fericită, în parte, că vine Crăciunul şi am hăinuţe noi, dar ceva nu împlinea pe deplin marea mea bucurie, adică şi de acest Crăciun purtam opincile mele învechite care îmi ştirbeau bucuria.

Ajunul Crăciunului era cea mai frumoasă zi a noastră şi toţi eram ascultători şi fericiţi să întâmpinăm bucuria Naşterii. Tata, care apărea în întârzierea serii dela moară, iată-l intrând cu pasul lui greoi pe poarta casei ducând sub braţ o cutie de carton. În ascuţita noastră aşteptare orice scârţâit de paşi prin nămeţi ne atrăgea spre fereşti. Vine tata! Dar oare ce are sub braţ? Era uimirea noastră! El intră şi încurcat parcă de naivele noastre priviri stăruitoare, salută cu blândeţe, apoi se aşează zicând:

- Cine a fost cel mai cuminte şi ascultător?

La care toţi răspundeam:

- Ba eu! ba eu!

- Da, toţi aţi fost cuminţi însă, Maria v'a întrecut. Ia du-te, Maria, şi adu un braţ de lemne să-ţi vedem hărnicia!

Am plecat ca fulgerul, căci înţelegeam că ceva bun din cutie mă aşteaptă. Când m'am întors eram ca para focului în obraji de grabă şi de emoţie, la care tata cu obişnuita-i încetinelă a vocii spune:

- Iată, draga tatii, în cutia asta sunt ceva încălţări, pentrucă numai tu ai avut papuci până acum.

Eu, în necuprinsa bucurie, mă împiedicam în paşi, apoi cu mişcări încete am deschis cutia cu cel mai frumos cadou din viaţa mea.

- Oh! sunt ghete noi, noi nouţe! Uitaţi, chiar că sunt noi! Ce frumoase sunt! am exclamat emoţionată, şi sub privirile încremenite ale celorlalţi mânuţele mele alunecau încet pe lustrul lor.

Le-am încălţat din trei mişcări şi cu simţăminte de prinţesă călcam uşor de frică să nu le strivesc. Dar mama, care părea prea ocupată, spune:

- Oh! Pentru asta trebue să spui psalmul 50 în fiecare seară.

Iar eu întrecută în bucurie zic:

- Da, pot să-l spun de o sută de ori pe zi că îl ştiu pe de rost!

La care toţi se prăpădeau de râs. Freamătul bucuriei a fost întrerupt de glasul duios al mamei care începea colindul: *"O, ce veste minunată"*.

Când în casă răsuna a sfinţenie, noi, doi câte doi, ne luam de mânuţe lăsând în urmă casa învăluită în lumina palidă a lămpii ce părea acum o fâşie dintr'un basm. Înaintam greoi prin nămeţi pe uliţele satului făcând cu paşi mărunţi cărare spe casele învecinate, unde cu răsuflarea aproape stinsă ne opream şi noi emoţii se trezeau odată cu colindul nostru al cărui ecou spunea: *"Astăzi s'a născut Hristos"*.

Maria SAVA

MOŞ NICOLAE

Bunul, Moşu Nicolae
lin, soseşte în odaie
şi'n ghetuţele curate
încep iute să se-arate:
biscuiţi, bombonae, bani,
ciocolată, gologani.

Dar Moşneagul, nu mai ştie:
sunt reali, ori jucărie?
Printre ghete, aşezaţi
râd papucii mici, ciudaţi.

Îi explică Papuşica:
sunt papucii lu... pisica!

Florica Baţu-ICHIM

FECIOAREI MARIA

Tu eşti Pântec Precurat,
Ce-ai născut un Împărat,
Tu, Fecioară, ai născut,
Pe Cel făr' de Început,
Tu, Mierea florilor,
Mireasma culorilor,
Talerul-de-Mântuire
Plin de Pace şi Iubire,
"Miriam" te cheamă
Şi eşti a noastră Mamă.
Îngerii te-alint,
Că nu ai argint,
Ai Iubire-adevărată
Că eşti Una Preacurată,
Eşti Armă de Biruinţă,
Iară cei fără Credinţă
În cale nu ţi se-arată,
Că eşti Una Precurată!

Eugen Vlad PÂRĂU
14 ani

MOŞ CRĂCIUN

Moş frumos ca din icoane
În brăduţ nu vreau bomboane
Că aşa cum zic părinţii
O să-mi carieze dinţii.
Mult îmi plac că tare-s bune
Vezi necazul Moş Crăciune
Lumea asta, cum te mişti,
Toată-i plină de dentişti.
I-auzi, ieri i-au spus lui tata
Să-mi confişte ciocolata.

Ştii cât dulciurile-mi plac,
Asta nu le-o iert în veac...
Eu sunt băieţaş cuminte,
Dar să-l învăţăm noi minte
Crengile spre-a nu fi goale
Adă-mi bombe şi pistoale
Şi sub pomul de Crăciun
Ce-mi doresc e-un tanc şi-un tun.

Dumitru ICHIM

Sărbători fericite!

ŞTIRI, ŞTIRI, ŞTIRI

transmise de Andrei BĂDIN

ŞASE PERSONALITĂŢI DIN PNŢCD CER CONVOCAREA UNUI CONGRES EXTRAORDINAR

Şase personalităţi din PNŢCD, în frunte cu fostul premier Victor Ciorbea, au redactat o scrisoare deschisă prin care solicită conducerii şi filialelor partidului să se solidarizeze cu demersul lor privind convocarea Congresului Extraordinar al PNŢCD. Semnatarii scrisorii, Victor Ciorbea, Matei Boilă, Liviu Petrina, Iftene Pop, Ioan Boilă şi Vasile Vetişanu, solicită: modificarea statutului *"pentru a consacra un profund democratism intern"*; descentralizarea partidului şi cooptarea în toate structurile centrale şi locale ale acestuia a persoanelor competente şi a tineretului; schimbarea strategiei şi tacticii partidului, inclusiv în relaţiile cu aliaţii şi partenerii, care să consacre noi raporturi în Coaliţie şi asumarea responsabilităţii faţă de actul de guvernare; apărarea identităţii partidului, a tradiţiei, idealurilor, valorilor şi modelului de om politic pe care l-a promovat în decursul îndelungatei sale existenţe, precum şi a uriaşului capital moral acumulat prin milioane de jertfe în lupta pentru unitatea naţională şi împotriva oricăror forme de totalitarism; revigorarea CDR prin refacerea structurilor ei de analiză şi comunicare, prin orizontală cu mass media şi pe verticală cu organizaţiile teritoriale; motivarea Alianţei Civice să revină în CDR; evaluarea necesităţii şi a condiţiilor rămânerii partidului în actuala Coaliţie.

•••

DIACONESCU AFIRMĂ CĂ CEI ŞASE S'AU PUS ÎN AFARA PARTIDULUI

Preşedintele PNŢCD, Ion Diaconescu, a afirmat că scrisoarea deschisă a celor şase lideri ţărănişti, reprezintă *"o procedură total deplasată"* care îi situează pe autori în afara vieţii partidului. *"Atrag atenţia că regulile politice şi procedura partidului nu permit asemenea gesturi"*, a declarat Diaconescu, care a adăugat că nu este cazul unui Congres Extraordinar deoarece acesta nu va putea aduce soluţiile aşteptate.

•••

O BOMBĂ PREGĂTITĂ SĂ EXPLODEZE ÎN BUCUREŞTI LA PARADA MILITARĂ DE ZIUA NAŢIONALĂ

Doi cetăţeni au descoperit lângă Podul Izvor o bombă artizanală într'o cutie de carton. Dispozitivul exploziv realizat artizanal era pregătit să explodeze în locul prin care ar fi trebuit să se retragă tancurile şi rachetele Armatei Române după defilarea de 1 Decembrie. Poliţiştii nu au făcut nici un fel de precizări privind identitatea persoanelor care au pus bomba şi nici acestea nu şi-au revendicat acţiunea teroristă. Acesta este cel mai important atentat pus la cale după Decembrie 1989.

•••

TICU DUMITRESCU ÎL ACUZĂ PE ION DIACONESCU

Preşedintele Asociaţiei Foştilor Deţinuţi Politici din România, senatorul Ticu Dumitrescu, a dat publicităţii un punct de vedere în urma declaraţiilor preşedintelui PNŢCD, Ion Diaconescu, privind faptul că Ticu Dumitrescu nu mai este considerat membru al PNŢCD. Ticu Dumitrescu afirmă că nu a intrat în PNŢCD susţinut de Ion Diaconescu şi că prezenţa sa în cadrul acestui partid este perfect legitimată de destinul familiei sale, pentru care a plătit cu ani grei de temniţă şi anchete cumplite. Ca atare, consideră preşedintele Asociaţiei Foştilor Deţinuţi Politici, *"este aberant să mi se solicite astăzi o cerere formală de revenire în partidul meu de suflet şi conştiinţă, de fapt adevărata mea casă"*.

•••

GRECII AU CUMPĂRAT ROMTELECOM

Noul proprietar al ROMTELECOM este firma grecească OTE, care a câştigat licitaţia privind privatizarea a 35% din operatorul român de telecomunicaţii. Suma plătită de OTE este net superioară celei oferite de STET, compania italiană care a participat la licitaţie. Angajamentul financiar OTE prevede un efort de peste 1,1 miliarde lei, în timp ce STET a prezentat o ofertă care nu includea şi garanţii bancare, iar suma oferită era doar de 500 milioane dolari, faţă de 675 oferite de OTE.

•••

ROMÂNIA A ÎNCEPUT LIVRAREA DE ELECTRICITATE CĂTRE REPUBLICA MOLDOVA

La solicitarea Republicii Moldova, România a început livrarea de energie electrică, demers ce va *"acoperi"* circa 15% din necesarul energetic al Republicii Moldova.

•••

ROMÂNIA RETOGRADATĂ, DIN NOU, LA OBLIGAŢIILE EXTERNE

Agenţia de rating MOODY's a anunţat retrogradarea plafonului de rating pentru obligaţiunile financiare externe ale României, dela B1 la B3, respectiv cel pentru depozitele bancare în valută, dela B2 la C1. În analiza care însoţeşte anunţul privind retrogradarea României, Moody's afirmă că necesităţile de finanţare ale României, în 1999, vor fi de circa 4 miliarde de dolari. Deficitul contului curent este aşteptat să depăşească 2 miliarde de dolari, ceea ce înseamnă 5 la sută din produsul intern brut, în condiţiile unui serviciu al datoriei externe de 2,26 miliarde de dolari. Moody's atrage atenţia că reluarea finanţării din partea instituţiilor internaţionale va fi un factor determinant pentru posibilitatea României de a evita o gravă criză financiară. La 14 Septembrie, Moody's a mai retrogradat o dată România.

•••

DINU GAVRILESCU A FOST ÎNLOCUIT CU IOAN MUREŞAN ÎN FRUNTEA MINISTERULUI AGRICULTURII

Premierul Radu Vasile a decis schimbarea din funcţie a ministrului agriculturii, Dinu Gavrilescu (PNŢCD) şi înlocuirea acestuia cu Ioan Mureşan , până în acel moment ministrul reformei, tot membru al PNŢCD. Premierul a declarat că schimbarea lui Gavrilescu se datorează unor întârzieri în aplicarea programului ASAL. Premierul a spus că a trimis hotărârea de revocare din funcţie a lui Gavrilescu, aşteptându-se ca Mureşan sa depună jurământul, probabil după festivităţile de 1 Dcembrie. Postul lui Ioan Mureşan la Ministerul Reformei va fi girat de către secretarul de stat, Petrică Diaconu.

•••

ION DIACONESCU REFUZĂ IEŞIREA DELA GUVERNARE A PNŢCD

Preşedintele PNŢCD, Ion Diaconescu, a refuzat cererea grupului condus de Victor Ciorbea privind ieşirea dela guvernare a PNŢCD. Această cerere a fost făcută la un simpozion al PNŢCD, care a avut loc la Satu Mare, cu scopul discutării actualului rol al PNŢCD în România de astăzi, inclusiv guvernarea de după Noembrie 1996. Cererea lui Ciorbea fusese susţinută de Matei Boilă, dar declaraţia finală a simpozionului nu a conţinut cererea de întrunire de urgenţă a Congresului PNŢCD, de a discuta ieşirea dela guvernare a PNŢCD.

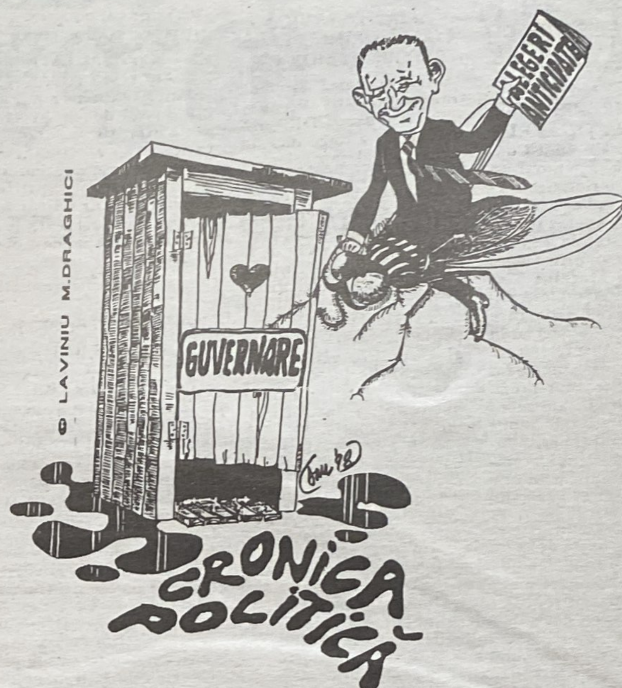
Prezent la Bobota, la o comemorare a lui Corneliu Coposu, Ion Diaconescu însoţit de Premierul Radu Vasile a spus că nu este momentul pentru ieşirea dela guvernare a PNŢCD şi că acest lucru se poate întâmpla numai când partenerii de coaliţie nu vor mai fi loiali. Liderul ţărănist nu a făcut nici un comentariu privind loialitatea faţă de guvernare a partenerilor de coaliţie.

•••

ROMÂNIA A PIERDUT ŞI ÎNCHEIEREA MEMORANDUMULUI CU FONDUL MONETAR INTERNAŢIONAL

România şi Fondul Monetar Internaţional nu au ajuns să finalizeze nici un plan de finanţare privind economia românească, din cauza lipsei unui program clar de reforme al guvernului român. Misiunea Fondului, care a avut negocieri la Bucureşti cu reprezentanţii Guvernului, a anunţat că va reveni în România în luna Ianuarie. Analiştii dela Bucureşti consideră amânarea negocierilor drept un eşec. De asemenea, analiştii consideră că dacă reprezentanţii FMI vor reveni la Bucureşti în Ianuarie, un Memorandum ar putea fi semnat abia în luna Aprilie, ceea ce înseamnă că finalizarea ar putea veni abia spre sfârşitul anului viitor.

•••

RADU VASILE AFIRMĂ CĂ RETROGRADAREA ESTE UN SEMNAL DE ALARMĂ

Premierul Radu Vasile apreciază că reducerea ratingului României de către Agenţia Moody's *"era într'un fel de aşteptat"* şi că ea reprezintă un semnal de alarmă pentru clasa politică şi pentru situaţia reală a ţării. *"Prin urmare România are un mare grad de risc"*. Aceasta presupune ori instabilitate politică, ori o criză politică sau că alternativa la actuala Putere este inacceptabilă, a precizat premierul român.

•••

80 LA SUTĂ DIN JUDECĂTORII CAPITALEI ACUZĂ PRESIUNILE POLITICE ASUPRA JUSTIŢIEI

56 de judecători s'au solidarizat public cu Asociaţia Magistraţilor şi au cerut respectarea independenţei actului de justiţie şi oprirea presiunilor politice asupra justiţiei, informează ziarul *ZIUA*. Totodată, aceştia cer Preşedintelui Emil Constantinescu şi Ministrului Justiţiei, Valeriu Stoica, să prezinte public probele pe care aceştia înţeleg să îşi sprijine acuzaţiile împotriva celor care lucrează în Justiţie.

•••

ADRIAN SEVERIN ŞI ADRIAN VILĂU AU FOST EXCLUŞI DIN PARTIDUL DEMOCRAT

Adrian Severin şi Adrian Vilău au fost excluşi din PD, în urma unei întruniri la vârf a partidului. Cei doi au fost acuzaţi că au dus o campanie de denigrare a liderului PD, Petre Roman. În replică, cei doi deputaţi l-au acuzat pe Petre Roman că duce o politică dictatorială. În semn de solidaritate cu cei doi deputaţi, a demisionat din partid senatorul Octavian Stireanu, directorul ziarului *AZI*, oficios al PD.

•••

PDSR SE CONSIDERĂ IGNORAT DE PUTERE ŞI ESTE NEMULŢUMIT DE EMITEREA ORDONANŢELOR DE URGENŢĂ ÎN EXCES

PDSR a dat publicităţii scrisoarea adresată de grupul parlamentar al Camerei Deputaţilor al acestui partid, Biroului Permanent. În opinia liderilor PDSR *"nici până în clipa de faţă această scrisoare nu a fost luată în considerare şi nu s'a primit nici un răspuns la cererile cuprins în ea"*. De asemenea, susţin liderii PDSR *"acest lucru demonstrează atât legitimitatea retragerii Opoziţiei din Parlament, cât şi reaua credinţă a partidelor din coaliţia guvernamentală, care face practic imposibilă existenţa dialogului între Putere şi Opoziţie"*. În scrisoarea grupului parlamentar PDSR din Camera Deputaţilor, se arată că *"într'o democraţie constituţională, Guvernul este dator să respecte prerogativele legislative ale Parlamentului ca unica autoritate legiuitoare"*. PDSR subliniază că prin ordonanţe de urgenţă s'au adus modificări şi completări substanţiale unor legi organice, deosebit de importante pentru ordinea socială şi buna organizare şi desfăşurare a activităţii statului.

•••

SALA GOALĂ, DAR DEPUTAŢII FIGUREAZĂ PREZENŢI

Biroul Permanent al Camerei Deputaţilor a fost informat despre situaţia absenţelor în cursul lunii Octombrie. Conform documentului prezentat de secretarul Camerei, pe primul loc în topul absenţelor se află grupul parlamentar PNŢCD-Civic Ecologist, cu opt absenţe nemotivate. El este urmat de grupul PDSR cu trei absenţe, USD şi PSM, cu câte două absenţe. Pentru fiecare absenţă nemotivată deputaţilor li se reţine a 21-a parte din indemnizaţia lunară.

•••

RADU F. ALEXANDRU CREDE CĂ OPOZIŢIA A ELABORAT, ÎN MOD DELIBERAT, O MOŢIUNE "INTERPRETABILĂ"

Senatorul PD, Radu F. Alexandru a acuzat opoziţia că a elaborat, în mod deliberat, o moţiune care să lase loc de interpretări, din punct de vedere constituţional tocmai pentru a declanşa o criză parlamentară. El spune că PDSR, prin juriştii săi, ştia că textul moţiunii nu poate fi acceptat întrucât se situa *"în afara Constituţiei"*. *"Opoziţia a conceput însă o moţiune împotriva preşedintelui tocmai pentru a determina destabilizarea internă"*, a afirmat senatorul PD. În opinia lui Radu F. Alexandru *"opoziţia a declanşat o adevărată ofensivă pentru destabilizarea ţării, dorind să demonstreze că singura soluţie care se impune ar fi alegerile anticipate"*.

•••

COL (R)VASILE IANUL ESTE ACUZAT DE DELAPIDARE

Fostul preşedinte al FC Dinamo Bucureşti, Vasile Ianul, acuzat că a prejudiciat clubul Dinamo aproximativ cu 2,3 milioane de dolari, va fi judecat pentru delapidare, cu consecinţe deosebit de grave, pentru care pedeapsa este închisoare dela 10 la 20 de ani şi interzicerea unor drepturi.

•••

PUNR PUNE CONDIŢII PENTRU A REVENI ÎN PARLAMENT

Pentru rezolvarea blocajului politic şi parlamentar existent, PUNR solicită coaliţiei majoritare elaborarea unui program de guvernare pe termen scurt, care să cuprindă cel puţin şase priorităţi naţionale în plan economic şi social. PUNR a insistat asupra necesităţii ca Preşedintele României să prezinte Parlamentului un raport asupra stării naţiunii.

•••

ŞTIRI DIN ŢARĂ

E. CONSTANTINESCU A ÎNAINTAT ÎN GRAD MILITARI IMPLICAŢI ÎN REPRIMAREA EVENIMENTELOR DIN DECEMBRIE '89 ŞI ÎN AFACEREA ŢIGARETA

Preşedintele Emil Constantinescu a semnat un decret pentru ridicarea a 17 ofiţeri la gradul de generali. Cea mai spectaculoasă avansare este cea a generalului Constantin Degeratu, şeful Marelui Stat Major al Armatei. În Decembrie '89, Degeratu era locotenent-colonel iar în ultimii doi ani a fost avansat de două ori. Numele lui Degeratu este pomenit în unele declaraţii ale revoluţionarilor privind implicarea sa în reprimarea demonstranţilor din Decembrie 1989. Implicat în afacerea *"Ţigareta 2"*, generalul Bucşe a fost avansat la gradul de general de divizie.

• • •

VADIM TUDOR TREBUE SĂ PLĂTEASCĂ 20 DE MILIOANE DE LEI UNIUNII SCRIITORILOR

Curtea Supremă de Justiţie l-a condamnat la plata unei daune de 20 de milioane de lei, circa 2.000 de dolari americani, pe Corneliu Vadim Tudor, către Uniunea Scriitorilor. Justiţia a considerat astfel că Vadim a batjocorit Uniunea Scriitorilor, printr'o serie de articole publicate în săptămânalul *"România Mare"* şi în cadrul unei intervenţii la Televiziunea Română. Vadim afirmase că pentru organizarea Congresului Scriitorilor Români din Diasporă a fost cheltuită suma de 300 de milioane de lei, pe chefuri şi beţii interminabile. Vadim a replicat că intervenţia sa a fost un pamflet, dar judecătorii au considerat că intervenţia pe postul naţional de televiziune nu poate fi considerată un pamflet, deoarece la emisiunile de ştiri nu se transmit pamflete.

• • •

LIBERALII AU LANSAT DOUĂ PROGRAME ECONOMICE SUB FORMA DE DECALOG

Partidul Naţional Liberal a lansat în cadrul Consiliului Naţional al partidului două programe economice, sub formă de decalog, care cuprind măsuri rapide de reformă. Prim-vicepreşedintele PNL, Valeriu Stoica, a precizat că aceste măsuri trebue luate până la sfârşitul acestui an. El a subliniat că programele nu reprezintă un instrument de şantajare a partenerilor de coaliţie, dar a arătat că, dacă nu sunt adoptate, se va pune problema existenţei Coaliţiei guvernamentale.

PD SPUNE CĂ UNIREA LIBERALILOR ÎNSEAMNĂ ÎNCEPUTUL SFÂRŞITULUI CDR

Cristian Dumitrescu, vicepreşedintele al PD, a declarat la Suceava că coagularea liberalilor reprezintă începutul unui proces de disoluţie al CDR, întrucât liberalii vor să fie *"actorii"* principali în Convenţie, care se va desfiinţa dacă PNŢCD nu va dori să ocupe un post secundar.

ALIANŢA CIVICĂ ACUZĂ NEÎNCEPEREA REFORMEI MORALE

Alianţa Civică îşi menţine decizia de autosuspendare din CDR, din dorinţa de a trage încă un semnal de alarmă colegilor din Convenţie şi de a se solidariza cu societatea românească, se precizează într'o declaraţie dată publicităţii de Alianţa Civică, la opt ani dela înfiinţare. Conducerea Alianţei afirmă că membrii clasei politice s'au încleştat într'o campanie electorală perpetuă, ai cărei protagonişti se blochează reciproc, în calitate de adversari şi totodată de complici, iar reforma morală, promisă alegătorilor de către actualii guvernanţi, nu a fost începută, se susţine în declaraţie.

Totodată, liderii Alianţei atrag atenţia că Legea accesului la dosare a fost mutilată şi că astfel la alegerile viitoare ne vom găsi în imposibilitatea de a alege un Parlament fără colaboraţionişti şi protagonişti ai dictaturii.

• • •

PNL ANUNŢĂ CĂ A PRELUAT CÂRMA COALIŢIEI

Prim-vicepreşedintele PNL, Valeriu Stoica, a declarat la Târgu Mureş, în cadrul unei întâlniri cu membrii organizaţiei PNL Mureş, că raportul de forţe în CDR s'a schimbat, iar în prezent PNL este o adevărată forţă în cadrul CDR. *"Azi nu mai suntem remorca CDR ca în 1996. Avem acum o altă forţă. Azi PNL are cârma în CDR, în timp ce PNŢCD pluteşte în derivă"*, a afirmat Stoica. El a mai spus că în situaţia actuală, în care PNL afirmă că deţine o altă pondere în CDR, PNŢCD trebue să accepte un nou protocol cu PNL, la semnarea căruia se va porni de pe alte poziţii. Printre aceste condiţii, Stoica a spus că formaţiunile civice nu mai trebue să decidă în condiţiile politice. În încheierea declaraţiei sale, Stoica a estimat că la viitoarele alegeri, PNL va obţine mai mult decât PNŢCD.

• • •

VALERIAN STAN S'A RETRAS DIN POSTUL DE PREŞEDINTE EXECUTIV AL AC

Valerian Stan s'a retras din postul de vicepreşedinte executiv al Alianţei Civice. El îşi va păstra însă funcţia de vicepreşedinte al A.C., precum şi locul în structurile deliberative de conducere. Motivele lui Valerian Stan sunt de ordin profesional.

• • •

VICTOR CIORBEA ÎI CERE LUI RADU VASILE SĂ PUNĂ PICIORUL ÎN PRAG

Victor Ciorbea a avertizat că PNŢCD riscă să rămână doar cu câtiva secretari de stat, dacă va continua politica de cedări în faţa PD, care doreşte să-şi menţină toţi miniştrii în Guvernul Radu Vasile. Ciorbea crede că în acest moment Radu Vasile trebue *"să pună piciorul în prag"*, deoarece programul de reformă are nevoie de o atitudine mai fermă, care să facă faţă presiunilor continue exercitate de Partidul Democrat.

• • •

CONSTANTINESCU A PRMIT DE ZIUA SA DE NAŞTERE DIN PARTEA PREMIERULUI O SABIE DE TOLEDO

Premierul Radu Vasile i-a dăruit Preşedintelui Emil Constantinescu, cu ocazia zilei de naştere a acestuia, o sabie din oţel de Toledo. Sabia, de tipul celor folosite de Armata Română în urmă cu un secol, are imprimată pe lamă stema Regatului României. De ziua sa, Constantinescu a mai primit 59 de broaşte ţestoase într'un acvariu, dar oferit de doi consilieri prezidenţiali şi alţi colaboratori ai Preşedintelui. Darul simbolizează vârsta lui Emil Constantinescu, cât şi mersul reformei. De ziua sa de naştere, Preşedintele Constantinescu a hotărît ca la Palatul Cotroceni să fie *"Ziua porţilor deschise"*, astfel că cine a dorit a putut intra nestingherit în reşedinţa oficială a şefului statului.

• • •

ORTODOCŞII DIN AIUD NEMULŢUMIŢI CĂ PREŞEDINTELE A ASCULTAT COLINDE ÎN BISERICA ROMANO CATOLICĂ

Ortodocşii din Aiud s'au arătat nemulţumiţi faţă de prezenţa Preşedintelui Emil Constantinescu la un concert de colinde al Corului *"Madrigal"* în Biserica romano catolică din localitate. Preotul Gilea al Bisericii Ortodoxe a criticat în numele credincioşilor săi participarea preşedintelui la evenimentul amintit, spunând că aceasta a reprezentat o umilinţă pentru Biserica Ortodoxă. Răspunzând acestor acuzaţii, Constantinescu a spus că este mândru de faptul că într'o biserică romano-catolică pot fi auzite colinde româneşti.

• • •

VASILE LUPU ÎI ÎNDEAMNĂ PE "VREDNICII COLEGI DIN PNL" SĂ-ŞI VADĂ MAI BINE DE MINISTERELE LOR

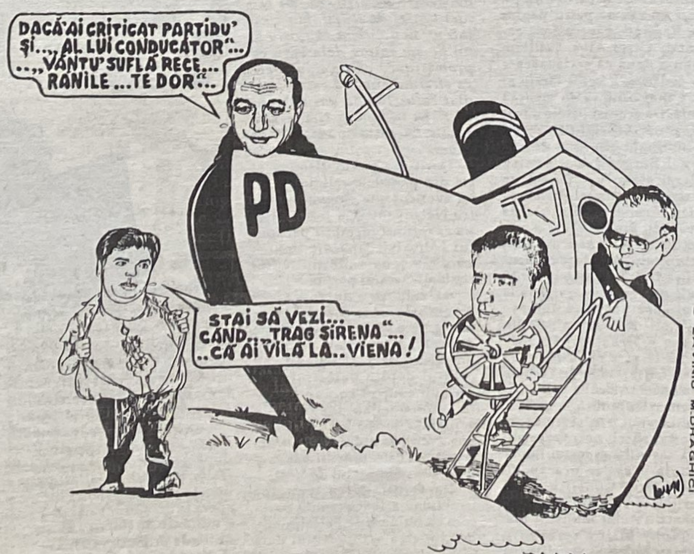
Vicepreşedintele PNŢCD, Vasile Lupu, a declarat că liberalii ar trebui să-şi canalizeze energiile politice în actul de guvernare, mai degrabă decât în a deveni *"vioara întâi în CDR"*. El a adăugat că până în prezent nu s'a văzut nimic la PNL care să îndreptăţească o asemenea poziţie. Lupu a mai spus că PNL are două ministere cheie: finanţe şi justiţie, unde putea face mai mult pentru reformă.

• • •

TICU DUMITRESCU AFIRMĂ CĂ AR TREBUI SĂ-ŞI CEARĂ SCUZE PENTRU INVENTAREA LUI CONSTANTINESCU

Senatorul Constantin Ticu Dumitrescu, preşedintele Asociaţiei Foştilor Deţinuţi Politici, a afirmat că atât el cât şi Ana Blandiana ar trebui să-şi ceară scuze pentru inventarea lui Emil Constantinescu. Declaraţia lui Dumitrescu a fost făcută la întrunirea de aniversare a opt ani a Alianţei Civice.

• • •

Vom hrăni pe Ruşi ca să nu moară de foame şi ei ne vor da gaze naturale ca să nu murim de frig. Totalul schimbului e de $250 milioane.

• • •

Au scăzut depunerile la CEC, un semn că venitul cetăţeanului nu-i suficient şi îşi consumă rezervele pecuniare.

• • •

Avem flotă, dar stă pe loc. Mai exact, 39 de nave sunt arestate în diverse porturi, pentru neplata datoriilor.

• • •

14 călugări şi 6 călugăriţe au fost arestate pentruc'au protestat în faţa Patriarhiei contra I.P.F. Teoctist. Fiecare a trebuit să plătească o amendă de 80.000 lei.

• • •

Eşti diplomat român şi eşti invitat la recepţia unei ambasade din Bucureşti. Nu-ţi pune fracul până nu capeţi dela MAE bilet de voie, că poţi să pleci la recepţie. Este o măsură de pe timpul lui Ceauşescu, ce a fost dezgropată de actualul Ministru de Externe.

• • •

Au fost prinşi, judecaţi şi condamnaţi la trei ani de puşcărie, trei sergenţi majori de poliţie pentruc'au falsificat şi vândut bilete de bun voiaj pe CFR.

• • •

Consiliul Municipiului Reşiţa a hotărît suspendarea călătoriilor gratuite oferite pensionarilor şi pentru *"salvarea"* bugetului, s'a hotărît ca pisicile şi câinii să aibă bilet chiar dacă stau în braţele stăpânilor.

• • •

Într'un an cheltuim numai $2 pentru jucării.

• • •

Aproape 2.000 de copii sunt părăsiţi anual. Ei sunt *"pierduţi"* prin gări, pe stradă sau chiar în faţa unor instituţii. Ei nu au nici un act ca să poată fi identificaţi.

• • •

Victor Ciorbea, vicepreşedintele PNŢCD, a declarat că va rămâne în viaţa politică. Unii *"sfătuitori"* îl îndeamnă să revină la viaţa sindicală.

• • •

În primele nouă luni am realizat o producţie industrială cu 17,3% mai mică decât în 1997.

• • •

Elevii de liceu vor studia o oră de religie pe săptămână.

• • •

Primarul Lis şi firma Luxten au decis ca Parcul Cişmigiu să fie iluminat toată noaptea.

• • •

Zece ofiţeri superiori din Ministerul de Interne au fost destituiţi şi trimişi în faţa tribunalului, fiind acuzaţi de încălcarea atribuţiilor de serviciu şi neîndeplinirea obligaţiilor profesionale, lucru ce a permis fraudarea instituţiei cu multe miliarde de lei.

• • •

Pentru a presta o muncă oficială, străinii trebue să plătească o taxă de $200 pentru primele 6 luni, apoi $100 pentru fiecare alte 6 luni.

• • •

CFR a organizat un nou serviciu: pentru 19.800 lei extra, poţi cumpăra prin telefon şi primi acasă biletul de călătorie dorit.

• • •

Profesorul Dan Zamfirescu, membru în biroul Permanet al Partidului Naţional Român, a recunoscut c'a fost colaborator al Securităţii.

• • •

În luna Septembrie, TVR1 a pierdut 2% din piaţa bucureşteană.

• • •

"Loteria vizelor" acordă 3.693 de locuri tinerilor educaţi.

• • •

Dinu Gavrilescu a fost înlocuit de Ioan Mureşanu în fruntea Ministerului Agriculturii.

• • •

Se rectifică rectificarea bugetului, deoarece venitul bugetului pe ultimele 3 luni a trebuit să fie el rectificat. Se prevedea un venit mai mare decât cel realizat.

• • •

Benzina de sărbători: 7.500 litrul.

• • •

Rata inflaţiei pe Noembrie - 3,9%.

• • •

Averea împuşcaţilor se ridică la 4,5 miliarde lei. Tablouri (147), obiecte de fildeş, blănuri, covoare etc.

• • •

Imunitatea miniştrilor va putea fi ridicată de Parlament cu 50% plus 1 (unu) din voturi.

• • •

TIMIŞOARA - Au fost arestaţi cinci Arabi ce încercau să plaseze 635 de bancnote de $100 false.

• • •

Guvernatorul Băncii Naţionale, Mugur Isărescu, a spus-o clar: *Decât să avem întreprinderi nerentabile, mai bine să le închidem.*

• • •

Vreţi să petreceţi Revelionul în România? Oficiile de turism vă oferă oportunitatea pentru 3 milioane lei de persoană, la un hotel de două stele din Sinaia, Braşov etc.

• • •

TAROM a deschis o nouă linie aeriană: Bucureşti - Copenhaga.

• • •

din cele 3 colţuri ale lumii

RUBRICĂ de DAN PĂSTOREL

SUA - IRAK, JOCUL "DE-A INSPECTORII"

În mijlocul lunii Noembrie, o nouă stare de tensiune dintre Statele Unite şi Irak a ajuns la apogeu, ameninţând să se pregătescă, ca şi în Februarie, o intervenţie aeriană masivă americană secundată de Marea Britanie.

A Show of Force for Hussein

The current buildup of American forces in the gulf is not as large as during the last crisis, but the Pentagon says that the number of cruise missiles accompanying the troops, aircraft and ships has nearly doubled to between 250 and 350.

	February 1998	By this weekend
TROOPS	44,000	27,500
AIRCRAFT	440	300
SHIPS	34	14

Criza s'a declanşat încă din 5 August, când Irakul a decis ca să întrerupă colaborarea cu inspectorii Naţiunilor Unite, care cercetează sistemele interzise de rachete pentru arme chimice şi biologice. Au fost oprite şi inspecţiile de rutină la locuri vizitate anterior. A fost permisă în continuare numai monitorizarea cu videocamere.

Irakul a pledat ca şi înainte pentru ca sancţiunile impuse din 1991 să fie ridicate, considerând că a răspuns la toate cererile Naţiunilor Unite. Guvernul irakian a înfierat aceste sancţiuni, care au dus la lipsa de hrană şi medicamente ca şi deteriorarea sistemelor de aprovizionare cu apă şi electricitate. În ultimii opt ani au murit 1,5 milioane de Irakieni cu o rată de 4.500 de copii lunar. Irakul a cerut şi modificarea compoziţiei UNSCOM (comisia specială UN de investigare) în care sunt mai mulţi Americani, apreciaţi ca ostili sau spioni. Bagdadul a cerut şi schimbarea preşedintelui Richard Butler, pe care îl consideră că lucrează în favoarea Statelor Unite, pentru a prelungi sancţiunile cu scopul de a submina pe Preşedintele Saddam Hussein. Guvernul irakian a declarat că va colabora cu inspecţiile, după ce sancţiunile distrugătoare asupra populaţiei irakiene vor fi ridicate.

Pe data de 30 Octombrie Consiliul de Securitate s'a întrunit şi a decis că Irakul trebue să se supună rezoluţiilor Consiliului fără a garanta ridicarea sancţiunilor economice. Pe data de 31 Octombrie, guvernul irakian a anunţat întreruperea completă a UNSCOM *"până când Naţiunile Unite vor aborda această problemă într'un mod onest care să aducă la dreptul Irakului de a i se ridica sancţiunile nedrepte"*. Bagdadul a anunţat că Agenţia de Energie Atomică va putea continua să cerceteze şi să monitorizeze locurile suspecte. Inspectorii au fost nevoiţi să părăsească Irakul.

Consiliul de Securitate a făcut cunoscut în mod repetat, că nu va ridica sancţiunile decât când va stabili că Bagdadul a colaborat în mod deplin cu inspectorii.

În Mai Irakul a căpătat permisiunea Consiliului de Securitate de a vinde pe o perioadă de şase luni o cantitate de petrol în valoare de 5,25 miliarde de dolari, pentru a putea cumpăra hrană, medicamente şi alte bunuri de ajutor umanitar. Proiectul nu s'a putut realiza decât pe jumătate, din cauză că Statele Unite şi M. Britanie s'au opus aprobării ca Irakul să importe şi echipamentul necesar pentru modernizarea industriei sale de extracţie. De altfel din eventualul câştig, ONU opreşte o treime pentru compensaţiile victimelor invaziei irakiene. Irakul plăteşte de asemenea programul de inspecţii UNSCOM.

Preşedintele Clinton

Pe data de 5 Noembrie Consiliul de Securitate a condamnat decizia Irakului cerând imediata cooperare cu inspectorii, dar nu a specificat utilizarea forţei militare în caz de neconformare, la cererea reprezentanţilor Franţei, Chinei şi Rusiei. Ambasadorul Rusiei Serghei Lavrov a subliniat că utilizarea forţei împotriva Irakului va avea un *"grad mare de consecinţe impredictibile şi periculoase"* pentru pacea din Orientul Mijlociu, ca şi pentru eforturile viitoare de a monitoriza programul de înarmare al Irakului. Ambasadorul Chinei a subliniat că numai dialogul şi consultaţiile pot rezolva problema. Statele Unite şi M. Britanie au insistat că au autorizarea necesară de a utiliza forţa.

În zilele care au urmat, Statele Unite au început pregătirile pentru utilizarea forţei ca şi în Februarie. Acelaşi scenariu cu avioane care se pregătesc de zbor, soldaţi care îşi iau rămas bun şi Israelieni ce îşi scot măştile de gaze. Secretarul Apărării William Cohen a făcut ca şi atunci un tur al ţărilor din Golf, pentru a obţine aprobarea acestora pentru poziţia SUA. Au fost trimise în Golful Persic avioane F-117, B-1 şi B-52 urmând ca portavionului Eisenhauer să i se alăture şi portavionul Enterprise. Pentagonul a făcut un plan de lovituri aeriene de patru zile asupra bazelor militare şi centrelor de comandă, ca şi a obiectivelor asociate cu programul de arme biologice şi chimice.

Pe data de 13 Noembrie, Preşedintele Clinton a spus că Irakul va putea să evite un baraj punitiv de atacuri aeriene şi de rachete, numai dacă va accepta imediat şi necondiţionat reluarea inspecţiilor la fabricile suspecte de a produce arme chimice biologice şi nucleare. Saddam a răspuns că va accepta inspecţiile numai dacă drasticile sancţiuni economice vor fi ridicate. El a spus că deciziile din 5 August şi 31 Octombrie nu au avut ca scop crearea unei crize sau necooperarea cu Consiliul de Securitate, ci pentru satisfacerea cererilor juste ale Irakului.

În 1993, Statele Unite au atacat cu rachete de croazieră Cartierul General al Serviciilor Secrete irakiene, după acuzaţii de complotare pentru asasinarea fostului Preşedinte George Bush aflat într'o vizită în Arabia Saudită. În 1996 Statele Unite au atacat din nou cu rachete de croazieră puncte din Sudul Irakului pentru a pedepsi intervenţia militară asupra Kurzilor din Nordul ţarii.

În noaptea de 13 Noembrie Secretarul General ONU Kofi Annan a făcut o ultimă încercare de a determina Irakul să accepte inspecţiile. După o şedinţă de cinci ore a Consiliului de Securitate el a trimis o scrisoare lui Saddam Hussein. Între timp atât Franţa, Rusia, China şi Ţările arabe au cerut acelaşi lucru.

Atacul era prevăzut să înceapă Sâmbătă 14 Noembrie la ora 9 (Ora Washingtonului). Secretarul Apărării W. Cohen a sfătuit pe Preşedintele Clinton să atace, aceeaşi părere şi-a exprimat-o telefonic Madeleine Albright aflată în drum spre Malaezia pentru o întâlnire economică la vârf. Câteva minute după ora 8, consilierul prezindenţial, Samuel Berger a primit un telefon dela CNN din Bagdad că Irakul a trimis o scrisoare Naţiunilor Unite anunţând că acceptă inspecţiile. Într'adevăr, la ora 7.30, Secretarul General Annan a primit un fax de patru pagini dela Bagdad, care a fost retransmis Casei Albe. William Cohen a spus că scrisoarea e prea confuză, a venit târziu şi deci e mai bine să se meargă înainte. De aceeasi părere a fost şi Doamna Albright în drum spre mitingul din Asia de Est. Samuel Berger a fost pentru oprirea atacului. După ce Pentagonul a estimat pierderea în vieţi omeneşti a Irakului la câteva mii, Preşedintele a pus mâna pe telefon şi a ordonat Pentagonului avortarea atacului. Era ora 8.15 şi numai 15 minute mai rămăseseră până la atacul care urma să omoare câteva mii de oameni. Şapte avioane B-52 se apropiau de Irak, iar 14 vase de război erau gata să lanseze 300 de rachete de croazieră. Atacul a fost amânat pentru Duminică.

Au început o zi şi o noapte de convorbiri neîntrerupte între Casa Albă şi restul lumii. Sâmbăta seara la ora 19.20, Irakul oferea Consiliului de Securitate o cooperare necondiţionată. Primul ministru britanic Tony Blair a cerut prin telefon ca Irakul să specifice că renunţă la refuzurile specificate la 5 August şi 31 Octombrie. La ora 21.06 a sosit răspunsul pozitiv al Irakului.

Sadam Hussein

Părerea generală era acum că Statele Unite nu pot să lovească Irakul după ce acesta a acceptat tot ce a cerut Washingtonul. Duminică dimineaţa la ora 3, Berger a mai vorbit la telefon cu Kofi Annan pentru a se asigura dacă ONU e de acord cu răspunsul Irakului. După răspunsul pozitiv al Secretarului General, Berger a telefonat Pentagonului transmiţând ordinul preşedintelui de anulare a atacului.

SUA şi Marea Britanie şi-au menţinut forţele în Golf gata să intervină în caz că vor considera că Irakul nu cooperează.

Nu a trecut decât o săptămână şi din nou au survenit dispute între şeful inspectorilor Richard Butler şi reprezentanţii irakieni. Acum se cerea Irakului să prezinte documente din perioada războiului cu Iranul (1980-1988) pentru a se vedea dacă acesta a utilizat gazul letal XV. Iarakienii au replicat că au înaintat peste două milioane de pagini UNSCOM-ului şi Agenţiei Internaţionale de Energie Atomică şi nu mai au ce documente să arate. Agenţia a conchis că nu sunt arme nucleare sau arme gata de asamblare în Irak. Primul ministru adjunct al Irakului, Tariq Aziz a acuzat pe Butler că încearcă să ridice un pretext superficial ca să justifice agresiunea americană.

Consiliul de Securitate s'a întâlnit pe data de 24 Noembrie ca să asculte raportul şefului inspectorilor Richard Butler care nu e mulţumit de cooperarea Irakului. Câţiva membri ai Consiliului au întrebat de ce UNSCOM mai vrea să vadă documente. Rusia a blocat o declaraţie a M. Britanii care voia să arate că nu cooperează suficient.

Richard Butler

TRUPELE ISRAELIENE SE RETRAG CU HOPURI

După o amânare de două săptămâni şi trei zile de deliberări, Primul ministru israelian Netanyahu a reuşit să obţină ratificarea acordului dela Wye de către guvernul său. Pe data de 11 Noembrie, 17 miniştri au votat pentru, 5 s'au abţinut şi 4 au votat contra.

În Knesset (Parlamentul israelian cu 120 locuri(aprobarea a fost mult mai ridicată, cu 75 de voturi pentru, 19 contra, 9 abţineri. Şaisprezece deputaţi nu au votat. O aprobare cu mult mai mare chiar decât cea obţinută în 1993 de partidul Laburist pentru acordul dela Oslo. Numai jumătate din coaliţia guvernamentală a votat pentru, iar doi din membrii guvernului de coaliţie al lui Netanyahu au votat contra. Desigur toţi membrii partidului Laburist de opoziţie care a început tratativele de pace cu Palestinienii, au votat pentru.

Când a prezentat acordul parlamentului, Netanyahu a declarat cu o notă aspră: *"Spre deosebire de alţii, nu-mi fac nici un fel de iluzii. Nu cred într'un nou Orient Mijlociu şi nu ne-am întors dela Wye cu promisiunea că un nou soare va străluci punând capăt imediat celor 100 de ani de conflict"*. La încheiere, Netanyahu a spus: *"Aceasta nu este o zi de triumf"*.

Durii din partidul său ca şi cei din partidele religioase nu au avut cuvinte elogioase pentru Netanyahu. Cu totul altfel s'au exprimat membrii partidului Laburist. *"Înainte pentru pace!"*, a spus unul din reprezentanţii acestui partid.

Astfel, pe data de 20 Noembrie, a început prima retragere a trupelor israeliene din cele trei scontate când 7% din Malul de Vest a trecut sub control deplin palestinian şi 2% sub control comun palestiniano-israelian, însumând o suprafaţă de 563 km^2. După ce vor avea loc a doua şi a treia retragere, Palestinienii vor controla 40% din Malul de Vest.

Dacă retragerea trupelor israeliene a fost primită oarecum cu reţinere de Palestinieni, deschiderea aeroportului dela Gaza a fost un prilej de mare entuziasm, fiind considerat ca un pas înainte de suveranitate şi o deschidere spre lumea din afară care va permite o înflorire a comerţului.

Aeroportul a fost proiectat de ingineri marocani, iar fondurile necesare (60 milioane dolari) au fost donate de Egipt, Maroc, Spania şi Uniunea Europeană. Aerodromul are o pistă suficient de lungă pentru avioane B-747.

Israelienii îl descriu ca un aeroport sub jurisdicţia israeliană, fiindcă ei au control asupra securităţii, orarului şi rutelor de zbor. Palestinienii cercetează documentele pasagerilor, dar le înmânează apoi după un geam Israelienilor, care au dreptul de a percheziţiona pe pasageri, bagajele şi navele aeriene.

Echipamentul de înaltă tehnică electronică donate de Germania şi Spania a fost multă vreme blocat de Israelieni încât deocamdată nu vor putea fi asigurate decât zboruri de zi.

Preşedintele Clinton şi Arafat la Conferinţa dela Washington

La 30 Noembrie a avut loc la Washington o conferinţă internaţională a donatorilor pentru ajutorarea Palestinienilor. Preşedintele Clinton a făgăduit un surplus de 400 milioane dolari la cele 100 care se alocă în fiecare an de SUA, din 1993 după semnarea acordului dela Oslo. El a apelat şi alte state bogate pentru donaţii încât se speră la un ajutor final de peste 3 miliarde de dolari faţă de 2,3 miliarde promise în 1993.

Washingtonul vrea să ridice economia palestiniană pentru a ajuta pe Arafat să scadă influenţa organizaţiei Hamas, care a căutat să obţină suport public prin clinicile medicale, şcoli şi cluburile sportive pe care le sponsorează.

Retragerea israeliană a fost din nou un semn de întrebare, după ce Netanyahu a declarat că nu vor mai fi retrageri ale forţelor israeliene dacă autoritatea palestiniană nu opreşte *"actele de aţâţare şi violenţă"*, nu abandonează planurile de a declara un stat independent în Mai 1999 şi nu acceptă criteriile israeliene de eliberare a prizonierilor palestinieni. Palestinienii au respins noile condiţii ale lui Netanyahu. La rândul ei, şi administraţia Clinton a respins pretenţiile israeliene, insistând ca acordul dela Wye să fie transpus rapid în aplicare.

Atmosfera tensionată a fost cauzată de demonstraţii în urma asasinării unui Palestinian de către un extremist evreu mascat, şi de protestele Palestinienilor pentru eliberarea prizonierilor, soldate cu bătaia unui soldat israelian. Palestinienii sunt nemulţumiţi de faptul că din cei 350 prizonieri eliberaţi marea majoritate sunt deţinuţi de drept comun şi nu prizonieri politici.

Se aşteaptă sosirea la Gaza a Preşedintelui Clinton pe 14 Decembrie, conform promisiunii dela Wye, de a asista la şedinţa Consiliului Naţional Palestinian, care urmează să abroge din Cartă punctele care cer distrugerea Israelului.

DEZINTEGRAREA ŢĂRII
DOUĂ GUVERNE, DOUĂ ATITUDINI

—Claudiu MATASĂ—

Examinând eşichierul geopolitic de azi, nu se poate să nu fi frapat de modul total diferit în care două ţări vecine, Iugoslavia şi România, au tratat integritatea lor teritorială. Departe de a încerca să îndreptăţesc crimele comise într'una din aceste ţări, sau să laud supunerea la cerinţele organizaţiilor internaţionale în cealaltă, scopul acestui articol este altul. El izvorăşte din dorinţa de a înţelege şi compara condiţiile în care un guvern a ţinut cu dinţii la integritatea teritoriului ţării sale, bravând distrugerea ţării sale de către o alianţă cu mult superioară numeric şi tehnic, iar celălalt a renunţat la integritate, în scris, în speranţa unei îmbunătăţiri economice (oricum, de *"asigurare împotriva unei agresiuni"* nu putea fi vorba). Într'un articol anterior, publicat prima dată în *Cuvântul Românesc*, Iunie 1997 şi reluat apoi în *Meridianul (O voce stridentă?)*, mi-am arătat surprinderea că într'un înalt for în care se dezbătea candidatura României la NATO în capitala Statelor Unite (şi la care au participat personalităţi oficiale româneşti) nu s'a găsit vreo altă voce care să arate, dacă nu injusteţea cerinţelor, atunci măcar durerea pricinuită Românilor de pretutindeni de această consfinţire a înstrăinării unui întins teritoriu... De atunci a trecut peste un an şi jumătate, iar rezultatele materiale obţinute în urma donaţiei menţionate sunt evidente, ca şi *"îmbunătăţirile"* situaţiei Românilor din teritoriile cedate... Dar să ne întoarcem la încercarea de a înţelege pentru ce un guvern a mers până la a risca distrugerea ţării sale, iar celălalt până la a-şi asuma condamnarea de către generaţiile următoare.

Pentru Sârbi, regiunile Kosovo (Câmpia Mierlei în limba sârbă) şi Metohija (Moşia mânăstirii în limba greacă), cunoscute împreună sub numele de Kosmet, au o însemnătate îndeosebi istorică. Popor slav, venit din Nordul Europei, Sârbii se aşează în Balcani la sfârşitul sec. VI. Încă din sec. IX, bizantinii îi menţionează ca fiind deja organizaţi, pentru ca în următoarele secole, Sârbii din regiune să cunoască o dezvoltare deosebită. Astfel, oraşul Pec, pe atunci unul din marile oraşe europene, a fost sediul patriarhatului sârb între 1346 şi 1459.

Această situaţie a fost schimbată dramatic de Turci care, ocolind Bizanţul pe care nu l-au cucerit decât în 1453, au atacat Balcanii. După bătălia sângeroasă dela Câmpia Mierlei (1389), ţaratul sârb a fost desfiinţat, stăpânirea turcă extinzându-se în mai toată Peninsula Balcanică. În timp, spre deosebire de Sârbi care au rămas ortodocşi, Albanezii au fost treptat convertiţi la Islam. În ciuda unor victorii însemnate precum cele ale lui Ghiorghi Castriota - Skanderbeg, care a reuşit să reziste Turcilor 24 de ani, s'a ajuns ca astăzi circa 75% din Albanezi să fie musulmani. Aceasta s'a datorat îndeosebi faptului că pe de o parte Albanezii au fost din totdeauna buni luptători, iar pe de altă parte pentrucă la Turci nu era importantă naţionalitatea, ci religia. În timp, Albanezii au ajuns să dea Turcilor un număr însemnat de căpetenii militare şi chiar mai mulţi viziri. Identificarea intereselor Albanezilor cu Islamul a dus la împrăştierea acestora prin tot Imperiul Otoman (cunoscuţi şi la noi ca arnăuţi), precum şi la întârzierea în dezvoltarea caracterului naţional şi identităţii culturale (albaneza nu a devenit o limbă scrisă decât la începutul secolului XIX). Abia în 1912 Albanezii s'au revoltat împotriva Imperiului Otoman, devenind din nou autohtoni.

Aflaţi între regiuni populate de o majoritate sârbă şi albaneză, cei din Kosmet au fost supuşi în cursul celor cinci secole de stăpânire otomană la o continuă migrare. În acest proces, Sârbii au plecat, iar Albanezii leau luat treptat locul. O deplasare în acelaşi sens a avut loc şi în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, când circa 100.000 de Sârbi şi Muntenegreni au fost deportaţi din regiune.

Datorită unui proces de *"ethnic cleansing"* generat de populaţie (asemănator celui care se întâmplă astăzi în România în zona secuimei), în 1961 s'a ajuns ca 67% din locuitori să fie Albanezi, în 1991 să fie 82,2%, ca astăzi să ajungă la 90%. Cum se întâmplă adesea în astfel de cazuri, în urma presiunilor externe şi interne, guvernul Serbiei, prin constituţia din 1974, a trebuit să acorde regiunii, autonomia. În urma unor manifestări de *"stat în stat"*, această autonomie a fost însă retrasă în 1989. Ca urmare a slăbirii Serbiei de războiul fratricid care a dus la desprinderea altor regiuni, forţele albaneze din regiune au declarat Kosmet independent, alegând un parlament în exil şi o conducere de stat.

Urmarea este astăzi bine cunoscută: pe de o parte Sârbii caută să-şi păstreze controlul (fie el şi în condiţiile unei autonomii) asupra unei regiuni care este istoric sârbă dar care este populată în foarte mare măsură de o altă etnie care le este ostilă. Pe de altă parte, guvernul Kosmetului, condus de Ibrahim Rugova, nu pare să accepte mai puţin decât o totală independenţă.

În perspectivă, este tot atât de îndoielnic că responsabilii atrocităţilor comise în Bosnia şi acum în Kosmet să fi fost doar un Karadjici sau Miloşevici (interesant de menţionat, în problema Kosmet guvernul Miloşevici este sprijinit de opoziţie), precum este şi faptul că insurgenţii albanezi să fi fost paşnici şi străini de exodul în masă care a determinat ameninţarea NATO. Ceea ce apare ca deosebit de instructiv este cum, pentru o regiune relativ săracă şi locuită de o populaţie ostilă, un stat slăbit mult economic şi militar precum Serbia (devenită din nou Iugoslavia în 1997) a preferat să înfrunte probleme economice serioase, tergiversând de-a lungul anilor tratativele, ca să ajungă de curând până la marginea prăpastiei înainte de a re-acorda autonomia unei regiuni. Ameninţările cărora le-a făcut faţă Miloşevici nu s'au redus doar la aspecte militare, ci s'au extins şi la cele personale Astfel, BBC News din Martie 9, 1998, menţionează *"surse înalte"* care preconizau lichidarea acestuia folosind *"Soluţia Română"*, cu referire la executarea Ceauşeştilor din Decembrie 1989.

Lăsând deoparte problema *"Republicii Moldova"*, care îşi va găsi, sperăm, cursul normal, să vedem, în afara justificării de *"fait accompli"*, dacă donarea Basarabiei de Sud, Bucovinei de Nord, Ţinutului Herţa şi Insulei Şerpilor va putea fi înţeleasă şi acceptată de generaţiile de Români de mâine. Ţinând seama de barajul de informaţii la care Românii au fost supuşi în ultimii ani, voi căuta să relev doar esenţialul.

Datorită aşezării lor, Românii au fost victimele năvălirilor barbare, neputând forma state organizate decât relativ târziu. Oricât de târzii ar fi fost acestea, pretendenta la teritoriile menţionate mai sus, Rusia şi *"urmaşa"* acesteia, Ucraina, au fost mult mai târzii. Primul contact al trupelor ruseşti cu graniţa Moldovei, a avut loc în 1711, între Dimitrie Cantemir şi Petru cel Mare stabilindu-se nu numai o alianţă, ci o prietenie. Deşi mulţi moldoveni trăiau şi la Estul Nistrului, graniţa era pe acest fluviu: spre deosebire de Prut, pe al cărui mal nu s'au aflat cetăţi de apărare, pe cel al Nistrului au fost mai multe. În vremurile moderne, nu numai Rusia ci şi Austro-Ungaria a căutat să profite de slăbiciunea unor principate care au fost secătuite de luptele cu Turcii şi apoi de birurile acestora: ca preţ pentru negocierea păcii dela Kuciuk Kainardji dintre Ruşi şi Turci (1774), aceasta a pretins un *"cordon sanitar"* care să ţină cele două puteri departe, Nordul Bucovinei.

Mai târziu, Caterina cea Mare, prin tratatul dela Iaşi (1792), recunoaşte graniţa Moldovei la Nistru. Înfrântă în 1812, Înalta Poartă cedează Rusiei, fără o justificare legală, Basarabia (aceasta avea statutul de *"protectorat"* şi nu de posesiune). Bucuros, ministrul educaţiei din Rusia a declarat atunci că anexarea Basarabiei i-a împins ţara mai aproape de Balcani, generând un valoros cap de pod pe Dunăre: *"pentru prima dată în istorie, Rusia a reuşit să-şi anexeze supuşi creştini din teritoriile ocupate de Turci în Europa"*.

Din nenumăratele citate din cartea lui Anton Crihan *"Drepturile Românilor la Basarabia după anumite izvoare ruseşti"* (Humboldt State Univ., Arcata, CA 1986) este ilustrativ raportul din anul 1827 al lui Timkovski, guvernator general al Basarabiei. În acesta se arată că provincia sa *"are două categorii de locuitori: Moldoveni autohtoni şi vagabonzi care au reuşit să se aciuieze acolo. Toate elementele criminale din Rusia caută să ajungă aici, cu scopul clar de a-şi ascunde urma fărădelegilor"*.

Între 1812 şi 1944, Rusia a invadat Moldova şi implicit România de nu mai puţin de 12 ori. Probabil cea mai mişelească acţiune a fost *"recompensa"* pentru puternicul sprijin acordat Ruşilor împotriva Turcilor în 1877 (Osman Paşa, conducătorul armatei turce, s'a predat unui ofiţer român, şi nu unui rus). Fără ca să respecte Convenţia dela Bucureşti, care le permitea dreptul de pasaj în schimbul apărării integrităţii României, în cursul retragerii lor, Ruşii au anexat Sudul Basarabiei...

După Primul Război Mondial şi Conferinţa dela Paris (1920), ţinuturile româneşti înstrăinate s'au reîntors la matcă. Parlamentul (rada) Ucrainei, astăzi *"moştenitoarea Uniunii Sovietice"* a recunoscut unirea încă din 1919, cu precizarea că graniţa cu România se află pe fluviul Nistru. Aceasta nu era de mirare, devreme ce cu numai doi înainte, statisticile arătatu că în Basarabia Românii erau în proporţie de 86,7%, iar Ruşii şi Ucrainenii doar 1,3%...

Astăzi, ca şi în trecut, când de exemplu Talleyrand în 1805 propunea senin ca atât Moldova cât şi Valahia să devină *"cordon sanitar"* sub control străin, pentru a putea păstra pace între Turcia şi Rusia, Puterile Europene sunt dispuse să treacă, pentru a dobândi linişte, peste drepturi ancestrale şi nedreptăţi flagrante. Printre ultimele, amintim doar Tratatul Molotov-Ribbentrop care oficial este denunţat până şi în Rusia.

Ceea ce este însă şi mai de neînţeles este însă cum guvernul român de astăzi, în nădejdea unei redresări de import, a fost capabil să admită în scris, în timp de pace şi fără un referendum, cedarea ţinuturilor respective, fără a avea măcar garanţia că *"gestul"* va fi recompensat. Să fi fost acesta atât de intimidat de soldaţii fostei puteri vecine care astăzi, ca să se poată întreţine, au trebuit să devină salahori şi fermieri? Ori au avut loc cumplite ameninţări personale, de care nimeni nu ştie nimic? Poate fi oare această donaţie a unor pământuri apărate cu sângele străbunilor de-a lungul secolelor, comparată cu situaţia din Iunie 1940, când, sub ameninţarea iminentă a Armatei Sovietice, guvernul român a trebuit să-şi retragă administraţia din teritoriile râvnite, fără însă ca să le admită pierderea?

În faţa istoriei, atitudinea diametral opusă a celor două guverne faţă de problema integrităţii teritoriale a ţării vremelnic încredinţate conducerii lor nu va putea fi apreciată decât într'un singur fel. Pentru aceasta însă, îl las pe cititor să cumpănească: de-o parte, dârzenie şi curaj împins la limită pentru păstrarea unui teritoriu locuit de o populaţie străină şi ostilă, iar pe de alta consfinţirea unui rapt care a dus la înstrăinarea a milioane de fraţi pentru un iluzoriu blid de linte...

EFEMERIDE

NUMAI TINERETUL

După nouă ani dela Revoluţia Tineretului din România, starea în care se află ţara şi populaţia ţării este mai rea decât atunci.

Pe timpul comunismului, oamenii neavând ce cumpăra, aveau, relativ, mai mulţi bani în buzunar. Lipsa alimentelor şi a altor bunuri de larg consum îi ducea la economii şi atunci depuneau cu ani de zile - în avans, fără dobândă - costul unei maşini, fabricate în România, şi aşteptau până le venea rândul. Alţii depuneau avansul pentru un apartament care se construia cine ştie în ce cartier, dar ce conta.

În lipsa programelor de televiziune, oamenii îşi cumpărau câte un aparat *"video"* şi o industrie la negru, de tras filmele pentru *"video"* înflorise cu succes, încât la bursa neagră, un aparat *"video"* echivala cu avansul pentru un apartament. Câţi s'au pricopsit cu acest fel de afaceri, mai ales cei care aveau rude sau cunoştinţe prin lumea liberă.

Luxul femeilor şi al bărbaţilor era etalat prin îmbrăcăminte *"dela pachet"*, cumpărată tot la bursa neagră dela cei care primeau pachete din străinătate şi nu erau urmăriţi de Securitate, deşi aceasta era misiunea securiştilor!...

Gestionarii de magazine ajunseseră clasă privilegiată şi greu puteai pătrunde în clanul lor închis, unde se făceau şi se desfăceau multe afaceri.

Deasupra tuturor acestora pendula totuşi ca o sabie a lui Damocles *"mâna lungă a Securităţii"*, care lovea după plac şi după ordin.

Acum toate acestea au fost aproape uitate. Chiar cei care au suferit cu permanenta teamă de ce va aduce ziua de mâine, nu mai amintesc de ele.

Acum piaţa este plină de produse, în magazinele din România poţi găsi tot ce vrei, dar mai ales marfă proastă adusă de nişte afacerişti veroşi, dar Românul trece pe lângă vitrine şi prin piaţă socotind câţi cartofi poate lua din banii ce-i mai are, sau dacă este mai bine să cumpere varză în loc de cartofi, pentrucă cheltuielile de întreţinere i-au luat jumătate din cât a primit. Cărţi de şcoală pentru copii, îmbrăcăminte, tălpi la pantofi, poate din ce va lua luna viitoare.

Pe străzi, în tramvaie, autobuze sau metro, la birouri, prin magazine, oriunde îi întâlneşti, oamenii privesc încruntaţi, zâmbetul le-a dispărut de pe buze şi toţi par încărcaţi de o energie negativă, gata oricând de explozie.

Tinerii sunt crispaţi, au mers nervos, în continuă căutare de soluţii miraculoase. Visează californii şi floride, scârbiţi de neruşinarea celor ajunşi multi-miliardari peste noapte, în ţara în care ei nu-şi pot găsi nici un loc de muncit onest, pentru o bucată de pâine şi un pat cald.

Standurile de reviste, ziare şi cărţi abundă de anticultură, pornografie şi defetism. E o mare mândrie să dai cu tifla Mioriţei, să te lepezi de Eminescu şi să te declari anti-naţionalist. Istoria României, un tomberon unde toţi nechemaţii îşi aruncă dejecţiile mintale, iar deasupra tuturor, cloaca politicianistă pusă pe jaf şi pricopseală, ajunsă în fruntea ţării prin jocul prestidigitaţiilor de clan.

Aflându-mă în tren cu nişte prieteni, veni vorba de tineretul din România, care nu găseşte altă alternativă decât părăsirea ţării, în căutarea unui serviciu mai bun.

"Eu - spunea unul dintre ei - *am un băiat care termină anul acesta facultatea şi mi-a spus hotărît, că el nu pleacă din ţară orice s'ar întâmpla. Aceasta este ţara lui şi în ea vrea să trăiască şi la bine şi la greu"*.

L-am felicitat pentru felul cum şi-a educat feciorul şi trenul se apropia de Ploeşti.

În compartiment cu noi mai era un tânăr, care tot timpul ne-a ascultat, iar acum se pregăteşte să coboare. Înainte de a ne ura călătorie plăcută, s'a sculat, s'a prezentat şi ne-a spus: *"V'am ascultat domnilor ce aţi vorbit şi mai cu seamă pe domnul al cărui copil nu vrea să plece din ţară. Cred că sunt cam de aceeaşi vârstă cu feciorul dânsului, am învăţat, am fost ofiţer în armată, iar acum am ajuns şomer. Am căutat de lucru în specialitatea mea şi nu am găsit. La Revoluţie eram un adolescent şi am scăpat neîmpuşcat printr'o minune. Ei bine, vă spun cu toată durerea şi sinceritatea: acum dacă aş găsi o posibilitate de plecare, m'aş duce oriunde şi nu m'aş mai întoarce în ţara aceasta unde nu este loc decât pentru hoţi şi tâlhari. Iertaţi-mă, vă rog, de cele ce v'am spus şi vă urez numai bine"*.

Se aşternuse o tăcere grea şi când trenul a pornit, nu se auzea decât *"glasul roţilor de tren"*.

"Ce se întâmplă în ţara aceasta? - întrebă unul dintre noi - *că doar la putere sunt ţărăniştii şi liberalii care au promis refacerea ţării"*.

"Ţărăniştii şi liberalii? - răspunse celălalt - *nişte farsori în spatele unor firme învechite. Diaconescu nu este un Iuliu Maniu şi nici Ionescu-Quintus nu este un Brătianu. Tânărul are dreptate, dar în loc să plece, să stea aici, cu toţi cei de vârsta lui, să-şi formeze un nou partid, al lor, al tinerilor care trebue să conducă ţara şi să termine odată cu mascarada aceasta"*...

Zahu PANĂ

CRONICA VREMII

"REINVENTAREA POLITICII" DE VLADIMIR TISMĂNEANU

- VII -

—Ion BOIERU—

În punctul (e) se afirmă că există *"diferite nivele de ·oziție la comunism"*, ceea ce este foarte adevărat, dar torul nu a făcut până acum nici o diferențiere și nici o ecificare a diferențierilor.

Textul pe care-l cităm aduce câteva lămuriri, dar în ter- eni mai largi, pe zone mai întinse (sfera habsburgică și rmană și sfera otomană și rusească), pag.30.

Dacă utilizăm istoria și climatul cultural (inclusiv cel ligios) și cel politic vom vedea că perspectiva autorului te deficitară. In spațiul sud-est european țările românești ı sunt *"edificii statale relativ noi"*, pag.30. Dacă este ırba de statele moderne, atunci am accepta poziția ıtorului. Însă România, înainte de Primul Război ondial a avut o împărțire originală de teritorii, care erau ınoscute sub numele de țări: Țara Făgărașului, Țara ìrsei, Țara Loviștei, Țara Maramureșului, Țara Oașului, ıra Hațegului etc., care erau omogene, închegate etnic și lministrativ și, în ciuda suprarealistelor teorii istorice oderne și post moderniste, au asigurat continuitatea exis- nței naționale a poporului român. Marea Unire din 1918 cuprins toate aceste țări de *"conștiință românească"* în ıtregul României Mari care a format un stat de tip mo- ːrn. Conștiința etnică era foarte pregnantă în aceste țări, ıpă cum înainte vreme era și în Voievodatele de pe ıprinsul provinciilor românești. În cuprinsul acestor ›ievodate și țări, a existat o magmă etnică, care a asigurat ıpraviețuirea și continuitatea românească, în devenirea torică.

Identitatea națională nu s'a pierdut nici sub presiunea ıctaturii marxiste, deși intenția și programul marxist era o ıstrugere completă a etnicului românesc închegat și de igină străveche.

Nu *"plictisul general"* i-a făcut *"pe oameni nefericiți"*, ci ıgrijorarea că își pierd identitatea etnică. Plictisul nu con- ituie o rezervă revoluționară. În realitate a fost vorba de denaturare radicală a realităților românești, politice, cul- ırale, morale și a idealurilor naționale. Marxismul aducea ›rme și valori noi în contextul istoric al poporului român, ıre nu se potriveau deloc cu fondul sufletesc național. idicarea națională din 1989 s'a făcut pentru a opri proce- ıl de dezagregare a întregului național, și pentru a resta- ili identitatea națională a neamului românesc. Pentru a pri genocidul marxiștilor, care vizau dispariția ro- ıânității. Asta, nu însemna un ***plictis***, după limbajul lui ısmăneanu, care este mai degrabă o explicație batjocori- ıare, adică foarte superficială față de tragedia pe care a ‹perimentat-o poporul român.

Tismăneanu revine mereu la termenul democrației, ca și nd acesta ar fi un fel de Arcă a lui Noe, prin care se pot ılva țările de după fosta Cortina de Fier. După socotelile ıle, numai Cehoslovacia ar avea o *"consistentă tradiție emocratică"*, pag.30. Ne este greu să cunoaștem sursele de ıformare ale autorului, însă nici nu mai este nevoie de o ezbatere pe această temă, pentrucă în continuare ne ːbește o altă afirmație, oarecum nevinovată pentru un ːriitor de geniu, care ignoră realitățile românești. Iată ›usele sale: *"nu trebue să uităm că schimbările au avut ›c pe fondul integrării europene și că prețul angajării în ›rme de politică autoritaristă ar putea fi izolarea inter- ațională și o perpetuare a stării de subdezvoltare care a rovocat căderea comunismului"*, pag.30.

În numele cui aduce Tismăneanu această gravă ame- ːințare? El nu știe, oare, că dizolvarea din fondul european, unor țări de după Cortina de Fier a fost realizată de ıarea asociere a unei părți din Occident cu armatele roșii e Moscovei bolșevice, și a răvășit toată viața Europei? ările de după Cortina de Fier au fost împinse acolo de ıiopia politicienilor occidentali în deplină cârdășie cu ːica politică a Președintelui Roosevelt, care nu a făcut un ːrviciu Europei, lăsând o parte din ea să fie stăpânită de hoardele bolșevice ale Moscovei, cu regimuri de cumplită dictatură. Ele singure s'au eliberat, fără cel mai mic joc de ajutorare pentru câștigarea libertății. În astfel de condiții, cum ar putea Europa (și care anume Europă) să le pună condiții țărilor dominate la discreție de Moscova, care le-a primit cadou dela Occidentalii miopi ai finalului celui de-al Doilea Război Mondial?

Culmea culmilor de *"genialitate"* este afirmația că *"competiția între cele două tendințe - tendința etnocentrică și cea democratică - este evoluția cea mai importantă care are loc după înfrângerea comunismului"*, pag.30.

Adică, Tismăneanu pune în contradicție cele două tendințe, și știm din poziția lui de până acum, tendința etnocratică trebue înlăturată. Și atunci ne întrebăm: în cazul în care acceptăm numai democrația ca zeiță supremă, cine face alegerea aceasta? Comunitatea etnică majoritară nu mai are nici un cuvânt de spus în legătură cu destinele ei istorice? În procesul de alegere a formelor de viitor, numai democrația este rațională? De ce este etnocrația de azvârlit la coșul de gunoi, după Tismăneanu? Și, el face mari eforturi să demonstreze că *"tradițiile șoviniste anticomuniste nu au dispărut"*, pag.32 și se tinde la *"reînvierea vechilor mituri și iluzii privind rolul predestinat al comunității naționale"*, pg.32.

Să ne înțelegem, oleacă, înainte de a porni mai departe. Cum sunt tradițiile anti-comuniste, șoviniste?

România așezată la granița răsăriteană a Europei, a semnalat prin generația dela 1922, pericolul pe care-l reprezenta bolșevismul Moscovei, apărut pe scena istorică în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Pericolul pentru existența ființării istorice românești și pentru existența ordinei europene. De ce consideră Tismăneanu că indicarea și semnalizarea unui pericol, pentru existența unui neam sau a unor neamuri, însemnează șovinism?

Dar oricât ar vorbi de mult despre șovinism Tismăneanu, un fapt este de o precizie matematică. Presentimentele și previziunile generației dela 1922 au fost verificate de istorie, și de cea românească și de cea europeană și chiar de istoria universală.

Generația dela 1922 nu a afirmat nici un fel de superioritate și ură față de bolșevismul sovietic, ci neaderența sufletului românesc la viziunea marxistă și neconcordanța comunității naționale cu principiile ideologice și morale (mai curând imorale) ale marxismului.

Deci, naționalismul acestei generații nu putea fi calificat de *"șovinist"*. De altfel, nu este singura învinuire care i se aduce. Nu știu cât de întinsă este cultura românească a lui Tismăneanu, pentru a prinde elementele constitutive ale acesteia. Ca sociolog, Miron Constantinescu, fost membru al comitetului central al partidului comunist din România, spunea pe vremea când era mare potentat politic, la un simpozion organizat de el, că o anumită neglijare a unor cărți și autori români, face ravagii, pentrucă în clandestinitate ei sunt mai periculosi, decât dacă s'ar publica opera lor. Și, s'a promis la acel simpozion că astfel de lucrări se vor tipări ca să-și piardă caracterul mitic de a fi citite pe ascuns. Și exemplul oferit auditoriului a fost sociologia lui Traian Brăileanu.

Acum îi trimitem o întrebare lui Tismăneanu, dacă a citit *"Teoria comunității omenești"* de Traian Brăileanu, căci ar fi aflat ce este o comunitate omenească și ce este o comunitate națională și morală. Cartea a fost scrisă înainte de 1940 și orice cititor va avea ocazia să vadă că multe din temele discutate de *"Noii Filosofi"* francezi din deceniul 1970, au avut, de fapt, un precursor în filosofia lui Traian Brăileanu, din această operă majoră a culturii românești. Și, apoi, așteptăm observațiile critice asupra *"comunității naționale"*, care pentru Tismăneanu apare ca ceva de disprețuit, ca fiind fără nici o valoare.

CUVÂNTUL ROMÂNESC
The Romanian Voice / La Voix Roumaine
ISSN 0705-8365
Redacția și Administrația:
P.O.BOX 78010
WESTCLIFFE POSTAL OUTLET
HAMILTON, ONTARIO
CANADA
L9C 7N5
TELEFON: (905) 387-1832
FAX: (905) 388-4651

NOTE ȘI COMENTARII

CA PE VREMEA ÎMPUȘCATULUI

"Aici la noi nu se petrece nimic. Trăim ca pe vremea împușcatului, cum zici tu. Noi ăștia, pensionarii, nu mai sperăm nimic. Am sperat că odată cu schimbarea guvernului lucrurile se vor schimba și ele. Ne-am înșelat însă, căci în afară de faptul că nu mai sunt oamenii împușcați pe frontieră când încearcă să părăsească țara, altceva nimic nou. Răsuflăm mai liber, e adevărat, dar la sfârșit de lună, când lefurile s'au terminat, nu mai avem ce pune pe masă. Sinuciderile se țin lanț. Am ajuns ultima țară din lume, pe scara sărăciei. Trebue să suportăm facturile de încălzit casa, apa, telefonul s'a urcat, iar pensiile nici nu ne ajung dela o lună la alta..."

"Avem o lege nouă, legea chiriilor, care se spune este pentru protecția chiriașilor. O fi, nu zic ba, încă chiria mea este pe placul proprietarului, UDMR-iștii au luat-o razna. Își fac de cap cu cererile lor. Azi vor una, ca mâine să ceară alta. Ne-au stâlcit orașele. Poartă acum nume duble ca și străzile, de îți vine să crezi că ești în plină Ungaria, nu în România..."

Am început acest articol reproducând extrase din scrisorile ce ne vin din țară. Să încercăm să vedem acum ce zice presa, reproducând din numărul 1612 al ziarului *"Jurnalul Național"*, cele ce urmează:

"Persoanele care găzduiesc străini vor trebui să anunțe poliția în termen de 48 de ore" - se intitulează articolul cu pricina, ceea ce a determinat ca cel ce ne-a trimis scrisoarea să scrie ce ne-a scris, că frații noștri din țară trăiesc *"ca pe vremea împușcatului"*.

"Senatul a hotărît cu 109 voturi pentru și 4 abțineri, ca persoanele care găzduiesc străini să anunțe Poliția în termen de 48 de ore. Hotărîrea face parte din Legea privind regimul străinilor adoptată joi de acest for legislativ. De asemenea, hotelurile vor trebui să anunțe Poliției prezența străinilor, în termen de 24 de ore dela cazare. Legea prevede că persoanele fizice și juridice nu pot găzdui străini care nu au documente de călătorie și vize valabile. Eliminarea acestui articol din lege, propusă de senatorul UDMR Ekstein Peter, a fost respinsă cu 34 de voturi pentru și 60 împotrivă.

Legea introduce obligativitatea prezentării unei invitații scrise din partea unei persoane fizice sau juridice române, însoțită de acordul Ministerului de Interne, pentru cetățenii statelor "recunoscute cu tendințe de emigrare" care solicită viză de intrare în România. Invitația trebue să conțină, pe lângă acordul ministerului, angajamentul persoanei care invită, că va suporta cheltuielile ocazionate de șederea străinului pe teritoriul României și cele impuse de înapoierea acestuia în țara de origine, ca și dovada unei garanții bancare la nivelul stabilit de Ministerul de Interne. Societățile de turism prin care străini din aceste țări intră în România au și ele obligația de a constitui garanții bancare. Viza poate fi refuzată de autoritățile române, potrivit acestei legi, dacă străinul nu face dovada că are mijloace de întreținere pe timpul șederii în România, dacă există <indicii temeinice> că intenționează să rămână în România, dacă suferă de boli care pun în pericol sănătatea publică sau dacă a săvârșit diverse infracțiuni. Legea stabilește și durata maximă a tipurilor de vize care se pot acorda cetățenilor străini. Vizele pentru afaceri și pentru angajare în muncă se vor acorda pe o perioadă de 30 de zile, cu posibilitatea prelungirii în țară pe noi perioade de până la șase luni. Aceeași reglementare este valabilă și în cazul ziariștilor străini. Viza turistică poate fi acordată pentru 60 de zile, iar viza de tranzit va avea o durată de trei zile, fără posibilitatea prelungirii.

Legea a fost respinsă, în 1996, de Camera Deputaților, după ce fusese adoptată în Senat" (Beatrice Nechita).

Această lege deșucheată a fost introdusă de împușcatul, care vedea în orice străin un eventual și posibil asasin și voia să-i țină pe Români în șah, o înțelegem, dar nu putem înțelege de ce anume Dl. Emil Constantinescu a reactivat-o tocmai acum, când așteptăm cu toții integrarea țării pe drumul democrației.

Nicolae NOVAC